

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 17 • 26 Nisan 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın 1 Mayıs!



İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfının kızıl 1 Mayıs'ı için ileri! . . .	3
Kitlesel devrimci bir 1 Mayıs için ileri! . .	4
Taşeron köleliğine ve	
tazminat hakkının gaspına karşı	5
Faşist baskı ve devlet terörüne karşı	6
Taksim iradesi, sendikal gericilik	
ve reformizm	7
KESK'e, sendikal gruplara	
ve öncü kamu emekçilerine çağrı...	8
İstanbul BDSP	
1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyor!	9
BDSP'den	
1 Mayıs'a hazırlık etkinlikleri	10
Sınıf devrimcilerinden	
1 Mayıs çağrısı	11
Metal işçilerinden MESS'e yanıt	12
Metalde grev yolu gözükte!	13
ÇAYKUR grevi kırıldı	14
"Emekçi yoksa, hizmet de yok!"	15
Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... /7	
Ulusal sorun ve toplumsal devrim	
H. Fırat	16-20
Çekilme süreci başlarken	21
"Suriye halkının düşmanları"	
İstanbul'da buluştu	22
İran'dan gerici-işbirlikçi rejimlere	
sert eleştiri	23
İzmir'de kitlesel gençlik buluşması! . .	24
Devrimci liseliler	
1 Mayıs şenliğinde buluştu	25
Metal işçisinden 1 Mayıs çağrısı	27
Hatice Yürekli anıldı!!	28
1915 soykırımı unutulmuyor!"	29
Çernobil felaketi 27. yılında	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/17 * 26 Nisan 2013
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezi Özman Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Dünyanın dört bir yanında ve Türkiye'de işçi ve emekçiler alanlara inmek için son hazırlıklarını yapıyorlar. Neoliberal politikalarla kapitalist krizin iktisadi-sosyal faturası omuzlarına yüklenen ve kölelik koşullarında çalışmaya ve yaşamaya mahkum edilmek istenen milyonlarca işçi ve emekçi, bu 1 Mayıs'ta da taleplerini haykırmak, ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleyi büyütmek için sermayenin karşısına dikilecekler.

Sınıf devrimcileri de 1 Mayıs hazırlıklarının artık sonuna geldiler. Bu hazırlık döneminde işçi ve emekçilerle buluşmak için bir dizi etkinlik hayata geçirildi, 1 Mayıs'ın güncel çağırısı işçi sınıfına, emekçilere ve gençliğe ulaştırıldı. Sınıf devrimcileri gerçekleştirdikleri eylem ve etkinliklerle işçi ve emekçileri emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı mücadeleyi büyütmek için 1 Mayıs'ta alanlarda olmaya çağırdılar.

Gelinen yerde kalan zamanı daha etkin bir şekilde değerlendirmek, olanakları, zamanı ve enerjiyi işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'a kitlesel katılımını güçlendirmeye ayırmak büyük önem taşıyor. Sınıf devrimcileri bütün dikkatlerini bu görev üzerinde toplamalı, 1 Mayıs'ta işçileri, emekçileri ve gençleri sınıf devrimcilerinin saflarında bir araya getirmeyi başaramamalıdır.

Kürt sorunu üzerinden gündemde olan tasfiyeci süreç dolu dizgin ilerliyor. Kürt hareketinin "çözüm süreci" aldatmacasının arkasında sürükleniş de buna paralel olarak ilerliyor. Bu minvalde gündeme gelen tartışmalar gelinen aşamada gerillanın çekilmesi üzerine odaklanmış bulunuyor. Dahası bugünlerde gerillanın çıkışı üzerinden pratik adımların atılması bakleniyor.

Böylesi bir tablo üzerinden Kürt halkına, işçi ve emekçilere gerçek ve kalıcı çözüm yolunu göstermek, düzenin değirmenine su taşıyan tasfiyeci politikaların iç yüzünü teşhir etmek ise büyük önem taşıyor. *Kızıl*

Bayrak gazetesi olarak bu sorumlulukla hareket ediyor, Kürt sorunu üzerinden yaşanan her türlü gelişmeyi devrimci bir bakış açısı ve perspektifle okurlarımıza sunuyoruz.

Bu çerçevede 6 haftadır yayınladığımız ve Kürt sorunu üzerinden yaşanan güncel tartışmalara devrimci bir açıklık sağlaması bakımından önemli bir içeriğe sahip olan "*Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar- H. Fırat*" yazı dizisinin 7. ve sonuncu bölümünü yayınlıyoruz. Okurlarımızı, bu sayımızla birlikte tamamı yayınlanmış olan yazı dizisini döne döne incelemeye öneriyoruz.

Önemli hatırlatma:

Gazetemizin bu sayısını büyük oranda 1 Mayıs sayısı olarak hazırladık. Gazetemizde çeşitli yönleriyle 1 Mayıs tablosunu yansıtan yazılara/değerlendirmelere ve haberlere yer verdik.

Gelecek sayımızda da Türkiye'de ve dünyada gerçekleşen 1 Mayıs'ın tablosuna bütünlüklü olarak yansıtacak, gazetemizin sayfalarında 1 Mayıs gündemine yine genişçe bir yer ayıracacağız. Bu nedenle her bir okurumuzun, katıldıkları 1 Mayıs'ın tablosunu ayrıntılı olarak iletmesi fazlasıyla önem kazanmaktadır.

Önümüzdeki 1 Mayıs, gazetemizin yayın/baskı günüyle çıkıyor. Bu nedenle 1 Mayıs günü gazeteyi baskıya hazırlamak için yoğun bir çalışma temposu içinde olacağız. Okurlarımızın ve yoldaşlarımızın bu yoğunluğumuzu bir parça hafifletmeleri için her türlü haber/yorum, fotoğraf/görsel malzeme ve değerlendirme ile alandan yapılmış röportajları gazetemize 1 Mayıs akşamı erken bir saatte iletmeleri büyük önem taşıyor.

Okurlarımız ve yoldaşlarımız bunu gözetmeli, gazeteye ve sitemize olan katkılarını buna göre planlamalıdır.

Kızıl Bayrak olarak dünya proletaryasının birlik, mücadele ve dayanışma gününü buradan bir kez daha selamlıyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!



Devrimci ve enternasyonal bir ruhla...

İşçi sınıfının kızıl 1 Mayıs'ı için ileri!

1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Günler azaldıkça hazırlık çalışmalarının temposu yükseliyor, 1 Mayıs heyecanı da büyüyor. Sadece son yılların 1 Mayısları'nı dikkate aldığımızda dahi bu yılki 1 Mayıs'ın oldukça yaygın ve kitlesel gösterilerle kutlanacağını kesin bir dille söyleyebiliriz. Yine bu yılın 1 Mayısı'na hakim rengin proletaryanın kızıl rengi, alanlara çıkan yüzbinlerin de yüzlerinin devrime ve sosyalizme dönük olacağını iddia edebiliriz. Çünkü bu topraklarda 1 Mayıs zorlu ve kararlı mücadeleler sonucu bir devrimci geleneğe dönmüştür. Ezilen, horlanan, insanca bir yaşam ve gelecek arayışında olan milyonların belleğinde 1 Mayıs bir çıkış yolu olarak yerleşmiştir. Bunun için her yıl yüzbinler 1 Mayıs alanlarına çıkmakta, 1 Mayıs'ta omuz omuza vererek proletaryanın çağrısına kulak vermektedirler.

Bu yıl da böyle olacaktır. Çünkü bugünün siyasal ve toplumsal koşulları 1 Mayıs'ın kitlesel ve devrimci bir tarzda kutlanmasını kolaylaştırmaktadır. Öyle ki öznal şartlar ne olursa olsun işçi sınıfı ve emekçi yığınlarda, 1 Mayıs'ta alanlara çıkma isteğini uyaran pek çok neden bulunuyor.

Derinleşen krizle birlikte kapitalist sömürünün ulaştığı boyutlar bu nedenlerin başında gelmektedir. Milyonlarca işçi ve emekçi dayanılması zor şartlarda çalışıyor, fakat yaşamını ancak sürdürebilecek bir ücrete talim ediyor. Üstelik iş ve gelecek güvencesinden mahrum, eğitim, sağlık, barınma hakkında yoksun olarak... İşte tüm bunlar işçi sınıfı içerisinde mücadele isteğini mayalıyor. Toplu sözleşme sürecinden geçen binlerce işçinin grevin kapısına gelip dayanması bu mayalanmanın bir ifadesidir. Öyle ki işçi sınıfı Türk Metal gibi mafya örgütlerinden farksız sendikal odakları dahi yerinden oynatıyor, onları eylem alanlarına çıkmaya zorluyor. Dahası söz konusu olan işçi sınıfının, sanayinin belkemiğini oluşturan, ürettikleri artı değerın büyüklüğünden dolayı görece yüksek ücret ve sosyal haklara sahip kesimleridir. Onların harekete geçmesi, mücadele isteği ve kararlılığı göstermesi, genel olarak işçi sınıfının bütünündeki mücadele dinamiklerinin durumu hakkında fikir vermektedir. Kuşkusuz ki eğer ileri ve öncü sınıf dinamikleri de üzerlerine düşen rolü oynar ve önüne konulan engelleri bir parça aşabilirse, bu büyük mücadele potansiyelinin 1 Mayıs alanlarında kendisini bir güç olarak göstermesi mümkündür.

Bu yılın 1 Mayısı'nın ayırt edici yanlarından biri ya da başka bir ifadeyle ona apayrı bir özellik katan yanlarından birisi grevin eşğinde bulunan işçilerin 1 Mayıs'ı bir gövde gösterisine dönüşme ihtiyacı ve olasılığıdır. Ki, bu durum özellikle son yılların 1 Mayısları'nda bir zayıflık olarak göze çarpan 'kendinden menkullüğün' aşılması bakımından bir rol oynayabilecektir. Böylelikle 1 Mayıs işçi sınıfının mücadelesinden beslenecek ve bu mücadele üzerinde doğrudan etkilerde bulunacaktır.

Öte yandan işçi sınıfının yanında, 1 Mayıs alanlarının temel kitle dinamiklerinden olan öğrenci gençlik de bu yıl, son yıllarda görülmedik düzeyde kitlesel ve militan mücadele örnekleri vermektedir. ODTÜ'de polis terörüne militan bir direnişle karşı koyan ve ardından pek çok üniversiteye yayılan kitlesel-militan mücadelelerden sonra şimdi de gerici-faşist saldırılara karşı Dicle Üniversitesi'nde başlayan

sert ve kararlı mücadeleler devam etmektedir. Kuşku yoktur ki bu mücadelenin birikimleri kendisini 1 Mayıs alanlarına taşıyacak, 1 Mayıs alanları gençliğin gerici-faşist saldırılara karşı tok bir yanıtı olacaktır.

Geçen yılın 1 Mayısı'ndan bugüne düzenin saldırıları ile toplumun farklı kesimlerince üretilen mücadele süreçlerine baktığımızda da önceki yılların birikimleri üzerinden ilerleyen çok yönlü bir toplumsal muhalefet tablosu görmekteyiz. Emek Sineması'nın yıkımına karşı gelen aydınlar, HES'lere ve doğanın tahribine ve talanına karşı mücadele eden emekçi köylüler, mesleki haklarının gaspına karşı hareketlenen mühendis ve mimarlar ve daha pek çok kesim... İşte tüm bunlar, bu 1 Mayıs'ın da kitlesel ve yaygın gösterilere dönüşmesinin ön koşulları ya da başka bir ifadeyle güvencesidir. Öznal devrimci müdahalenin düzeyinden bağımsız olarak işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun tüm bu kesimleri öfkelerini ve mücadele kararlılıklarını göstermek için 1 Mayıs alanlarına akacaktır.

Öte yandan hem düzen hem de toplumsal muhalefet ve ilerici-devrimci siyasal özneler cephesinden 1 Mayıs'a yönelik müdahalenin temel politik içeriğini büyük ölçüde Kürt sorunuyla bağlantılı olarak gündeme gelen 'çözüm süreci' oluşturmaktadır. Hemen tüm politik ve sendikal özneler kendi cephelerinden bu sorunla bağlantılı olarak 1 Mayıs alanına renklerini vermeye çalışmaktadırlar. Örneğin sermaye iktidarı ve onun uzantıları, 1 Mayıs'ı "çözüm süreci" ve 'toplumsal mutabakat' tablosunun bir parçası yapma uğraşındalar. Bu niyetin en berrak ifadesini ise AKP'nin basit bir aleti durumundaki Memur-Sen sunuyor. Memur-Sen ilgili açıklamasında dosdoğru şu ifadeleri kullanmaktadır: "Çözüm sürecinin ruhuna uygun bir 1 Mayıs hedefiyle Çanakkale'de olacağız."

Elbette Memur-Sen uç ve marjinal bir örnek olarak kalacaktır. Sermaye iktidarı ile onun organik ve politik uzantıları asıl hesaplarını kendilerine rağmen gerçekleştirilen 1 Mayıs alanları üzerine yapacaklardır. Öncelikle her şeyden çok istedikleri şey, 1 Mayıs alanlarını "çözüm süreçleri"ne yönelik bir destek gösterisine dönüştürmektir. Sermaye uşağı bazı sendika ağaları bu hedefi dosdoğru ifade de ediyor. Dahası AKP yöneticilerini 1 Mayıs'a çağırarak istediklerini de söyleme cüretinde bulunuyorlar. Kuşkusuz bu kadarını bazı taşra kentleri ve Memur-Sen'in 1 Mayıs'ı dışında başarmaları mümkün değildir. Onlar da bunu iyi biliyorlar ki, 1 Mayıs'ı ne yapıp edip en azından oluşturmaya çalıştıkları tabloyu karartmayacak bir şekilde sokmaya, onu uysallaştırmaya çalışıyorlar.

Kısa sürede sonuçsuz kalan Taksim'i 1 Mayıs'a kapatma girişimi de esas olarak bu amaca hizmet etmekteydi. Böylelikle 1 Mayıs kutlamalarının kalbinin attığı ve her bakımdan 1 Mayıs'ın ruhunun ve devrimci geleneğinin aynası olan Taksim'den kurtularak sorunu kökten çözmek istediler. Madem 1 Mayıs'ın kızıl rengini soldurmayı, sınıf özünü karartmayı başaramıyorlar, öyleyse onu olabildiğince etkisizleştirmeye, gözlerden saklamaya, önemsizleştirmeye çalışmalydılar. Bazı yalpalayan öğelere güvendiler, bazıları bu konuda onları yanıltmadı, denediler ama başaramadılar. Manevraları ilerici sendikal güçler ile ilerici ve devrimcilerin kararlı ve politik bir karşıt hareketiyle karşı karşıya kaldılar. Üretici Proletarya Örgütleri, <http://www.wrantey.org>

Bu koşullarda bundan sonra artık yapacakları iki şey kaldı. Birincisi olabildiğince 1 Mayıs alanlarına kendi politik renklerini vermek için 1 Mayıs'ın teknik organizasyonunda (başta yürüyüş güzergahları ve sıralaması olmak üzere) ve kürsünün kullanımında kendilerini gösterecek, devrimci ve mücadeleci öğeleri geri planda tutacak biçimler bulmaktır. İkincisi ise her şeye rağmen ortaya çıkacak olan 1 Mayıs'ın kızıl görkemini, sınıfsal mücadele ruhunu ve enternasyonal karakterini gizlemek üzere medyanın etkin kullanımıdır. Ama en azından geçtiğimiz yılların 1 Mayısları dikkate alındığında bu çabaların beyhude kalacağını söyleyebiliriz.

Diğer taraftan sermaye iktidarının, 1 Mayıs'ı "çözüm süreci"ne bağlı olarak bir şölen havasına sokma çabasının tam karşısında 1 Mayıs'ı şoven ve milliyetçi bir kitle gösterisine dönüştürmek isteyen ulusalcı-şoven güçler konumlanmaktadır. Örneğin bu güçlerin öne çıkan temsilcilerinden İP ve uzantılarının 1 Mayıs çağrısı, "Vatan-cumhuriyet ve emek birlikteliği..." şeklinde başlayıp devam etmektedir. Kürt halkının meşru hak taleplerine AKP karşıtlığı ve azgın bir şovenizme yaslanarak saldıran, bu amaçla da 1 Mayıs'ın enternasyonal devrimci sınıf karakterini karartmaya yönelik bu gerici odaklar, bazı yerlerde kendi politik platformlarına uygun 1 Mayıslar örgütlemektedirler, çoğu yerde ise düzenlenecek 1 Mayıs gösterilerini bu gerici politik çerçevenin içerisinde sokmak istemektedirler.

1 Mayıs'ı barışçıl kitle gösterilerine dönüştürmek isteyen düzen cephesi, uzantıları ve onlara yedeklenen sol liberal çevreler kadar, onu gerici-şoven gösterilere dönüştürme hesabı yapan ulusalcı-şoven odakların oyunlarını da bozmak gerekmektedir. Bu gerici şoven girişimleri etkisiz kılmak, hem işçi sınıfının şovenizmle zehirlenmesini önlemek, hem Kürt işçi ve emekçilerinin düzene yakınlaşmasına engel olmak ve hem de işçi sınıfının kızıl bayrağı altında toplamak için olmazsa olmazdır.

Kuşkusuz ki tüm bu hesaplar bugüne kadar olduğu gibi 1 Mayıs'ın devrimci proleter ruhuna çarpıp dağılacaktır. Çünkü bu ruh hiçbir zaman düzenle barışmayacak, şovenizme de hiçbir zaman yaklaşmayacaktır. Taksim başta olmak üzere 1 Mayıs alanları ve özellikle Kürt illerindeki 1 Mayıs alanları tüm düzen güçlerine yanıt olacaktır.

1 Mayıslar'ın büyük devrimci ruhuna yaslanmalıyız, ancak 1 Mayıs'a yönelik her türlü tehdidi boşa çıkararak onu büyük bir devrimci sınıf ve kitle gösterisi haline dönüştürmek için elimizden geleni yapmalıyız. Bunun pratik karşılığı şudur: İlk olarak başta işçi sınıfı olmak üzere 1 Mayıs'a olabildiğince kitlesel bir katılım sağlamalıyız. İkinci olarak emperyalizmin, sermaye ve iktidarının saldırılarına karşı tok bir duruş ortaya koymalı, özellikle de emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı Denizler'i bayraklaştırmalıyız. Üçüncüsü Kürt emekçilerinin özgürlük ve eşitlik talebini net biçimde sahiplenmeliyiz. Dördüncü ve son olarak ise çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu asıl olarak sınıfa dayalı kitleselliğimizle, rengimizle, coşkuyla göstermeliyiz.

Tüm bu bakımlardan başarılı olduğumuzda işçi sınıfının kızıl 1 Mayısı'nı da kazanmış olacağız.

Kitlesele devrimci bir 1 Mayıs için ileri!

Bu yılın 1 Mayıs’ını içeride ve dışarıda yaşanan bir dizi gelişmenin üst üste bindiği özel bir süreçte karşıyoruz. Bu nedenle 1 Mayıs’ta, 1 Mayıs’ın tarihsel anlamına, sınıfsal özüne ve devrimci ruhuna uygun kitlesele ve yaygın gösteriler gerçekleştirmenin önemi artıyor.

Dönemsel gelişmeler ve 1 Mayıs

Dönemin siyasal tablosunda Kürt sorununa ilişkin gelişmeler öne çıkmaktadır. “Çözüm” adı altında uygulamaya konulan plan, Kürt sorununu çözmeyi değil fakat bir takım kırıntılarla yatıştırmayı ve silahlı Kürt ulusal hareketini tasfiyeyi hedefliyor. Sürmekte olan “Kürt açılımı”nın gerisinde, bölgedeki gelişmeler, bu çerçevede ABD emperyalizminin politikaları ile Kürt ulusunun özgürlük ve eşitlik mücadelesinin bir türlü boğulamamış olması duruyor.

Türkiye’nin egemen burjuva sınıfı, artık bir ayak bağı haline gelmiş bulunan Kürt sorununu bir sorun olmaktan çıkarmayı, böylece Ortadoğu’da emperyalist politikalar çerçevesinde kendisine biçilen misyonu oynayabilmeyi hedefliyor. Güney Kürdistan bağlamında bunun ne anlama geldiği iyi biliniyor. Bölgede yayılcı hedefleri doğrultusunda hareket edebilmesi, özellikle ABD emperyalizminin Ortadoğu’ya yönelik egemenlik stratejilerine uyum göstermesini gerektiriyor. Bu sefil sınıf çıkarları uğruna emperyalist politikaların hizmetinde hareket ederek bölgede etkin bir rol oynamaya çalışıyor. Suriye’ye yönelik aktif taşeronluk pratiği, Patriot sistemleri ve füze kalkını gibi adımlar bu yönelimin belli başlı unsurlarıdır.

Dolayısıyla, Kürt sorunu çerçevesinde gündeme getirilen politika, Kürt halkına eşitlik ve özgürlük vermek bir yana, bölge üzerindeki emperyalist egemenliğin pekiştirilmesine, böylece Kürt halkı da dahil halkların köleleştirilmesine hizmet edecektir. Değil “barış” getirmek, emperyalist egemenlik mücadelelerinin bir parçası olduğu ölçüde, gerici savaş ve saldırganlık politikalarının yolunu düzleyecektir.

Bu gerçekler orta yerde duruyorken, “hassasiyetler” adı altında ve zaman zaman da “süreci bozmamak ve provokasyonlara düşmemek” telkinleriyle, kurulu düzene ve AKP iktidarına karşı toplumsal muhalefet baskı altına alınmaya çalışılmaktadır. Böylece, hem emperyalist-kapitalist düzen ve onun güncel yönelimleri, hem bu düzeni devrim yoluyla değiştirme bilinci ve mücadelesi, hem de sınıf mücadelesinin nesnel ihtiyaçlarının üzerini örten gerici bir oyun oynanmaktadır. Sadece “Akil insanlar heyeti” adımı bile bu sürecin nasıl bir işlevi yerine getireceğini ortaya koymaktadır. Liberal ve gerici sözde aydınlar, “yetmez ama evetçi” sözde solcular ile işçi ve memur sendikalarının başkanlarından oluşturulan bu “heyet”, bu amaçlarla tam bir uyum içerisinde.

Böylece yıllarca inkar ve imha politikayla baskı altına alınan, yorulan ve şovenizmle zehirlenen emekçi yığınlar “toplumsal mutabakat” örtüsü altında düzene bağlanmaya çalışılmaktadır. Daha özelden de gerici AKP iktidarı için iktidarını sağlamlaştırma olanağı yaratılmaya çalışılmaktadır.

Konumuz çerçevesinde süreci ele alırsak, 1



Mayıs’a yönelik hesapları da kolaylıkla öngörebiliriz. Ya da tersinden, kendi açımızdan devrimci ve sınıfsal özüne yakışır bir 1 Mayıs’ın önemini açıklayabiliriz.

“Toplumsal mutabakat” değil birlik, mücadele ve dayanışma!

1 Mayıslar burjuvaziye karşı işçi sınıfının birliğinin, mücadelesinin ve dayanışmasının ifadesidir. Bu ölçüde de 1 Mayıs alanları, üstü örtülmeye çalışılan sınıf karşıtlığı ve mücadelesinin en net görüldüğü alanlardır. Bu alanlarda iki ayrı dünya, çıkarları birbirine karşı iki sınıf karşı karşıya gelmektedir. 1 Mayıs alanları bu düzenden çıkış yolunu, aynı zamanda bu düzenin mezar kazıcısı olan işçi sınıfının tüm emekçi katmanları arkasında birleştirme gücünü göstermektedir. Dahası 1 Mayıs alanlarında, emperyalist-kapitalist saldırganlığa karşı proletarya enternasyonalizminin bayrağı yükselmektedir. Dünyanın her yanında farklı milliyet, din ve kültürlerden işçiler ortak duygularla kaynaşmaktadır.

Bunun ne anlama geldiğini ülkemizde 1 Mayıslar’ın kalbinin attığı Taksim üzerinden görmek mümkündür. İşçi sınıfının damgasını taşıyan Taksim’deki 1 Mayıs gösterilerinde onbinler kapitalizme yönelen öfkeyle yan yana gelmekte, Kürt emekçiler ile diğer milliyetlerden emekçilerle eşit ve özgür bir ortamda buluşmaktadırlar. 1 Mayıs alanlarında devrimci ve enternasyonal bir hava esmektedir.

Dolayısıyla 1 Mayıs’ın bu devrimci içeriği bugün sermaye iktidarı ve işbirlikçilerinin yaratmaya çalıştıkları “toplumsal mutabakat” tablosunu bozmaktadır. Bu nedenle düzen cephesi, 1 Mayıs’ı sınıfsal özü ve devrimci ruhundan arındırıp boş bir “birlik ve kardeşlik” bayramı haline dönüştürmek isteyecektir. Bu konuda sendika bürokratları da onların hizmetinde olacaktır.

1 Mayıs emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye yanıt olmalıdır!

Bu yılın 1 Mayısı’nda bu oyunları bozmak görevi öne çıkmaktadır. Kuşkusuz bu, 1 Mayıs’ın gündeminin, politik içeriğinin ve hedeflerinin merkezine “çözüm süreci”ni koymak anlamına gelmiyor. Elbette bu sürecin ne Kürt halkına ne de emekçi halkların çıkarına olduğu, Kürt sorununda köklü çözümünün ancak devrimci yoldan mümkün olacağı anlatılmalıdır. Bununla birlikte işçi sınıfı, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük talebini sahiplendiğini 1

Mayıs alanlarında güçlü bir biçimde göstermelidir. Taşınacak pankartlardan atılacak sloganlara ve yapılacak konuşmalara kadar bu kaygı duyulmalıdır. Bu hem çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının birliğini sağlamlaştırmaya katkı sağlayacak, hem de azdırılan şovenizme yanıt olacaktır.

1 Mayıs alanlarında emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı verilecek yanıt, “çözüm” sürecine eşlik eden sınıf işbirliği ve liberalizm cereyanının göğüslenmesi olacaktır. Bunun için 1 Mayıs ön sürecinde ve alanlarda, Ortadoğu’daki kirli savaş, patriot sistemi ve füze kalkını yoluyla sergilenen uşaklık çizgisine karşı tok ve etkin bir tutum alınmalıdır. 1 Mayıs alanları, kapitalist sömürüye ve onun vahşi sonuçlarına karşı işçi sınıfının öfkesine sahne olmalıdır. TİS sürecinde greve doğru yürüyen işçiler açısından bir gövde gösterisine dönüşebilmelidir. Son olarak, çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğu tok bir biçimde ortaya konulmalıdır. Elbette devrim için gerekli olan iki temel silaha net bir biçimde işaret edilmeli, “Parti, sınıf, devrim!” şiarı gündemleştirilmelidir.

Böylece kurulu düzeni ve onun politikalarını hedef alan, devrim ve sosyalizm seçeneğini gündemleştiren bir 1 Mayıs, tarihsel devrimci anlamını ve sınıfsal özünü bulacaktır. 1 Mayıs alanlarında düzene ve onun gerici politikalarına karşı kitlesele ve devrimci bir yanıt verilmesi, kurulu düzeni aşan bir siyasal sınıfsal kutuplaşmanın yaratılmasına hizmet edecek, “toplumsal mutabakat” adı altında vaaz edilen sınıf işbirlikçiliği çizgisinin aşılmasının yolunu açacaktır.

Kitlesele 1 Mayıs için hazırlık komiteleri!

Yukarıda 1 Mayıs sürecinde yürüteceğimiz ajitasyon-propaganda çalışmasının ve 1 Mayıs alanlarına yönelik müdahalenin politik içeriğine işaret ettik. Fakat asıl önemli olan bu içeriği güçlü ve etkili bir kitle çalışmasına dönüştürmek ve bunu olabildiğince kitlesele bir katılımıla tamamlamaktır.

İşçilere ve emekçilere net politik şiarlarla gitmeli, onların duyarlılıklarına seslenmeli ve neden 1 Mayıs’a katılmaları ve devrim bayrağı altında yürümeleri gerektiğini anlatmalıyız. Etkin ve verimli bir kitle çalışmasını örgütleyebilmek için özellikle dikkat çekmek istediğimiz nokta, 1 Mayıs hazırlık komiteleridir. Geçtiğimiz yıllarda bu tür komitelerin hayata geçirildiği yerelerde anlamlı sonuçlar elde edilmiştir. Bu deneyimi gözönünde bulundurmalı, hazırlık komitelerine yaslanarak en küçük bir enerji damlasını dahi değerlendirmeyi başarmalıyız.

(EKİM, sayı 289, Nisan 2013)

Taşeron köleliğine ve tazminat hakkının gaspına karşı...

1 Mayıs'ta alanlara!

Sermaye hükümeti AKP, sınıfa yönelik saldırılarına hız kesmeden devam ediyor. Bir yandan “kıdem tazminatı gündemimizde yok” diyerek sınıftan gelebilecek tepkilerin önünü kesmek için her türlü yalana başvuruyor, öte yandan taşeron sisteminde yapacakları yeni düzenlemelerle kıdem tazminatı fonunun kurulması için gerekli olan ilk adımları atıyorlar.

Aslında bu durum yeni de sayılmaz. “Sendikalar ve Toplu İş İlişkiler Yasası”nın hemen ardından Çalışma Bakanı Faruk Çelik, “taşeronluk sisteminde iyileştirmelere gideceğiz” diyerek ve taşeronda çalışan işçilerin kıdem tazminatını alamadıklarını dillendirerek bu saldırının ilk sinyallerini vermişti. Nitekim geçtiğimiz hafta Çalışma Bakanlığı tarafından gerçekleştirilen ve sendika konfederasyonlarının da katıldığı “Üçlü Danışma Kurulu” toplantısında saldırı yasasının ayrıntıları netleşmiş oldu.

Buna göre taşeronluk sisteminde yapılmak istenen yeni düzenleme ile sermaye iktidarı bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemektedir. Zira bu yeni düzenlemeyle birlikte bir yandan yasada yer alan “işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektirme” zorunluluğu ortadan kaldırılıyor ve taşeron sistemi temel çalışma biçimi haline getirilerek yaygınlaştırılıyor. Böylece sermayenin “emek gücü piyasasının esnekleştirilmesi” talepleri doğrultusunda önemli bir adım daha atılmış olunuyor. İşçi ve emekçiler cephesinden ise kuralsız keyfi sömürünün kapıları tamamen aralanmış olacak.

Bu düzenlemeyle gerçekleştirilmek istenen ikinci hedef ise işçi ve emekçiler açısından birincisi kadar tehlikeli olan kıdem tazminatının fona devredilmesi sürecidir. Zira taşeronda çalışan işçilerin kıdem tazminatlarını alamadıkları bahanesiyle “Bireysel Kıdem Hesabı” adı altında bir fon oluşturulması planlanmaktadır. Böylece taşeron işçilerin kıdem hakkının “fon” garantisi altında olacağı iddia edilmektedir. Oysaki bugün taşeronda da çalışma mevcut yasalar çerçevesinde işçilerin kıdem hakkı vardır ve bu hak patronlar ve sermaye sınıfı tarafından fiilen gasp edilmektedir. Yani sorunun çözümü fon oluşturmaktan değil bu gaspın önüne geçecek bir iradenin sergilenmesinden geçmektedir. Normalde nasıl ki işçi ve emekçilerin her türlü hak eylemi karşısında devlet “iradesi” (“terörü”) kararlilikla sergileniyorsa, kıdem hakkının patronlar tarafından gasp edilmesi karşısında da aynı iradenin sergilenmesi gerekmez mi?

İşte burada bir kez daha sınıflı toplumlar içinde yaşadığımız ve devletin uygulamalarının da bu toplumsal ilişkiler temelinde belirlendiği gerçeği ile karşılaşmış oluyoruz. O halde sermaye devletinin gündeme getirdiği bu yeni uygulamayla amacının taşeron işçilerin kıdem haklarını garanti altına almak olmadığı, tersine bu sorun üzerinden patronlara ve sermaye sınıfına yeni bir fırsat kapısı açmak olduğu ayan beyan anlaşılmaktadır. Nitekim “fon” uygulamasının, işçiler açısından biriken tazminat hakkının alınması yönünde bir garanti olup olmayacağı belirsizlikler içeren bir durumdur.

Elbette buradaki asıl amaç taşeronluk sisteminden başlayarak tüm çalışma hayatında kıdem tazminatının fona devredilmesi için ilk yasal adımın atılmasıdır. Bu



sayede sınıfın elinde avucunda kalan son tarihsel hakkın gasp edilmesine yönelik gerçekleştirilecek tepkiler de bertaraf edilmiş olunacak. AKP hükümeti patronlarla el ele vererek bu “kurnazca” planı devreye sokmaya çalışıyor. Bir yandan da taşeronluk sisteminde yapacaklarını iddia ettikleri bazı göstermelik “iyileştirmelerle” gerçek niyetlerini gizleyebileceklerini sanıyorlar.

Oysa ne AKP’nin “köylü kurnazlığıyla” uygulamaya çalıştığı bu planlar ne de patronların dayatmaları işçi sınıfı tarafından yenilip yutulacak cinsten değildir. Aslında işçi ve emekçiler de tüm gerçeklerin farkındadır. Fakat önemli olan gerçeklerin farkında olmakla beraber ona karşı bir direnç ve mücadele kararlılığı sergilemektir. Bunu açığa çıkaracak, örgütleyecek güçler ise her şeyden önce sınıfın öncü, ileri ve örgütlü kesimleri olabilir ancak. Ne yazık ki sendikaların bugünkü tablosu ve sendikal bürokrasi tam da bu sorunun çözümünde düğüm noktasını oluşturmaktadır. Yani AKP’li şarlatanlara işçi sınıfını hedef alan saldırıları kolayından hayata geçirme imkânı sunan, sınıfı harekete geçirmeyen ya da oluşan tepkileri bastıran sendikal bürokrasidir.

Yine de son dönemde yaşanan bir dizi direniş, grev ve eylemler, sınıf bölükleri arasında, alttan alta bir huzursuzluğun ve kaynaşmanın olduğunu göstermektedir. Ebettteki bu süreçler üzerinden sınıfın öncü unsurları, sınıfın sırtındaki kamburlarla hesaplaşmasını da bileceklerdir. Fakat bu, sermaye hükümetinin yeni saldırıları karşısında işçi sınıfının tamamının uyarılması, bilinçlendirilmesi ve mücadeleye çekilmesi ekseninde sürdürülecek bir çabayla el ele yürüyecektir. Bu açıdan son dönemde taşeronluğa karşı yapılacak her eylemi güçlendirmek, bu sorunu sınıf içerisinde yaygın bir ajitasyon ve propagandaya konu etmek başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıfın ileri ve öncü güçlerine düşen önemli bir sorumluluktur.

Önümüzdeki 1 Mayıs her şeyden önce sermayenin topyekûn saldırılarına karşı birleşim ve dayanışma

1 Mayıs Taksim’de, 1 Mayıs’ta Taksim’e!



Yasaklı Taksim Meydanı, 2007’den itibaren üç yıl boyunca süren çatışmalar sonucu kazanılmış ve 1 Mayıs alanı olarak bir kez daha ilan edilmişti. Ancak Taksim’i dönüşüm adı altında rantta kurban edenler, bu düzenlemeleri fırsat bilip meydanı bir kez daha işçi ve emekçilere yasaklama yoluna gittiler.

1 Mayıs yasakları ve devlet terörüyle özdeşleşen eski vali, yeni içişleri bakanı Muammer Güler, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamayla Taksim’in 1 Mayıs için uygun olmadığını söyleyerek burada sadece anıta çelenk konulmasına izin verileceğini duyurdu.

Valinin açıklaması üzerine bir çok ilerici ve devrimci kurum da peşpeşe açıklama yaparak yasağı protesto etmiş, aralarında DİSK, KESK ve TÜRKİŞ’in de olduğu kurumlar 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanacağını duyurmuşlardı. Taksim yasağının ardından yalnızca Memur-Sen Çanakkale’ye gideceğini duyurmuş, sol güçlerden de TKP çeşitli eleştirilerle birlikte Taksim’in uygun olmadığını söyleyerek kutlamayı Kadıköy’de yapacağını ilan etmişti.

Kutlama alanı Taksim!

Taksim yasağı ve başlayan tartışmaların ardından sendika konfederasyon yöneticileri ile İstanbul Valisi arasında yeni bir görüşme gerçekleştirildi. Görüşmenin ardından İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu ve DİSK Genel başkanı Kani Beko açıklamalarda bulundu.

Vali yaptığı açıklamada Taksim Meydanı’nda devam eden çalışmalardan bahsederek fiziki koşulların yarattığı olumsuz durumu anlattı. Ortak görüş içerisinde olunduğunu belirten vali, Taksim alanında nasıl bir kutlama yapılabileceği üzerine konuşulduğunu ve görüş alışverişinin sürdürüleceğini söyledi.

“Ne tür bir kutlama olacağını, ne tür bir 1 Mayıs olacağını kendileri ile değerlendirdik. Süreci karşılıklı yardımlaşma ve dayanışma içerisinde sürdüreceğiz” diyen vali “Bundan sonraki süreci birlikte yürüteceğiz” şeklinde konuştu.

Açıklama yapan Kani Beko da Taksim’in handikaplarını bildiklerini ve bu sorunların nasıl aşılacağı üzerine konuştuklarını belirtti. Görüşmelerin süreceğini belirten Beko, “Bazı bölgelerde çok kısa bir zamanında yapılacak çalışmalar ile oraya gelecek olan kitleleri alabileceğimizi ve böylece daha geniş alana sahip olabileceğimizi düşünüyoruz” dedi.

Beko 1 Mayıs’ın Taksim’de olacağını da ilan etti.

Faşist baskı ve devlet terörüne karşı...

1 Mayıs alanlarına!



İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs tarih sahnesine çıktığı andan itibaren kapitalist düzenin zorbalığına boyun eğmeyen emekçilerin dizginlenemeyen özgürlük talebinin kürsüsü oldu. Zira dünya sosyalist işçi hareketine ait olan 1 Mayıs, dünden bugüne örgütlendiği tüm ülkelerde egemen sınıfların her türlü provokasyon ve fiili saldırılarına rağmen işçi sınıfının ödediği büyük bedeller ile kazanılmıştır. 1 Mayıs'ta sokaklar, meydanlar, sanayi havzaları kapitalizmin baskı ve saldırılarına karşı işçi sınıfının hak ve geleceği için verdiği mücadelenin talepleri, şiarları ve marşlarıyla dolup taşmıştır.

Sınıf ve emekçi hareketinin tablosunun zayıf, devlet terörünün en amansız olduğu dönemlerde dahi işçi sınıfının öncü bölükleri örgütlü güçleri ile sınıflar arası mücadelenin tüm çetinliğini 1 Mayıs alanlarına yansıtmaya devam etmişlerdir. Bu anlamda 1 Mayıs sermaye sınıfı ile işçi sınıfı arasında bir hesaplaşma günü olma niteliğini kaybetmeksizin korudu. Burjuvazinin dünya ölçeğinde 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal özünü boşaltmak için yönelttiği ideolojik saldırılarının gücü bu gerçekliği değiştiremeye yetmedi. Çünkü kapitalist sömürü ve emperyalist barbarlık bitip tükenmeyen çelişkiler ve eşitsizlikler üretmeye devam etmektedir. Bu nedenle 1 Mayıs alanları burjuva diktatörlüğünün işçi sınıfını zapturapt altına almak için kullandığı her türlü baskı ve faşist devlet terörüne tok bir yanıt olma özelliğini her zaman korumuştur.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sermayenin kölelik zincirlerini parçalamasının yolu işçi sınıfının bağımsız devrimci siyasal talepleri etrafında birleşmeleri ile mümkündür. Ancak bu şekilde özgürlük özlemi bir gerçeğe dönüşebilir.

Bugünden baktığımızda tarihsel sürecin seyri 2013 Türkiye 1 Mayıs'ına işçi sınıfı ve emekçilerin geleceği açısından önemli bir misyon yüklemektedir. Ücretli emeğin sömürüsü üzerine kurulu kapitalist düzen, içinde debelendiği bataklıktan kurtulmak için işçi sınıfına dayattığı kölelik koşullarında ve emperyalist

saldırganlıkta sınır tanımamaktadır. Emperyalist-kapitalist sisteme uşakça hizmet eden AKP iktidarı işçi sınıfına ve emekçilere kapsamlı kölelik, her türlü demokratik hak ve özgürlüğün yok edilmesine karşı boyun eğmeyi dayatmaktadır. İşte bu nedenle sermayenin ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarını hayata geçiren sermaye devletinin baskı ve devlet terörü politikalarına karşı işçi ve emekçilerin direniş kararlılığını güçlü bir şekilde 1 Mayıs'a yansıtmaları yakıcı bir önem taşımaktadır.

AKP'nin sermaye sınıfı adına işçi sınıfına ve emekçilere dönük başlattığı kapsamlı yıkımı derinleştirilmesi, çalışma yaşamında ve toplumsal yaşamda ciddi sonuçlar yaratmıştır. Artık dizginlerinden boşaltılan ve toplumsal yaşamın her alanını kesen bu saldırganlık farklı toplumsal kesimlerde hoşnutsuzluğa ve öfkeye neden olmaktadır. Gericici-faşist saldırıların düşmesine basıldığı ve Ortaçağ'dan kalma gericici zihniyetin ürünü olan politikaların kesintisiz sürdüğü bir dönemde 1 Mayıs, işçi ve emekçi kitlelerin öfkelerinin devrimci politika ve taleplerle dışa vuracağı bir mücadele mevzisi haline getirilmelidir.

Artan polis terörüne ve faşist baskıya karşı işçi sınıfı ve emekçilerin vereceği en anlamlı yanıt, 1 Mayıs'ta işçi sınıfının devrimci siyasal taleplerini yükseltmesi, "özgürlük ve sosyalizm" talebini güçlü bir şekilde haykırması olacaktır. İşçi sınıfı grev, söz basın ve örgütlenme hakkının budanmasına, artan şovenist-faşist kudurganlığa, işkence ve devlet terörüne, Alevi emekçilere yönelik baskı ve ayrımcılığa, Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarının "çözüm" aldatmacası eşliğinde tırmandırılmasına karşı 1 Mayıs alanına örgütlü, birleşik, kitlesel gücüyle hazırlanmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler için özgürlüğün gerçek karşılığı sermaye diktatörlüğünün temellerinden yıkılması mücadelesinin sonucunda kurulacak sosyalist işçi ve emekçi cumhuriyetidir.

1 Mayıs'ın işçi sınıfına güncel ve tarihsel devrimci çağrısı da budur.

Sarıgazi'de Taksim 1 Mayıs'ına çağrı



Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) 20 Nisan günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde gerçekleştirdiği coşkulu yürüyüş ve etkinlikle işçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırdı.

Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan sınıf devrimcileri buradan "Yaşasın 1 Mayıs/BDSP" şiarlı pankart ve kızıl flamalar eşliğinde Demokrasi Caddesi girişine yürüdü.

Yürüyüş boyunca ses cihazından 1 Mayıs Marşı çalındı ve ajitasyon konuşmalarıyla işçi ve emekçilere seslenildi. Taksim iradesinden geri adım atılmayacağı "İnadına 1 Mayıs, inadına Taksim!" şiarı haykırılarak dile getirildi. Yürüyüş sırasında çevrede bulunan birçok emekçi de alkışlarla eyleme destek sundu.

Oldukça coşkulu geçen yürüyüşün ardından Demokrasi Caddesi girişindeki etkinlik programına geçildi. Etkinlik, gündüz saatlerinden itibaren "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!" şiarlı pankart açılarak kurulan BDSP standı önünde gerçekleştirildi.

1 Mayıs'ın önemine değinilen ve 1 Mayıs'ta kavga alanlarında safları sıklaştırma çağrısı yapılan açılış konuşmasının ardından 1 Mayıs şehitleri ve Hatice Yürekli Yoldaş şahsında, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi.

Cadde girişine kurulan sahnede BDSP tarafından hazırlanan 1 Mayıs sinevizyonunun gösterimi yapıldı. Etkinlikte Hatice Yürekli içinde bir anma gerçekleştirildi.

Etkinliğin ve konuşmaların ardından basın açıklamasına geçildi.

"1 Mayıs'ta devrim ve sosyalizm bayrağı altında Taksim'e!" başlığı taşıyan açıklamada, "1 Mayıs'ta bayraklarımızda 'İşçilerin birliği, halkların kardeşliği' yazacak" ifadelerine yer verildi.

Basın açıklamasının ardından DİSK/Genel-İş İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Mahmut Şengül söz aldı. 1 Mayıs'ın işçi ve emekçilerin mücadelesi için çok önemli olduğuna vurgu yapan Şengül, 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olma çağrısı yaptı.

Şengül'ün konuşması sonrasında eylem "İnadına Taksim, inadına 1 Mayıs!" sloganı haykırılarak sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Taksim iradesi, sendikal gericilik ve reformizm

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs’a sayılı günler kaldı. Sermaye devleti bir kere daha gerçek yüzünü göstererek Taksim’i 1 Mayıs’a kapatmak istedi. Sermaye devletinin öne sunduğu gerekçelere baktığımızda hepsinin mesnetsiz iddialardan ibaret olduğu ise aşikardır.

Sermaye devleti Taksim’in yol çalışmaları ve güvenlik gereği 1 Mayıs gösterilerine uygun olmadığını ileri sürüyor. “Güvenlik” sorunu yaşanabileceği doğrudur. Fakat bu Taksim’de yol çalışması olduğu için değil, sermaye devletinin kolluk güçlerinin provokatif saldırıları sonucu yaşanabilir. Bu da sadece Taksim’de değil tüm alanlarda karşı karşıya kalınacak bir durumdur. Tıpkı 2007, 2008, 2009 1 Mayısları’nda, IMF eylemlerinde ve işçi direnişlerinde olduğu gibi...

İçişleri Bakanı Muammer Güler’in geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamaları gerçeklikten uzaktır. Asıl dertleri işçilerin, emekçilerin ve devrimci güçlerin çetin mücadeleler sonucu kazandığı 1 Mayıs’tır. Bu kazanımın yarattığı politik-moral güç ve etkidir. Tam da bu nedenle 2013 1 Mayısı’na Taksim’i kapatmak istediler. Böylelikle sermaye devleti moral üstünlüğü ele almayı, devrimci ilerici saflarda politik kırılma yaratmayı hedefledi.

Bunu hedeflemesinin birçok nedeni var. Sermaye devleti en başta ABD emperyalizminin Suriye ve Ortadoğu’daki kirli hesaplarına karşı 1 Mayıs’ta yükselcek kitlesel tepkiyi engellemek istemektedir. Diğer bir neden ise emperyalist savaş ve saldırganlık süreciyle direk ilişkili olan sosyal yıkım saldırılarıdır. Sermaye devleti işçi sınıfı ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını ağırlaştıran yasaları bir bir meclisten geçirdi/geçiriyor. Kıdem tazminatı başta olmak üzere birçok hakkı ortadan kaldırmak için hazırlıklarını sürdürüyor. Güçlü bir Taksim 1 Mayısı, işçi sınıfı ve emekçilerin bu saldırılar karşısındaki duruşunu da güçlendirecektir. Bu nedenle işçi ve emekçilerin emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı 1 Mayıs’ta güçlü ve birleşik bir çıkış gerçekleştirmesi sermaye devletini kaygılandırmaktadır.

Emperyalizme tam uşaklık işçi ve emekçileri teslim almaktan geçiyor!

Sermaye hükümeti AKP, efendisi ABD’nin bir dediğini iki etmiyor. ABD-AB patentli sosyal yıkım saldırılarını bir bir hayata geçiriyor. Fakat sosyal yıkım saldırılarını emekçilere iyi sunmayı başaran hükümetin oyunları da bir bir deşifre oluyor.

Sağlıkta dönüşümde yaşanan sıkıntılar, özelleştirilen Telekom gibi kurumların dolandırıcılık şebekesine dönüştürülmesi, “kentsel dönüşüm” adı altında emekçilerin evlerinin başına yıkılması, eğitimdeki gerici uygulamalar AKP hükümetinin iç yüzünü ortaya seriyor. Bu saldırılara karşı emekçilerin tepkisi yükseliyor. Seçimlere kısa bir zaman kala tepkilerin yükselmesi AKP ve efendisi ABD için istenen bir gelişme değil. Çünkü Obama-Tayyip ikilisinin Ortadoğu’yu kan gölüne çevirmek gibi planları var. Bu planın sağlıklı bir biçimde hayata geçmesi için emperyalist ABD’nin ve işbirlikçilerinin

iç sorunlarını aşmaları gerekli. Tüm bu kirli hesaplar karşısında içte tehdit olarak görülenler ise işçi ve emekçiler ile onların birleşik mücadelesidir. Onun için içerde emekçilerin en ufak hak mücadelesini dahi devlet terörü ile bastırmaları gerekiyor. Aksi durumda tüm hesapları boşa düşecektir.

Reformist soldan dümen kıranlar

Reformist sol çevrelerin bir kısmı şimdiden dümeni başka alanlara kırdılar. Taksim alanının kazanılmasında zerre kadar katkısı olmayanların devletin sopasını gördüklerinde dümeni kırmalarından doğal bir şey olamaz. Hedefinde sınıfın devrimci iktidarını kurmak olmayanlar, düzenin çizdiği sınırlar dışına çıkamazlar. Kendi geri tutumlarını ise Taksim iradesine saldırarak gerekçelendirmeye çalışırlar.

Taksim iradesinin yarattığı moral üstünlüğü ve Taksim kararlılığının politik kararlılık olduğunu bilip de kendi geri tutumlarını gerekçelendirmek için bilmezlikten gelenler, sınıfın eylemini geri çekmekten başka bir iş yapmazlar.

Sendikal gericilik ile Taksim’den çark edenler aynı saftalar

Bugün DİSK, KESK başta olmak üzere birçok sendika Taksim kararlılığı gösteriyor. Bunun sermayenin dayatmalarına karşı ileri bir tutum olduğunu söyleyebiliriz. Fakat bu aynı anlayışlar, işçi ve emekçilere yönelik saldırılar karşısında son bir yıldır en ufak bir tepki dahi göstermediler. Sendikalar yasası gibi örgütlenmenin önünü kesen uygulamaları seyretmekle yetindiler. Bu tablo ortadayken sendika bürokratlarının Taksim kararlılığını sınıfın kavgasını büyütme için ortaya konmuş bir iddia olarak görmek mümkün değildir.

2010, 2011 ve 2012 1 Mayıs tablosuna baktığımızda da bunu görebiliriz. Devrimci ve ilerici yok saymaları, direnişçi işçilere kürsüyü kapamak istemeleri bunun örnekleridir. Kürsüden saatlerce boş konuşmalar yapanlar, sınıfın kavga sloganlarının 1 Mayıs’a hakim olmasını istemiyorlar. Yoksa o koltuklarda rahat oturamayacaklarını biliyorlar.

Sendika bürokratları için 1 Mayıs kavga günü değil bayramdır. Onun için kürsüden sürekli olarak kavga şiarlarının yazılı olduğu bayrak ve pankartların indirilmesi için anons yaptırıyorlar. Böylelikle 1 Mayısı kavga günü olmaktan uzaklaştırarak karnaval gününe çevirmeye çalışıyorlar.

Tam da bu anlayışın temsilcileri ile Taksim iradesini gösteremeyenler, farklı alanlarda olsalar da aynı saftadırlar. İşçi ve emekçilerin devrimci öfkesinin karşısında, sermaye ile barış çizgisindedirler. Bu politik tutumlarını ise tali konularda sermaye hükümetleri ile karşı karşıya gelerek gölgelemeye çalışmaktalar.

1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak!

Devrimcilerin görevi her türlü gerici anlayışla mücadele etmektir. 1 Mayıslar’da kavga sloganlarının yükselmesi için sermaye sınıfına olduğu kadar sınıfın devrimci eyleminin önünde engel olan anlayışlarla da hesaplaşmalıyız.

Bu nedenle ne sendikal gericiliğe ne de Taksim iradesine karşı düzenin ağızyla konuşanlara karşı asla sessiz kalmayacağız. Her zaman işçi ve emekçilere bu geri tutumları teşhir edecek, işçi sınıfını “düzene karşı devrim kapitalizme karşı sosyalizm” mücadelesine çağıracağız. 1 Mayısın kızılığını temsil eden sınıf devrimcileri olarak bu görevi, sınıfı devrime kazanma sürecinin bir parçası olarak ele almalıyız.

TKP Kadıköy’de!..

Taksim yasaklarıyla ünlü eski İstanbul Valisi ve İçişleri Bakanı Muammer Güler, Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs kutlamaları için uygun olmadığını söyleyerek akıllara bir kez daha 2007, 2008 ve 2009 1 Mayısları’nda yaşanan devlet terörünü getirmişti.

Bakanın açıklamalarının ardından DİSK, KESK, TÜRK-İŞ ve birçok kurum açıklamalarda bulunarak farklı üsluplar ile de olsa yasağı kınadı ve Taksim’de olacaklarını ilan etti.

Sürece dair açıklama yapan TKP ise “Taksim önemlidir ama Türkiye’nin meseleleri daha da önemlidir” diyerek Kadıköy’de olacağını duyurdu.

Geçmiş 1 Mayıslar’ı eleştiren TKP açıklamasında şu ifadelere yer verdi:

“Ancak, Taksim’deki kutlamalar, devrimci güçlerin bütün çabalarına karşın içeriğin kamuoyuna anlatılamadığı ortalamacı gösterilere dönüşmekten kurtulamamıştır. Mitinglerin kitleselliği ile elde edilen kazanımın bedeli panayıp görüntüsü altında ortaya çıkan ‘uzlaşma kültürü’dür.

TKP’nin temel konularda ortaklık sağlandığı sürece farklılıklardan bir rahatsızlık duymayacağı açıktır. Ancak 1 Mayıs’a gelenler, yıllardır, 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlamak dışında hangi ortak iradenin parçası olduklarını anlayamadan geri dönmektedirler.”

Taksim Meydanı’nın kazanılması süreci övülürken bir yandan da “alan fetişizmi” olarak tanımlandı ve 1 Mayıs’ın nerede kutlanacağını öne çıkarıldığı belirtildi.

Açıklamada Taksim’in kutlama için uygun olmadığı da şu sözlerle ve bakanın açıklamalarına benzer biçimde ifade edildi: *“Kaldı ki bu yıl Taksim, iktidarın ‘kentsel dönüşüm’ adı altında her yerde başlattığı kapsamlı saldırı nedeniyle kitlesel bir miting için çok da uygun bir alan olmaktan çıkmıştı.”*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KESK’e, sendikal gruplara ve öncü kamu emekçilerine çağrı...

Birleşik ve militan bir mücadele için görev başına!

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırıları her geçen gün yeni boyutlar kazanırken, gerek işçi hareketinde ve gerekse de kamu emekçileri hareketinde yaşanan gerileme ve parçalı tablo aşılabilmiş değil. Sermayenin ve AKP hükümetinin liberal saldırılarını en yoğun bir şekilde hayata geçirdiği bu dönem, ne yazık ki, sınıf hareketinin de en geri noktasında olduğu bir dönem olarak yaşanıyor.

Kamu emekçileri hareketinde önderlik sorunu ve 23 Mayıs grevi sonrası

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak uzunca bir dönemdir kamu emekçileri hareketinin temel sorununun önderlik sorunu olduğunu, bu sorunun bir yanının sendikal çizgi öte yanının ise sendikal çizgi ile kopmaz bir bağ içerisinde bulunan örgütsel işleyiş sorunu olduğunu vurguluyoruz. Kamu emekçileri hareketinde sendikal çizgi bakımından uzlaşmacı-diyalogcu, örgütsel işleyiş bakımından bürokratik çizgi, 90’lı yılların ortalarında gelişip güçlenmeye başlasa da, özellikle 4688 sayılı yasa sonrasında, yasanın tanımladığı zemin üzerinde hızlı bir gelişme yaşadı. Bu gelişmenin ana tetikleyicisi ise Türkiye sol hareketinin önemli bir bölümünün tasfiyecı ve parlamentocu bir çizgiye kayması oldu. 4688 sayılı yasa bu süreci hızlandırıcı bir rol oynadı, kamu emekçileri hareketi hızla fiili-meşru mücadele çizgisinden ve “hak verilmez alınır” tutumundan uzaklaştı, protestocu, günübirlik bir mücadele anlayışı ve diyalogcu bir çizgi hâkim hale geldi. Önderlik alanında yaratılan boşluk devlet güdümlü gerici sendikalar tarafından dolduruldu ve KESK’in üye sayısında hızlı bir erime yaşandı.

2012 yılındaki 23 Mayıs grevi, KESK’e hakim çizginin somut karşılığı olması bakımından yakın dönemde yaşadığımız en önemli pratiklerden biridir. 23 Mayıs grevi, toplu sözleşme sürecinde Memur Sen’in masadaki tutumunun gözden düştüğü, geniş emekçi kesimlerin KESK’in sokaktaki tutumu ile bulunduğu bir dönemi işaretlemektedir. Öyle ki Memur Sen’in tabanı dahi greve katılmış, Memur Sen’e bağlı kimi sendikalar son günlerde greve destek açıklamaları yapmak zorunda kalmıştı. Beklendiği gibi 23 Mayıs grevi, geniş bir katılımıla gerçekleşmiş, kamu emekçilerinin geniş bir kesiminde yaygın bir destek bulmuştu. Ne var ki, 23 Mayıs grevi öncesinde yayınlamış olduğumuz değerlendirmemizde dile getirdiğimiz ‘riskler’ hayat bulmuş, KESK, 23 Mayıs grevinin devamını getirmemekle kalmamış, Kamu Hakem Kurulu’na katılmama yönünde çağrı yaptığı halde Memur Sen’in arkasından kurul toplantısına katılarak, Memur Sen’in tutumuna yedeklenmişti. 2012 yılı toplu sözleşme dönemi, KESK’e hakim sendikal anlayışın iflasının açık bir göstergesi olmuştur.

23 Mayıs grevi sonrasında ise KESK, neredeyse hiçbir varlık göstermemiştir. Kamu hizmetlerinin tasfiyesine dönük çok sayıda yasa geçmiş, tasarı gündeme gelmiş, ancak geride bırakılan bir yıl boyunca KESK’in bir varlığı ve mücadele programı olmamıştır. Yalnızca KESK’te değil, birkaç istisnayı dışta tutarsak, bağlı sendikalarda da benzer bir tablo yaşanmıştır.

Kamu emekçileri hareketinin içinde bulunduğu tablo, Türkiye sol hareketinin önemli bir bölümünün “düzeni kendi içinde demokratikleştirme” tutumu ve anayasalcı hayalleri ile yakından ilgilidir. Bunu besleyen bir başka olgu ise Kürt sorununda izlenen “barış” çizgisinin yarattığı basıncıdır. Parlamentocu-reformcu siyasal çizgi, gerisin geri sınıf mücadelesinde de diyalogcu-beklentici bir çizgiyi geliştirip güçlendirmekte, bu ise doğası gereği geniş emekçi kitlelerin birleşik-militan mücadelesine dayalı bir çizgi izlemek yerine, günübirlik ve protestocu bir mücadele anlayışını beslemektedir.

Grev eksenli ve uzun vadeli bir mücadele programı ekseninde önderlik sorunu aşılmalıdır

Geçmiş deneyimlerimiz yasaların meclise gelmesi sonrasında gösterilen günübirlik reflekslerin saldırıları püskürtmeye yetmediğini, öte yandan kamu emekçilerinin güncel taleplerini örgütleyip mücadele konusu etmeyen bir sendikal çizginin hak elde etme yolunda herhangi bir yaptırım gücünün olamayacağını ortaya koymaktadır. Burada ortaya koyduğumuz bu basit gerçekler, neredeyse tüm kadrolar ve sendikal gruplar tarafından çeşitli toplantılarda dile getirilmektedir.

Kamu emekçileri hareketinde önderlik sorununun aşılması, her şeyden önce geniş emekçi kitlelerin mücadelesine dayanan bir çizginin izlenmesi ve kendisini yalnızca saldırılar karşısında gösterilecek reflekslerle sınırlı görmeyen, kamu emekçilerini güncel talepleri etrafında örgütleyip mücadeleye seferber eden ve grev silahının etkin bir kullanımına dayalı uzun vadeli bir mücadele programının hayata geçirilmesi ile olanaklıdır. Buradaki kastımız, KESK’in bir eylem takvimi açıklaması değil, toplu sözleşme dönemini de içeren uzun vadeli bir programın oluşturulması ve hayata geçirilmesidir. Böyle bir programın ana eksenini, her şeyden önce İstanbul, İzmir, Ankara gibi metropol illerden başlamak üzere kamu emekçilerinin öncü kesimlerini yan yana getiren toplantılarda şekillendirilmelidir. Bu açıdan İstanbul’da gerçekleştirilen “Kamuda Güvencesizlik, Performans Sistemi ve Mücadele Yolları Kurultayı”nın KESK’e ve Şubeler Platformu’na yapmış olduğu çağrı yerindedir. Bu çağrı vakit kaybetmeksizin Nisan ayı içerisinde hayata geçirilmeli, tam gün sürecek bölge toplantıları örgütlenmelidir.

KESK’e dönük gözaltı ve tutuklamalar karşısında tutum

Sermayenin kamu hizmet alanının tasfiyesine dönük saldırılarına KESK’e dönük operasyonlar, gözaltı ve tutuklama terörü eşlik etmiştir. Ne var ki KESK ve bağlı sendikalar, bu saldırılar karşısında da kamu emekçilerini harekete geçirmeyen kadrosal eylemlerle yetinmişlerdir. Oysa söz konusu saldırılar kamu emekçilerinin kazanımlarına dönük liberal saldırılardan bağımsız değildir. Bu bilinmekle birlikte, tutuklamalar karşısında işyerlerini eksen alan, kamu emekçilerini KESK’e ve haklarına sahip çıkma

yönünde mücadeleye sevk eden bir tutum izlenmemektedir. Bir an önce KESK’e dönük bu saldırıların kamu emekçilerinin iş güvencesi başta olmak üzere kazanılmış haklarına dönük liberal saldırıların bir parçası olduğu kamu emekçilerine anlatılmalı, işyerlerini harekete geçiren bir tutum geliştirilmelidir. Bu açıdan İstanbul Şubeler Platformu’nun işyeri çalışmasının bir parçası olarak başlatmış olduğu imza kampanyası güçlü bir biçimde örgütlenmeli ve ülke geneline yayılarak kampanya sonrası bir eylem takvimi çıkarılmalıdır.

Güncel talepler etrafında 1 Mayıs’a hazırlık

Sendikal hareketin en temel zaaf alanlarından birisi, kamu emekçilerini talepleri doğrultusunda örgütleyen ve bu talepleri birer mücadele konusu haline getiren bir çizgi izlemek yerine, yasaların meclise gelmesine endekslenmiş protestocu bir tarz izlemesidir. Oysa sınıf mücadelesi yalnızca mevcut kazanımları korumaya dayalı bir bakış açısı ile geliştirilemez. Nihayetinde böyle bir bakış açısı mevcut kazanımların da korunamaması sonucunu doğurmaktadır.

Önümüzdeki 1 Mayıs bu açıdan tarihsel bir önemdedir. KESK ve bağlı sendikalar, 1 Mayıs’a yalnızca çağrı yapmakla yetinmemeli, ‘özellemelerin durdurulması, performans sisteminin kaldırılması, iş güvencesine dönük saldırıların geri çekilmesi, insanca yaşanabilir ücret, her türlü ek ve yan ödemenin emekli keseneğine dâhil edilmesi, eşit işe eşit ücret’ gibi genel talepler ile her işkolunun özgün talepleri etrafında kamu emekçilerini 1 Mayıs’a hazırlamalıdır.

Öncü kamu emekçileri görev başına!

Stratejik hedef ve plandan yoksunluk, yalnızca KESK ve bağlı sendikaların değil, KESK’te önemli bir ağırlığı olan ve kendilerini ana dinamik olarak ifade eden sendikal grupların da içinde bulundukları tabloyu tariflemektedir. Tabanda gelişen rahatsızlıklara rağmen neredeyse hiçbir sendikal grubun sürece herhangi bir merkezi müdahalesi bulunmamaktadır.

Bir yandan özelleştirme saldırısı sürerken, öte yandan da hükümet 657 değişiklikleri için hazırlıklarını sürdürüyor. AKP hükümeti, bu değişiklikleri toplu sözleşme öncesi yasalaştırma niyetinde olduğunu ilan etmiş bulunuyor. Sermayenin liberal saldırıları karşısında bizlerin ihtiyacı olan şey ise uzun vadeli ve grev eksenine dayalı bir mücadele programı. Gerek özelleştirme saldırısına yanıt vermek, gerekse iş güvencesini hedef alan saldırıları püskürtmek ve kamu emekçilerinin temel taleplerinde kazanım elde etmek, bütünüyle böyle bir programın oluşturulup hayata geçirilmesine bağlıdır.

KESK’i, sendikaları, sendikal grupları ve öncü kamu emekçilerini, kamu emekçileri hareketinin günübirlik refleksler içerisinde tüketilmesine izin vermemeye, dönemsel bir mücadele programının oluşturulması, birleşik ve militan bir mücadelenin hayat bulması için azami bir çaba harcamaya çağırıyoruz.

Sosyalist Kamu Emekçileri

İstanbul BDSP 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyor!



Bu yıl İstanbul 1 Mayıs'ı gündeme bir kez daha Taksim tartışmaları ile girdi. Eski vali, yeni içişleri bakanı Muammer Güler'in adeta şansını denemek istercesine Taksim'i yasaklamaya çalışması, ilerici ve devrimci kesimin geneli tarafından tepkiyle karşılandı ve birkaç fire dışında tüm güçler Taksim kararlılığını savundu. Sendika konfederasyonlarının da ısrarı sonucu İstanbul Valiliği ılımlı bir açıklama yaparak 1 Mayıs'ın 1 Mayıs alanı olan Taksim'de kutlanmasına karşı olmadığını ve gerekli düzenlemelerin yapılacağını söylemiş oldu.

Alan tartışmasının hızlıca gündemden çıkması ile birlikte gözler bir kez daha 2013 1 Mayıs'ının gündemlerine ve vereceği mesaja çevrildi. 2013 bir mayısına hayli yoğun bir gündemle girildiği biliniyor. Bir yanıla krizin etkileri, küresel çapta sürerken sınıfa yönelik saldırılar görülmemiş bir hızla tirmanıyor.

Yine bununla bağlantılı olarak gelişen hegemonya krizi, emperyalist savaş ve saldırganlığı her an gündemde tutuyor. Coğrafyamızda savaş çıkırtkanlığının adresi ise çoktan iç savaş bataklığına çekilen Suriye. Türk sermaye devletinin de etkin bir rol oynadığı emperyalist politikalar, Suriye halkına karşı silahlandırılan paramiliter çeteler eliyle yürütülürken, Anadolu toprakları küresel savaş hazırlıkları kapsamında yeni silahlarla donatılıyor.

Kürt sorununun çözümü adı altında silahlı Kürt hareketini tasfiye amacı taşıyan "Barış süreci" ise Ortadoğu denkleminin bugün için önemli bir parçası. Halkların gerçek kardeşleşmesinin yerine çeşitli çıkar çatışmaları ve çıkar birliğine dayanan, petrolden hegemonyaya bir dizi etkenle açıklanmaya çalışılan ütöpik bir barış, Kürt halkına "çözüm" adı altında sunuluyor.

Ve bu yüksek konjonktürün parçası olarak da AKP iktidarı eliyle toplumu denetim altına almanın adımları bir yanıla dinsel gericilik, öbür yanıla baskı ve devlet terörü yardımı ile sağlanmaya çalışılıyor. Fiili olarak iktidarı çoktan elinde tutan AKP, gerekli yasal düzenlemelerle bu kazanımlarını kalıcılaştırırken tüm muhalif güçleri bir potada eriterek türlü yöntemlerle sindirmeye çabalıyor.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için!

Sınıf devrimcileri, bu tabloya karşı bir dönemden beri "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarını

yükseltiyor, halkların kardeşliğinin işçilerin birliği ile sağlanacağını, her milliyetten ve ulustan işçi ve emekçilerin bir araya gelerek emperyalizmin politikalarını boşa çıkarabileceğini ve gerçek kardeşleşmeyi sağlayacağını söylüyorlar.

BDSP'nin 1 Mayıs'a giderken şiarı da süreçle ilişkili olarak "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs'a!". BDSP'liler, 1 Mayıs'ta da işçi sınıfını hak ve özgürlüklerine sahip çıkmak ve gerçek kardeşleşmeyi sağlamak için öne çıkmaya, sözünü söylemeye çağırıyor.

Haftalardır 1 Mayıs çalışmalarını tempolu biçimde sürdüren sınıf devrimcileri Taksim 1 Mayıs'ı için İstanbul'un işçi havzalarından ve emekçi semtlerinden araçlar kaldıracaklar.

BDSP'nin araç kalkış yer ve saatleri şöyle:

ESENYURT

İletişim No: 0 539 414 35 45

- * Köyiçi Meydan: 08.00
- * Esenkent giriş: 08.00
- * Örnek Mah. (BİM önü): 08.15
- * Bulut Durağı: 08.20
- * Tabela: 08.30
- * Depo Kapalı Cadde: 08.30
- * Kırac Kuruçeşme: 07.30
- * Kırac köyiçi: 07.45
- * Talatpaşa Yürek Market: 08.15
- * Beylikdüzü Migros: 08.15
- * Avcılar metrobüsü: 08.30
- * Balıkyolu köprüsü: 08.00
- * İnci kasap önü: 08.00
- * Yeşilkent Pazar girişi: 08.15
- * Yeşilkent Nehir Pas. Önü: 08.20
- * Yeşilkent DHL önü: 08.25

KÜÇÜKÇEKMECE

İletişim No: 697 71 53 / 0536 714 62 06

- * Şahintepe Mercan Sok. durağı: 07:45
- * Altınşehir Meydan: 07:45
- * Kanarya Tren İstasyonu çıkışı: 08:00
- * Kanarya Moroğlu Lisesi önü: 08:15
- * Sefaköy İşçi Kültür Evi: 08:15
- * Arel Üniversitesi önü, Sefaköy: 08:30
- * Yenibosna Cemevi önü: 08:30
- * Yenibosna Metrobüs çıkışı: 08:45
- * İkitelli Açıkapark önü: 07:45

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

* Halkalı Meydanı: 08.00

GOP

İletişim No: 0535 915 32 45

- * GOP Merkez-İşçilerin Birliği Derneği: 8.30
- * Karadeniz Mah. İmam Hat. Durağı: 8.15
- * Gazi Mah. Yunus Emre Son Durak: 8.15
- * Gazi Mah. Şair Abay Lisesi önü: 8.30
- * Alibeyköy Veysel Karani Cami önü: 8.45

ÜMRANIYE

İletişim No: 0531 889 32 35

- * Ferhatpaşa mah.
- * Yıldızeli Doğanlar Köyü Derneği: 08.00
- * 30 Ağustos Parkı: 08.15

Sultanbeyli

- * Başaran Mah: 08.00
- * Sultanbeyli Merkez
- * Cami Durağı: 08.15

Sarıgazi

- * Sarıgazi Merkez Durağı: 08.00
- * Meclis Mah. Durağı: 08.10
- * Madenler Durağı: 08.15

Ümraniye

- * Huzur Mah. Durağı 08.15
- * Tepeüstü Durağı: 08.30

KARTAL-MALTEPE

İletişim No: 0531 337 93 14

- * Kartal Cemevi: 08.00
- * Çıtır Ekmek: 08.05
- * Ahmet Şimşek Koleji önü: 08.10
- * Beyaz Köşk Durağı: 08.15
- * Maltepe Otobüs Durağı: 08.20
- * Maltepe Köprüsü: 08.30
- * Bostancı Köprüsü: 08.40

Gülsuyu-Zümrütevler

- * Tepe: 08.00
- * Okul: 08.05
- * Heykel: 08.10
- * Mustafa Bakkal: 08.15
- * Fatma Hanım: 08.15
- * Çağrı Sitesi Önü: 08.30

Çınardere-Kurfalı

- * Kurfalı Son Durak: 08.00
- * İSMEK Önu: 08.10
- * Kurfalı Dede'nin Kahvesi: 08.15

PENDİK

- * Aydos Üçyol ağzı: 08.30
- * Pendik PSKD önü: 08.30
- * Güllübağlar Aşevi: 08.45
- * Pendik Köprüsü: 09.00
- * Konaşlı Merkez: 08.30
- * Aydınli AVM önü: 08.30
- * İçmeler Köprüsü: 08.45
- * Esenyalı Köprüsü: 08.45

GEBZE

İletişim No: 0 537 335 27 75

- * Gebze Çarşı Tatlıkuyu Kiler Önü: 08:00
- * Ulaştepe Meydan: 08:00
- * Emek Mah. Yıldız Bakkal: 08:00
- * Mudurnutepe Son Durak: 08:00
- * Erişler Pastane: 08:00
- * FENİŞ: 08:30
- * Çayirova Köprü: 08:30

BDSP'den 1 Mayıs'a hazırlık etkinlikleri

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında 21 Nisan günü Kartal, GOP, Küçükçekmece, Gebze, Buca ve Manisa'da etkinlikler düzenledi. Sınıf devrimcileri, etkinlikler vesilesiyle işçi ve emekçileri bir kez daha 'işçilerin birliği halkların kardeşliği' için 1 Mayıs alanlarına, çağırdı.



21 Nisan 2013 | Kartal

Kartal

1 Mayıs pikniği, hava şartlarından kaynaklı olarak salon etkinliğine çevrildi.

Ortak sofraya kurarak güne başlanırken kahvaltının ardından başlayan programda devrim ve sosyalizm şehitlerinin anısına TKİP Kurucu Üyesi ve Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli şahsında saygı duruşuna geçildi.

Saygı duruşunun ardından Kartal İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada, 1 Mayıs'ta alanlarda olma çağrısı yapıldı.

Kartal İşçi Kültür Evi'nden gençlerin, Ulucanlar Katliamı'nda şehit düşen TKİP MK üyesi Ümit Altıntaş'ın "Tek Renk Kızıl" adlı yazısından uyarlanmış olduğu bağlama eşliğindeki şiirsel dinletinin sunumu gerçekleştirildi.

İlgi ile karşılanan sunumun ardından Hatice Yürekli anısına Kartal İşçi Kültür Evi'nden emekçilerin hazırlamış olduğu şiir dinletisi sunuldu.

Etkinlikte BDSP adına yapılan konuşmada mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Etkinliğe destek veren sanatçılardan müzisyen Ali Haydar'ın seslendirdiği türküler ve devrimci ezgiler hep bir ağızdan söylendi. Dinleti "Çav Bella" marşının söylenmesi ile sonlandırıldı.

Etkinliğe katılan emekçi bir ailenin 5 yaşındaki kız çocuğu gitar eşliğinde kısa bir dinleti sundu. Dinletinin ardından etkinlik sonlandırıldı.

GOP

İşçilerin Birliği Derneği, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için 1 Mayıs'al" şiarıyla, dernek binasında etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlikte yapılan konuşmada 1 Mayıs'ta Taksim'de kızıl bayrakların dalgalandırılması çağrısı yapıldı.

Konuşma sonrasında dünya ve Türkiye 1 Mayıs'ını anlatan belgesel gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından, Hatice Yürekli yapılan anmayla selamlandı.

1 Mayıs etkinliğinin ardından, etkinliğe katılanlarla birlikte pratik çalışmanın planlanması yapıldı. Mahalle komitelerinin daha da genişletilmesi kararı alındı.

Küçükçekmece

Etkinlikte ilk olarak Divriği Kültür Derneği müzik grubu Grup Yedirenk sahne aldı. Grup Yedirenk'in halkların kardeşliğine vurgu yapan repertuarında farklı dillerde parçalar seslendirildi. Ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun hazırladığı "Hayrola" isimli oyun sergilendi. Tiyatronun ardından yemek ve ortak oyunlar için ara verildi.

Etkinliğin ikinci bölümü Hatice Yürekli şahsında tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından Hatice Yürekli için hazırlanan anma programı sunuldu.

Anmanın ardından konuşma yapan BDSP temsilcisi 1 Mayıs'ta BDSP saflarında Taksim'de olmaya çağırdı.

Etkinlik Sefaköy İşçi Kültür Evi Tiyatro Topluluğu'nun hazırladığı "Tanya" isimli oyunun sergilenmesi ile devam etti. Malatya Hüsüküşağı Derneği'nden gençlerin seslendirdiği türkülerin ardından da Sefaköy İşçi Kültür Evi'nden bir emekçi ve lise öğrencisinin ortak seslendirdiği "Uğurlama" parçası sunuldu.

Gebze

21 Nisan Pazar günü Gebze'de "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" pikniği yapıldı. Program, Nazım Hikmet'in "Türkiye işçi sınıfına selam" şiiri ile başladı. Selamlamanın ardından BDSP adına bir konuşma gerçekleştirildi.

BDSP konuşmasının Ekim Gençliği adına bir yapılan konuşma izledi ve 1 Mayıs alanında olma çağrısı yükseltildi.

Programın ilk bölümü şiir dinletisi ve devrimci marş ve türkülerle sona erdi. Verilen arada sportif faaliyetlerde bulunuldu.

Programın ikinci bölümüne Hatice Yürekli'nin anması ile başlandı. Anmanın ardından serbest kürsü bölümüne geçildi. Direnişlerini kazanımla sonlandıran PMR işçileri adına da bu bölümde bir konuşma yapıldı. Konuşmalardan sonra devrimci marşlardan oluşan bir müzik dinletisi gerçekleştirildi. Ortak sofrada yenilen yemeğin ardından Kürtçe ezgilerle halaya duruldu.

Piknik programının sonunda BDSP saflarını güçlendirmeye çağıran bir konuşma yapıldı. 1 Mayıs marşının hep bir ağızdan okunması ve "1 Mayıs'ta Taksim alanındayız!" sloganının atılmasıyla piknik sonlandırıldı.

Buca

İzmir'de 1 Mayıs çalışmalarının Buca ayağında "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için 1 Mayıs pikniği" gerçekleştirildi.

Sabah saatlerinde piknik alanına varılmasıyla beraber ortak kahvaltı sofrası kuruldu. Kahvaltıdan önce Buca BDSP adına açılış konuşması yapıldı. Kahvaltının ardından verilen arada Bucalı işçi ve emekçiler bağlama ve gitar eşliğinde türkü ve marşlar söylediler. Akşam saatlerinde kürsüde yapılan 1 Mayıs forumu



21 Nisan 2013 | Manisa

gerçekleştirildi. Forumda 1 Mayıs'ın tarihçesi aktararak "Neden 1 Mayıs'a gitmeliyiz?" sorusu cevaplandırıldı.

Pikniğe katılan kitlenin örgütlü tutumu piknik alanında ilgi konusu olurken, etkinlik boyunca pikniğin tüm işleri kolektif bir emeğin ürünü oldu.

Manisa

Metal İşçileri Birliği, 1 Mayıs pikniği gerçekleştirdi. Program; sunucuların okuduğu "Türkiye işçi sınıfına selam" şiiriyle açıldı. Açılışın ardından 1 Mayıs'ın tarihçesi ve önemi üzerine bir sunum gerçekleştirildi.

Ardından Metal İşçileri Birliği temsilci söz alarak işçi ve emekçileri bekleyen saldırılara ve bu saldırılara karşı mücadelenin önemine değindi.

Serbest kürsüde değişik fabrikalardan söz alan işçiler karşı karşıya kaldıkları sorunları aktardılar. Manisa Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği ise gençliği 1 Mayıs'ta alanlara çağırdılar.

Serbest kürsünün ardından gençlerin hazırladığı "Makineleşme" adlı tiyatro gösterisi sergilendi.

Programın ikinci bölümünde Paydos şiir grubu ve Grup Eksen türkülerle halaylarla programı sonlandırdı. Son olarak BDSP temsilcisi söz alarak 1 Mayıs'ta alanlara çağırıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal-GOP-Küçükçekmece-Gebze-Buca- Manisa



21 Nisan 2013 | Gebze

Sınıf devrimcilerinden 1 Mayıs çağrısı



Sınıf devrimcileri 1 Mayıs hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. İşçi ve emekçileri, üniversitelileri, liselileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyor.

İstanbul

Kartal'da sınıf devrimcileri, 1 Mayıs bildirilerini işçilere ulaştırarak Taksim çağrısı yapıyor.

Bildiriler ve araç kalkış saatlerinin yer aldığı el ilanları Kartal, Esentepe mahallelerindeki emekçilere ulaştırıldı. Bankalar Caddesi'nde önlüklerle beraber ajitasyonlar eşliğinde 1 Mayıs çağrısı yükseltildi. ABB işçilerine de 1 Mayıs bildirileri ulaştırıldı. Maltepe, Beşçeşmeler, Atalar ve Yunus mahallelerinde ve tren istasyonlarına afişler yapıldı.

Tuzla'da 1 Mayıs bildirileri, sabah servis noktalarında, semt pazarlarında sesli ajitasyon konuşmaları ile ve gerçekleştirilen ev ziyaretleri ile emekçiler 1 Mayıs'a çağırıldı.

Metal İşçileri Birliği'nin "1 Mayıs'ta Taksim'e" başlıklı bildirileri de sendikası metal fabrikalarına dağıtıldı.

Ümraniye'de Devrimci Liseliler Birliği, 24 Nisan

Çarşamba günü Çekmeköy TOKİ Lisesi önünde bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Araç kalkış saatlerinin yazılı olduğu 1 Mayıs çağrı bildirileri ders çıkışı TOKİ Lisesi öğrencilerine ulaştırıldı.

Bursa

BDSP'nin afişleri İzmir yolu üzerine, Korupark ve Sırameşeler metro yoluna, Ataevler Köprüsü'ne, Küçük Sanayi Köprüsü'ne ve metro çıkışına yaygın bir şekilde yapıldı.

Esenevler ve Emek'ten 1 Mayıs günü kaldırılacak olan araçların duyurusunu içeren afişler iki mahalleye yapıldı. İki mahalleye ayrıca el ilanları dağıtıldı.

DLB'nin çıkarttığı afişler Esenevler'de bulunan meslek lisesinin çevresine ve 75. Yıl Parkı'na yapıldı.

İzmir

BDSP'nin araç kalkış noktalarının bulunduğu el ilanlarının yapıştirıldığı 1 Mayıs çağrı bildirileri binlerce işçi ve emekçiye ulaştırıldı. Dağıtımlar Aliğa'da, Menemen'de ve Çiğli Harmandalı'da yüzyüze dağıtılırken Küçük Çiğli ve Güzeltepe'de de

yüzlerce bildiri kullanıldı.

Ata Sanayi'de ve Çiğli Organize Küçük Parseller'de yemek ve çay molasına çıkan işçilere bildiriler dağıtılırken Schnieder Elektrik, Alliance One Tütün, Mude Tekstil, Belgü Tekstil, Roteks ve Vena Tekstil fabrikasına dağıtım yapıldı.

Ayrıca Menemen üst geçit ve Asarlık'ta demir-çelik işçilerinin servis noktalarında bildiri dağıtıldı.

1 Mayıs çağrı afişleri Çiğli merkez, Soğukkuyu, Naldöken, Bayraklı, Alsancak, Basmane ve Konak hattına yapıldı.

Çanakkale

Biga ilçesinde Ekim Gençliği okulları ile haftalık eğitim çalışmaları yapılmış ve 1 Mayıs'ın örgütlenmesi konusu üzerine tartışmalar yürütülmüştü.

Bu çalışma devam ederken kent merkezinde bulunan Ekim Gençliği okulları da, afiş çalışması ile bildirilerin dağıtımını sürdürdü. Yalnızca öğrenciler değil, Kızıl Bayrak okuru işçiler de 1 Mayıs'a katılım konusunda planlamalar yaptı.

Ankara

Ankara'nın temel olarak kullanılan caddelerden İstanbul Yolu ve Eskişehir Yolu'na üç çeşit 1 Mayıs afişi yaygın olarak yapıldı.

Sincan'da işçi ve emekçilerin bulunduğu sitelerde tek tek kapılar çalınarak 1 Mayıs çağrısı yapıldı. Ayrıca Sincan'da yoğun olarak yazılamalar yapıldı. Sincan'da 12. Cadde, Cimşit, Sincan merkez, Plevne ve işçilerin kullandığı servis güzergahları 1 Mayıs afişleri ile donatıldı.

Çeşitli yerlerde 1 Mayıs gündemi vesilesi ile kahvaltı, piknik vb. etkinlikler planlanarak hayata geçirildi.

Kızılay'da 23 Nisan günü Sakarya Caddesi'nde 1 Mayıs bildirisi dağıtıldı.

Mamak'ta Tekmezar ve Tuzluçayır mahallelerinde kapı kapı dolaşıldı. Tekmezar ve Natoyolu bölgelerine afişler yapıldı.

Mamak'ta gerçekleştirilen *Liselilerin Sesi* satışı ile Mamak'taki liselilere ulaşıldı. Ege Lisesi duvarına yapılan yazılamalarla liseliler 1 Mayıs'a çağırıldı.

Adana

1 Mayıs'a çağrı afişleri çarşıda yapıldı. Cumhuriyet, Yamaçlı, Anadolu, Dedekorkut mahallelerinde bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Organize Sanayi Bölgesi'nde BOSSA fabrikasında, Saydam Caddesi'nde ve Şakirpaşa Metal Sanayisi'nde de Adana İşçi Bülteni işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Trakya

Lüleburgaz'da işçilerin servis bekleme noktalarına BDSP imzalı 1 Mayıs bildirilerinin dağıtımını yapıldı. Dağıtım esnasında işçilerle sohbet edildi. İşçilerin 1 Mayıs'a dönük bir ilgilerinin olmasına karşın bölgede yaşanan olumsuz mücadele süreçlerinden dolayı sendikalara ve mücadeleye mesafeli durdukları gözlemlendi.

BDSP'nin 1 Mayıs afişleri ise Çorlu'da Sağlık Mahallesi ile Çorlu Merkez'e yapıldı.

Damal gençliği 1 Mayıs'a yürüyor!

Ardahan Damallı gençler, 2013 İstanbul 1 Mayıs'ına yönelik hazırlıkları çerçevesinde 21 Nisan akşamı Esenyurt'ta 1 Mayıs toplantısı gerçekleştirdi.

Oldukça canlı bir atmosferde gerçekleşen toplantı, BDSP tarafından hazırlanan 1 Mayıs sinevizyonunun gösterimi ile başladı. 1 Mayıs'ın sınıfsal ve tarihsel arka planının yanısıra Türkiye'de 1 Mayıs'ın da anlatıldığı sinevizyonun ardından sohbet bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alan Damallı gençler, fabrikalarında yaşadıkları sorunları aktararak birlik olmanın önemine değindiler.

Etkinlikte Damal Gençliği adına yapılan konuşmada ise, işçi ve emekçilerin fabrikalarda yaşadığı kölelik ve kumsalsız çalışma koşullarına karşı birlik ve mücadelesini yükseltme çağrısı yapıldı. Alevi kimliğine yönelik saldırılara da değinilen konuşmada, 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın önemi üzerinde duruldu.

Toplantıda söz alan birçok kişi de iç dayanışmayı büyütecek olan etkinlik ve eylemler gerçekleştirmek gerektiğini ifade etti.

Metal işçilerinden MESS'e yanıt



Birleşik Metal-İş Sendikası'nın MESS dayatmalarına karşı gerçekleştirdiği eylem Prysmian'ın önünde başladı. Bursa'dan SCM işçileri kitlesel olarak katılım sağlarken, Asil Çelik, Bosch ve Tecasa'dan işçiler eyleme destek verdi. Ses aracından çalınan müzik eşliğinde Bursa'dan gelen işçiler Prysmian önünde, işçilerin gündüz vardiyasından çıkmasını beklerken, Prysmian işçileri ise fabrikadan kortej oluşturarak "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganı eşliğinde çıktı.

Böylece "MESS dayatmalarına hayır!" ana pankartı arkasında Prysmian ve SCM işçileri kendi pankartlarını açarak yürüyüşe başladılar. Genel merkezden Selçuk Göktaş ve Özkan Atar da kortejde yer aldı.

Yol boyunca ses aracından Mudanya halkına seslenildi. Metal işçilerinin mücadelesi anlatılarak, MESS dayatmaları teşhir edildi. Ayrıca grevdeki ÇAYKUR işçileri de selamlandı. ÇAYKUR'daki mücadele "ÇAYKUR işçisi yalnız değildir!" ve "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla desteklendi.

Yol boyunca "MESS, MESS şaşırma sabrımızı taşıрма!", "Metal işçisi direnişin simgesi!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Sefalet ücreti istemiyoruz!" sloganları atıldı.

Meydana gelindiğinde basın açıklamasını Selçuk Göktaş gerçekleştirdi. Bu toplu sözleşmesinin 1 yıl önce sonuçlanması gerektiğini hatırlatan Göktaş, iktidarın keyfi tutumuna dikkat çekti. Sarı sendikal anlayışın yolunun açıldığını belirterek ÇAYKUR grevine değindi. Burada da işçilerin iradeleri dışında

zorla sarı sendikaya üye yapılmaya çalışıldığını sözlerine ekledi ve Çaykur işçileriyle dayanışma çağrısı yaptı.

Birleşik Metal-İş'in geçtiğimiz toplu sözleşme döneminde MESS'e 30 yıldan sonra yenilgiyi tattırdığını belirtirken, metal işçilerinin MESS ve Türk Metal'e gerekli dersi verdiğini sözlerine ekledi. Göktaş Türk Metal'in bugünlerde sendikacılık oynamaya çalıştığını ifade ederek "İşverenin koynunda büyüyen sendikal anlayış metal işçisine bir şey veremez" dedi.

AKP hükümetinin kıdem hakkının gaspına yönelik saldırılarına da değinerek MESS'in iktidardan güç aldığını belirtti. "Onların yasaları varsa bizim de yasalarımız var" diyerek yasa tanımaz bu parlamentoda metal işçilerinin de yasa tanımayacağını vurguladı.

MESS'in dayatmalarını geri çekmediği taktirde buna grevle karşılık vereceklerini söyleyen Göktaş, arabulucu sürecinin tamamlandığını hatırlattı. Metal işçilerine "greve hazır mıyız?" diye soran Göktaş'a işçiler coşkulu bir şekilde "hazırız!" diye karşılık verdi. Göktaş bu süreçte Tofaş ve Renault işçilerini de arkalarında görmek istediklerini ifade etti.

Konuşmasını "Bugün ÇAYKUR işçileri sokakta yarın yüzbinler sokakta olacağız. Kavgamız, mücadelemiz hayırlı olsun" diyerek sonlandırdı.

Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Eyleme Metal İşçileri Birliği ve BDSP de destek verdi. BDSP'nin 1 Mayıs bildirileri eylemden sonra dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Metal işçileriyle dayanışma çağrısı

Metal İşçileri Birliği Bursa'da emekçileri MESS dayatmalarına karşı metal işçileriyle dayanışmayı yükseltmeye çağırırdı.

Fomara Meydanı'nda imza standı açılarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. Standda "MESS dayatmalarını geri çek!", "1 Mayıs alanları MESS'e yanıt olacak!", "Metal işçilerinin talepleri kabul edilsin!" dövizleri ve "İşçi kıyımına son! İşten atmalar yasaklansın!" afişi asıldı.

İmza standına ilgi yoğun. Kısa sürede yüzlerce imza toplandı. Çeşitli fabrikalarda çalışan metal işçileri standı gelerek imza atarken, işçilerle süreçle ilgili sohbet edildi. İşçiler Türk Metal'e güvenmediklerini belirtirken birçoğu da satış sözleşmesine imza atılacağını düşündüğünü dile getirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İzmir'de binler "taşeron hayır" dedi!



DİSK, KESK, TÜRK-İŞ, TMMOB ve TTB'nin birlikte örgütlediği "Taşeron hayır" eylemi binlerce işçinin katılımıyla gerçekleştirildi. 18 Nisan'da Basmane Meydanı'nda toplanan kitle yolun tek şeridini trafiğe kapatarak İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne yürüdü. Yürüyüş boyunca taşeron sistemini ve AKP'nin sınıfa yönelik saldırılarını teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldı. Eylemde taşeron sistemini teşhir etmek amacıyla önde imam yürürken ardında siyah tabut taşındı.

Hazırlanan ortak metni DİSK Ege Bölge Temsilcisi ve Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Memiş Sarı okudu. Eyleme Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği, Belediye-İş tüm şubeler, Genel-İş tüm şubeler, Birleşik Metal-İş, Yol-İş, TÜMTİS, Petrol-İş İzmir Şube, Türk Metal, Tes-İş, Tek Gıda-İş, BMC işçileri, BDSP ile devrimci kurum ve kitle örgütleri destek verdi.

Sınıf devrimcileri eyleme "Taşeronlaşmaya, güvencesiz çalışmaya hayır. Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!/BDSP" şiarlı pankart ve flamalarla katıldılar. Ayrıca taşeronlaşma karşıtı bildiri dağıtımı yaptılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

İzmir'de taşeronla karşı 24 saat direniş!

Genel-İş Sendikası'na bağlı İzelman işçilerinin iş güvencelerini savunmak için yaptığı eylemler, 24 Nisan günü belediye önüne kurulan çadırla sürdü. İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önünde çadırlarını kuran sendika 24 saat bekleyeceklerini açıkladı.

Kitlesel eylemde İBB önünde "onbinlerce işçi 650 işçi için yürüyor" pankartı açıldı. Eylemde ilk olarak Ege Bölge Temsilcisi ve Genel-İş 3 Nolu Şube Başkanı Memiş Sarı kısa bir konuşma yaptı. Sarı'nın ardından Genel-İş Daire Başkanı Cafer Konca söz aldı. İzelman süreciyle ilgili basına demeç veren siyasetçileri eleştiren Konca, siyasetçileri de taşeronla karşı mücadeleye davet etti.

Eyleme Genel-İş'in tüm şubeleri, Sosyal-İş, Lastik-İş, Dev Maden Sen, Dev Sağlık-İş, Tüm Bel Sen 1 ve 2 No'lu şubeler, Türk-İş 3. Bölge Temsilciliği, TÜMTİS, BDSP ve birçok ilerici-devrimci kurum destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Metalde grev yolu gözüktü!



MESS ile Türk Metal arasındaki TİS görüşmelerinde arabulucu aşamasında da anlaşma sağlanamadı. Metal İşçileri Birliği yaptığı açıklamayla gelişmeleri duyurdu ve metal işçilerini uyanık olmaya çağırdı. MİB'in açıklaması şöyle:

MESS ile Türk Metal arasındaki TİS görüşmelerinde arabulucu aşamasında da anlaşma sağlanamadı. MESS'in Ankara bürosunda 19 Nisan günü resmi arabulucu başkanlığında taraflar arasında yapılan son görüşmede, anlaşma sağlanamaması

üzerine uyuşmazlık zaptı tutuldu. Yasal prosedüre göre resmi arabulucu tarafından tutulan uyuşmazlık raporu 3 gün içerisinde bakanlığa gönderilecek, bakanlık da yine 3 gün içerisinde raporu taraflara iletecek.

Yasal prosedüre göre raporun taraflara ulaşmasının ardından sendikanın grev kararı alıp fabrikalara asması gerekiyor. Grev kararının 60 gün içerisinde uygulanması gerekiyor. Eğer bu süre içerisinde grev kararını uygulamaya sokmazsa, sendikanın yetkisi düşer.

Arabulucu aşamasının da anlaşmazlıkla sonuçlanmasını internet sitesinden duyuran Türk

Metal'in, grevden bahsetmemesi ise dikkat çekti. Açıklamada sürecin bundan sonraki aşaması için şu ne olduğu belirsiz ifadeler kullanılıyor: 'Raporun sendikamıza tebliğinden itibaren iki aylık süreç içerisinde gelişmelere göre hareket tarzımız belirlenecektir.'

Türk Metal grevin lafını ağzına almaktan kaçınıyor. Oysa gerçekten kazanmak isteyen bir sendika olsa MESS'i korkutmak için dahi greve çıkarız demesi gerekirdi. Ama besbelli ki Türk Metal tüm hesaplarını işçilerin olası bir satışa razı getirilmesi üzerine yapıyor... İşçileri grev havasına sokmaktan da uzak duruyor. Böylelikle bugüne kadar yapılan göstermelik eylemleri mücadele için yeterli görüyor, ya da daha doğrusu böyle göstermeye çalışıyor.

Bu da metal işçileri için bir kez daha uyarıcı olmalıdır. Metal İşçileri Birliği arabulucu aşamasında da anlaşma olmamasına rağmen, satışın an meselesi olduğunu bir kez daha belirtmekte ve metal işçilerini uyanık olmaya çağırılmaktadır.

Seyirci olma, satışa izin verme!

Grev silahını kuşan MESS'i yere ser!

Metal İşçileri Birliği

Türk Metal'in açıklaması şöyle:

"2012-2014 MESS Grup sözleşmesi resmi arabulucu son toplantısı 19.04.2013 günü yapıldı.

MESS Ankara bürosunda, resmi arabulucu Prof.Dr.Nizamettin Aktay başkanlığında yapılan toplantıda anlaşma sağlanamamıştır.

Böylelikle resmi arabulucu safhası da uyuşmazlıkla neticelenmiştir.

Bundan sonraki yasal aşamada, resmi arabulucu 3 işgünü içerisinde raporunu bakanlığa verecek, bakanlık ta 3 işgünü içerisinde raporu taraflara yollayacaktır.

Raporun sendikamıza tebliğinden itibaren iki aylık süreç içerisinde gelişmelere göre hareket tarzımız belirlenecektir."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Taral Tarım'da Türk Metal yetki aldı!



Bir süre önce, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın üyeliklere başladığını öğrenen Taral patronu bir grup işçiyi işten atmıştı. Bunun üzerine işçiler Birleşik Metal-İş öncülüğünde direnişe başlamışlardı. Taral patronu işçilerin örgütlenme faaliyetini bitirmek için Türk Metal çetesi ile birlikte işçiler üzerinde baskı oluşturmaya başlamıştı. Bazı işçileri parayla satın almaktan, DİSK'in "terör örgütü" olduğuna dair iftiralara kadar her türlü yöntem direnişi ve örgütlenme faaliyetini bitirmek için Taral patronu ve Türk Metal çetesi işbirliğiyle hayata geçirildi. Direnişçi işçilerin ve Birleşik Metal-İş üyesi çalışan işçilerin arasında güçlü bir biriktirlik olmadığı için baskı ve tehditler işçilerde kırılmaya neden olmuştu. Bazı işçilerin para karşılığında sendikadan istifa etmesi Birleşik Metal-İş üyesi diğer işçiler için kırılma noktası olmuştu.

Patronla işçiler gizli görüşme yaptılar

Patron ve Türk Metal çetesinin baskıları sonucu iradeleri kıran direnişçi işçiler ve içerdeki Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, patronun uşakları aracılığı ile gönderdiği gizli görüşmeyi kabul ettiler. Birleşik Metal-İş 2 No'lu Şube ve direnişe destek olan sınıf devrimcilerinin arkasından oyun çevirerek Taral patronu ile görüşen işçiler, 11. günde direnişi sonlandırdılar. Taral patronu ile maaşlara %10 zam, işten atılanların geri alınması ve Türk Metal'e üyelik konusunda anlaşma sağlamış oldular.

Yetki Türk Metal çetesinde

İşçiler, patronla yaptıkları gizli görüşmenin ardından Türk Metal'e üye oldular. Türk Metal çetesi işçilere temsilcilerin seçimle belirleneceğini ifade etti. Kendileri için işçi iradesinin belirleyici olduğunu söyleyen çete hafta başı bakanlıktan yetkiyi aldıktan sonra verdiği sözü unuttu. Birkaç gün önce yetkinin sendikaya ulaşması ile temsilciyi şubenin atayacağını açıklayan çeteye işçiler tepki gösteriyor.

Taral işçisi Türk Metal'den ilk tokadı yedi

Entrikalar çevirerek Birleşik Metal-İş'ten istifa eden Taral işçileri Türk Metal çetesinin gerçek yüzünü görmeye başladılar. Fabrika içinde Birleşik Metal-İş'ten istifaya öncülük eden bazı işçilere karşı da sendikanın itibarsızlaştırma çabaları alttan alta sürüyor. Taral'da direnişle yaratılan değerleri pazarlık malzemesi yapan işçilere Türk Metal çetesi kendi gerici tutumlarını dayatıyor.

Kızıl Bayrak / GOP



ÇAYKUR grevi kırıldı...

‘Grev’den öğrenerek, GREV’e yürüyelim!



İşçi sınıfının son 20 yıllık tarihinin en büyük grevi ilk gününü doldurmadan sona erdi. Başladığı ilk andan itibaren çevresinde büyük bir heyecan dalgası yaratan bu grev devam etseydi, işçi sınıfı için ileriye doğru büyük bir hamle olacak, hareketin bundan sonraki seyri üzerinde çarpıcı etkilerde bulunabilecekti. Zira bu aynı dönemde metal başta olmak üzere pek çok işkolunda yüzbinlerce işçi toplu sözleşme sürecinde bulunuyor. Bunun için ÇAYKUR grevi bir ilk kıvılcım ve işçi sınıfının diğer bölüklerine örnek olur, yol gösterirdi. Onların da bu aynı yoldan ilerlemek konusundaki cesaretini arttırdı. Böylelikle de '90'ların başındakine benzer bir grev dalgasının ortaya çıkmasının potansiyel olanakları vardı-hala da var.

Diğer taraftan ise bu grev, körüklenen barış ve anayasal hayallere ve tersinden de körüklenen milliyetçi-şoven politikalara (Rize'nin önemli bir Karadeniz kenti olma konumu hatırlanmalıdır) sınıf cephesinden yapılmış büyük bir müdahale olabilirdi. Böylelikle de işçi sınıfı kendi 'birlik ve kardeşlik' çözümünü ortaya koyar, sınıf mücadelesi ekseninde siyasal alanın yeniden düzenlenmesinin yolunu açardı.

Fakat ne yazık ki ÇAYKUR grevi olumsuz bir deneyime dönüştü. ÇAYKUR işçileri soyundukları bu büyük görevi sonuna kadar götüremediler ve daha ilk perdede yenildiler. Böylelikle de umulanın aksine işçi sınıfına kötü bir deneyim oldular.

Fakat işçi sınıfı açısından bu durum, ne umutsuzluğun bir nedeni olur, ne de grev yapılamayacağına bir kanıt oluşturur. İşçi sınıfı ÇAYKUR sürecine bakarak grev gibi ciddi bir mücadeleye nasıl hazırlanmak gerektiğini, neler yapmak ya da neler yapmamak gerektiğini görmelidir. Bu halde ÇAYKUR kötü bir deneyimdir, ama yine de bir deneyimdir. Eğer işçi sınıfı bu deneyimden gerekli dersleri çıkarabilirse, ÇAYKUR işçilerinin yapamadığını yapar, grev silahını etkili biçimde kullanabilir ve başarıya ulaşabilir. Unutmamak gerekir ki işçi sınıfı yıllar boyu

kendisine unutturulan en önemli silahını en baştan kullanmayı öğreniyor. Bunun için de ÇAYKUR'ların olması kaçınılmazdır. İşçi sınıfı Daiyanglar'dan ÇAYKUR'lardan öğrenerek daha da ileriye gidecek, grev silahını kullanarak sermaye ve uşaklarını dize getirmeyi mutlaka başaracaktır.

Bu anlayışla burada ÇAYKUR greviyle ilgili bazı kısa sonuçlar, ya da başka ifadeyle bazı kısa dersler çıkarmak istiyoruz. İşçi sınıfı ve onun ileri öncüleri mutlaka daha yoğun bir düşünsel emekle ve pratiğin içerisinde olmanın avantajıyla daha ayrıntılı, somut ve işlevsel sonuçlar çıkarmayı bilecektir.

ÇAYKUR greviden çıkarılacak ilk dersler şunlar:

1. Grev için çok yönlü hazırlık yapmak gerekir. Bu her şeyden önce işçileri greve ve olası sonuçlarına göğüs gerecek bir bilinç ve mücadele kapasitesi kazandırmak demektir. Bunun için öncelikle greve giden süreci bir eylemlilik süreci olarak işletmek yoluyla işçileri eylem sahasına çıkarmak, eylemle ve mücadeleyle tanıştırmak gerekir. Bu işçilere bir mücadele kapasitesi kazandırır, kendisini-ailesini daha çetin mücadelelere hazırlamasına olanak sağlar.

Hatırlanırsa '90 yılında gerçekleşen grev dalgasının doruk noktası olan Zonguldak maden işçilerinin büyük grevi ve yürüyüşü, günlerce süren ve kenti ayağa kaldıran, kenti günlerce kilitleyen eylem ve yürüyüşlerin de doruk noktasıydı. Yıllar boyu zamsız çalışan çay üzerine yaşamını kurmuş bir kentte aynı düzeyde olmasa da Zonguldak gibi bir örnek yaratılabilirdi pekala.

Hazırlığın en önemli ikinci alanı ise örgütlenme alanındadır. İşçi sınıfının mücadele tarihi içerisinde sabit olduğu gibi bunun biçimi grev komiteleridir. Eğer greve gidecek işçi bölüğü bir ordu gibi kaynaşmış, tek bir adam gibi davranacaksa grev komiteleri ona bunu sağlar. Grev komiteleri yoluyla işçilerin sorumluluk alması, sürece aktif bir biçimde katılımı sağlanacaktır. Aynı zamanda ise sendikanın

yönetim kademelerinde oturanların denetlenmesi imkanını kazandıracak, böylelikle de onların yalpalamalarının önüne geçmek mümkün olacaktır. Grev komitelerinde sürece katılan işçiler umutlarını zaten güven duymadıkları bürokratlara bağlamayacak, böylelikle de sonuna kadar gidecek bir mücadele ufku edineceklerdir. ÇAYKUR grevinde tüm bu bakımlardan büyük bir yetersizlik söz konusudur. Zaten TEKEK direnişinden iyi tanıdığımız sendika yönetimi de bu konuda dışarıya yansıyan bir hazırlık yapmamıştır.

2. Greve çıkacak işçilerin en azından ilk başta aç kalmayacağını bilmesi, ayrıca işini kaybetmeyeceğine inanması gerekir. Bunun için grev fonunun oluşturulması, diğer taraftan da başta sendika konfederasyonu olmak üzere sendikaların kararlı ve tok bir dayanışma içerisinde olmaları olmazsa olmazdır. ÇAYKUR grevinde bu bakımdan yeterli bir hazırlık söz konusu olmamıştır. Sendika konfederasyonları ancak grev başladıktan sonra dayanışma mesajı yayınlamış, ÇAYKUR Genel Müdürü'nün tehdit açıklamalarını ise sessizlikle geçiştirmişlerdir. Elbette sınıf dayanışması biraz da dayanışma ihtiyacının ve aciliyetinin gösterilmesine bağlıdır. Yani grev devam etseydi kuşkusuz dayanışma ülke ve sınırları aşan bir ölçüde ulaşabilirdi. Bunun için de ÇAYKUR işçisinin soluğunu tutabilecek bir bilinç ve moral hazırlığa sahip olması gerekiyordu.

3. Grev kırıcılığına karşı etkin mücadele yürütmek grevin kaderi açısından olmazsa olmazdır. Bunun için bir yandan grev kırıcılığının ahlaki bir suç olduğunu anlatmak, ikinci olarak ise grev kırıcılarına karşı aktif ve fiili bir tutum almak gerekir. Eskiden işçiler tutumlarını sopalarla gösterirlerdi. Grev kırıcılığı utanç duyulacak bir durumdu, utanmaz hainlerin hakkı da doğal olarak kötekti. Bu bakımdan ÇAYKUR işçisi yeterince hazır değildi.

4. Diğer taraftan da pekala grevi kırmak için mevsimlik işçilerin işe alınması beklenmedik bir hamle değildir. Sendika yöneticileri kuşkusuz bunu biliyorlardı, ama hazırlık yapmadılar, işçileri hazırlamadılar. Görüldüğü kadarıyla da grev bu şekilde kırılmaya başladıktan sonra ise net bir tutum almadılar, işçilerdeki geri bilince yaslanıp 'ne yapalım işçiler geri' mazeretine sığınmış oldular. Oysa kararlı ve tok bir sendikal önderlik, öncelikle grevi sürdürme iradesine sahip işçilere (bazı fabrikaların sonuna kadar grevi sürdürdüklerini biliyoruz) yaslanıp, yalpalayanlara karşı uzlaşmaz bir tutum alabilir, böylelikle de onları dik tutabilirdi.

İşçi sınıfı, öncü unsurların, ama özellikle de ÇAYKUR ile aynı yolda bulunanların bu derslerden de yola çıkarak kendi durumlarına bakmaları, hazırlıklarını gözden geçirmeleri ve daha büyük bir kararlılık ve sorumluluk bilinciyle davranmaları büyük önem taşımaktadır.

Sınıf devrimcileri bu deneyimin ışığıyla da işçi sınıfını grev silahının kabzasını daha sıkı kavramaya çağırılmaktadır.

“Emekçi yoksa, hizmet de yok!”



23 Nisan 2013 | İstanbul



20 Nisan 2013 | Bakırköy

Sermaye hayatı zindan ettiği emekçilerden, gün geçtikçe tepkiler almaya devam ediyor. Ekonomik ve demokratik talepleri için eylemler gerçekleştiren emekçiler, haklarının peşinde olacaklarını dile getiriyorlar.

“Emekçi yoksa, hizmet de yok!”

Tez-Koop-İş Sendikası 5 No’lu Şube üye ve yöneticileri 24 Nisan’da yaptıkları eylemle, okullarda etüd ve beslenmenin kaldırılarak, bu bölümde çalışanların işten çıkarılmasını protesto etti. Cağaloğlu’nda bulunan İstanbul İl Milli Eğitim binasına yürüyüşle gelen emekçiler, yasa değişikliğinin geri çekilmesini, işten çıkarmaların durdurulmasını ve atılanların geri alınmalarını talep ettiler.

Bursa DHL’de sendika düşmanlığı

Daha önce İstanbul ve Gebze’deki DHL işçileri TÜMTİS’e üye oldukları için işten atılmıştı. Bursa’da da DHL’nin British American Tobacco şirketinde çalışan bir işçi TÜMTİS’e üye olduğu için işten atıldı ve direnişe başladı.

İşten çıkartılan Ali Açıcı ile direnişi üzerine sohbet ettik. Açıcı, bir yıl önce işe başladığını ve daha önce de

İstanbul’daki şirketten müdürler aranarak zorla Hak-İş’e üye olmalarının istendiğini hatırlattı. Kendisinin Hak-İş’e üye olmadığını, baskı nedeniyle işçilerin Hak-İş’e üye olduklarını söyleyen Açıcı, daha sonra TÜMTİS’e üye olduğunu ifade etti. İşten çıkarılma gerekçesi olarak ise “iş yerinde daralmaya gidildiğini” gösterdiklerini söyledi.

Çayırova Yurtiçi’de direniş sürüyor

300’e yakın işçinin çalıştığı Yurtiçi Kargo’da sefalet ücretlerine, hak gasplarına ve ağır çalışma koşullarına karşı işçiler Ocak ayının başında Nakliyat-İş Sendikası’nda örgütlenme çalışmalarına başlamıştı. Örgütlenme sürecinden haberdar olan yönetim ise Ocak ayının 28’inde sendikaya üye olan 20’ye yakın işçiyi işten atmıştı. Yurtiçi Kargo’nun Çayırova’da bulunan Genel Müdürlüğü önünde 6 işçi tarafından başlatılan direniş kararlılıkla sürüyor.

İşçiler yanarak ölmeyi mi seçti?

Esenyurt Marmarapark AVM çadır yangını davasının 6. duruşması 19 Nisan Cuma günü görüldü.

İstanbul Esenyurt’ta 11 Mart 2012 tarihinde Marmarapark AVM inşaatında yangın çıkmış ve çadırda kalan 11 işçi hayatını kaybetmişti. Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesi’nde açılan davanın 6. duruşması 19 Nisan Cuma günü görüldü. Duruşmada kurtulan işçiler örnek gösterilerek “onlar da kurtulabilirlerdi, neden kaçmadılar?” gibi soruların sorulması hayatını kaybeden işçilerin aileleri tarafından tepkiyle karşılandı. Duruşma öncesinde ise Esenyurt çadır yangınında hayatını kaybeden işçilerin aileleri ve avukatları yaptıkları basın açıklamasıyla davanın takipçisi olacaklarını yinelediler.

“Ya 305 dönecek ya şalter inecek!”

Hava-İş Sendikası Genel Merkez binası önünde biraraya gelen direnişçiler ve destekçiler, Bakırköy merkeze giden yolun bir şeridini trafığa kapatarak kortej oluşturdular. En önde “THY A.O. Ve Teknik A.Ş.’de işten çıkarılan 305 işçi geri alınsın!” pankartının açıldığı eyleme, direnişçiler önlükler ve sendika flamaları ile katıldılar. 20 Nisan’da yapılan eylemde, “Ya 305 dönecek ya da şalter inecek!”, “İşyan grev direniş!”, “Direndik kazandık sıra işe dönüştü!”, “AKP’ye teslim olmayacağız!”, “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!” sloganları atıldı.

Bakırköy Özgürük Meydanı’na kadar yapılan yürüyüş sonrası Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atıl Ayçin bir konuşma yaptı. İşe iade davalarının Yargıtay’dan da onaylanarak kazanımla sonuçlanan direnişçilerin, işe alınmaları için mücadelelerine kararlılıkla devam edileceği açıklandı.

Katılımcı kurumların da yaptığı konuşmalardan sonra, eylem söylenen ezgilerle ve halaylarla

sonlandırıldı.

Direnışçilerden Taksim yürüyüşü

Direnışçi Hey Tekstil ve Kazova Tekstil işçileri Taksim’de gerçekleştirdikleri yürüyüşle haklarını istediler.

Direnışçi Hey Tekstil ve Kazova Tekstil işçileri 20 Nisan’da Taksim Tramvay Durağı’nda biraraya gelerek Galatasaray Lisesi’ne yürüdüler. Yürüyüş sırasında Mango satış mağazası önünde durularak burada bir süre Hey Tekstil’in sahipleri protesto edildi, boykot çağrısı yapıldı.

Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyüş yapıldıktan sonra direnişçiler adına Hey Tekstil direnişçisi Zeki Gördeğir bir açıklama yaptı. Ruhan Mavruk’un okuduğu şiirlerle eylem sonlandırıldı.

Adliyeler saray, emekçiler köle değildir!

BES İstanbul 1 No’lu Şube üyeleri geçtiğimiz günlerde açıklanan Zabıt katipleri için “3 dakika 90 kelime” sınavını protesto ettiler. BES üyesi kamu emekçileri 22 Nisan’da Bakırköy Adliyesi önünde “Kazanılmış haklarımıza ve iş güvencemize sahip çıkıyoruz!” pankartını açarak yaptıkları eylemde, kazanılmış haklarına, iş güvencesine sahip çıktığını haykırdı.

Tüm Bel-Sen’den basın toplantısı

Tüm Bel-Sen İzmir 1 No’lu Şube, 24 Nisan’da, İzmir İl Özel İdaresi’nde yaşananlar ile ilgili olarak basın toplantısı gerçekleştirdi. Sendika binasında yapılan toplantıda basın metnini Tüm Bel-Sen 1 No’lu Şube Başkanı Yaşar Gül okudu.

İl Özel İdaresi’nde (İÖİ) çalışan emekçilerin işyerlerinde yaşadıkları sıkıntıları aktaran Gül, İÖİ çalışanlarının % 95’inin ekonomik ve özlük hakları için kuruma dava açmak zorunda kaldığını söyledi. İÖİ’de çalışanların bir kısmına 1.000 TL daha fazla ek ödeme yapıldığını, diğer çalışanların bundan mahrum bırakıldığını ve böylece çalışanlar arasında ayrımcılık uygulandığını söyleyen Gül, İÖİ’nin Anayasanın eşitlik ilkesini alenen ihlal ettiğini belirtti. Gül bu hukuksuzluğa son verilmesini ve mevcut mağduriyetin giderilmesini istediklerini belirtti.

Doluca Şarap’ta direniş kazandı!

Tekirdağ Çerkezköy’de kurulu bulunan Villa Doluca fabrikasında hakları için direnen Yılmaz Şahin, direnişini kazanımla sonuçlandırdı.

Kölece yaşam ve çalışma koşullarına itiraz ettiği için 13 Mart tarihinde hiçbir hakkı ödenmeden işten atılan Yılmaz Şahin, direnişinin 36. gününde, patronla yapılan görüşmeler neticesinde tüm haklarını alarak direnişine son verdi. 19 Nisan Cuma günü kıdem ve ihbar tazminatları ile primleri ödenen Yılmaz, haklarını kazanarak direniş çadırını kaldırdı.

Direnış çadırını kurduğu andan itibaren gerek Çerkezköy Organize Sanayi bölgesi özel güvenliği, gerekse de polis tarafından saldırılara uğrayan Yılmaz ziyaretçileriyle birlikte gözaltına alınmıştı.

Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar... / 7

Ulusal sorun

(18 Aralık 2011)

“Ulusal sorun ve toplumsal devrim” başlığı ile sunduğumuz bu metin, **Kürt Sorunu Üzerine Konferanslar** başlığı altında yayınladığımız dizinin 7. ve son bölümüdür... Dizinin ilk bölümünün sunulduğunda da hatırlatıldığı gibi, Kürt sorunu konulu bu konferanslar, orijinal-tam biçimleriyle, 2012 Sonbaharı'nda toplanan **TKİP IV. Kongresi**'ne sunulmuşlardı...

(EKİM, sayı 289, Nisan 2013)

Toplumsal-siyasal sorunlar bir bütündür

Ulusal sorun siyasal bir sorundur, doğallıkla Kürt sorunu da. Ama her siyasal sorunun derin tarihsel-toplumsal kökleri, bir sosyo-ekonomik mantığı, bir toplumsal-sınıfsal temeli var. Öte yandan, toplumsal sorunlar bir bütündür ve çözümleri birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Kürt sorunu bugünün Türkiye toplumunda yakıcı bir sorundur. Ama örneğin kadın sorunu da ha keza öyledir. İşçinin sömürülmesi, geniş halk yığınlarının yoksulluğu ve yoksunluğu da... Bunlar ciddi toplumsal-siyasal sorunlardır. Toplumun en temel gerçeklerini oluşturmaktadırlar. Tümünün de büyük bir önemi, ezici bir ağırlığı var. Tümü de yakıcı bir biçimde çözüm bekliyor.

Bugün Kürt sorunu üzerinden bir Kürt hareketi, bunun önderlik ettiği örgütlü bir ulusal mücadele var. Böyle olduğu içindir ki Kürt sorunu özellikle önplana çıkıyor. Dolayısıyla Kürt sorununun ağırlığı daha iyi hissedilebiliyor. Örgütlü mücadele içinde olanlar, daima kendi sorunlarını önplana çıkarır ve herkesin gündemine sokmaya çalışırlar, bu anlaşılır bir şeydir. Ama bu, aynı şekilde sömürülen işçinin, yoksul emekçinin, ezilen kadının, ezilen, sömürülen, horlanan öteki toplum kesimlerinin sorunlarının önemini ve yakıcılığını bir nebze olsun azaltmaz.

Bütün bu sorunlar belli bir toplumsal düzenin, kapitalizmin ürünüdürler ve gerçekte bir bütün oluşturmaktadırlar. Bu düzen sömürüye, baskıya, toplumsal ve siyasal eşitsizliklere dayalıdır. Bu eşitsizlikler toplumsal hayatın tüm alanlarında yansır. En başta sınıflar arası ilişkilerde yansır; toplumsal sorunun özünü ve esasını da bu oluşturur. Bunun cinsler arası ilişkilerdeki yansıması, karşımıza muazzam bir kadın sorunu olarak çıkar. Farklı uluslar, milliyetler, kültürler arası ilişkilerde yansımaları, her biçimiyle ulusal sorunu doğurur. Farklı inançlar arasındaki ilişkilerde yansıması, dinsel ve mezhepsel sorunlara kaynaklık eder. Kapitalizm yapısal olarak bir eşitsizlikler düzenidir, tüm bu sorunların kaynağıdır, onları döne döne yeniden üretir. Bir ölçüde çözmüş gibi görünür, zaman zaman kısmen hafifletmiş gibi de olur, ama çok geçmeden daha da ağırlaşmış biçimiyle yeniden üretir. Örneğin kapitalizm, feodal toplumdan kalan biçimiyle kadın sorununu çözmüş görünür. Ama gerçekte kapitalist temeller üzerinde veyyeni, çok daha

kapsamlı, çok daha incelikli, çok daha yaralayıcı, çok daha aşağılayıcı bir kadın sorunu doğurur.

PKK eksenli Kürt ulusal hareketinin geçmişteki en büyük avantajı, sorunlara bir parça olsun Marksizmin etkisi altında bakabilmesi, Marksizmin sınıfsal tahlil yönteminden yararlanmasıydı. Marksizm dünyayı nesnel bir biçimde görme, toplumsal sorunları doğru algılama ve yerli yerine oturtma olanağı sağlar. Marksist dünya görüşünden koptuğunuz, onun etki alanından çıktığınız ölçüde, sorunları doğru anlama olanağınızı da yitirirsiniz. Onları gerçek temelleriyle kavramaktan uzaklaşıp, birbirinden ayırır, bütünlüğünü gözden kaçırsınız. Böylece kendinizi salt kendi sorununuza daraltır, kendi sorununuza kendi sınırları içinde bir çözüm aramaya yönelir, sonuçta kendinizi bir çıkmaza saplarsınız. Zira isteseniz de sorununuzu kendi dar sınırları içinde çözemezsiniz. Çözüm ancak toplumsal bütünün içinde bulunabilir. Sorunların kaynağı kadar, çözüm olanakları da o bütünün içindedir.

Demokrasi sorunu, siyasal özgürlükler sorunu, bir bütündür. Burjuva sınırlarda bir demokraside bile, emekçinin siyasal özgürlük sorunu, kadının toplumsal yaşamın her alanında hiç değilse yasa önünde eşitliği sorunu, ulusal sorun, farklı kültürlerin ya da inançların hak ve özgürlükleri sorunu, birlikte bir anlam taşırlar. Bunların kaynağını olduğu gibi çözümünü de birbirinden ayıramazsınız. Kaynağında aynı toplumsal düzen var ve siyasal-hukuksal sınırlarda kısmi ve iğreti bir çözüm bile bütünsel bir anlam taşır. Kurulu düzen bütün bunları içeren bütünsel bir değişimden geçmiyorsa, reformist solun o çok bilinen ifadesiyle, kurulu toplumsal düzen bütünlüğü içinde demokratikleşmiyorsa, bu durumda siz şu veya bu sorunun özel demokratik çözümünden söz edemezsiniz. Hele de Türkiye gibi bir ülkede, hele de Kürt sorunu söz konusu olduğunda! Hele de ulusal eşitsizlik ve egemen ulus üstünlüğünün adeta genlerine işlenmiş bulunduğu bir toplumda!

Toplumsal-siyasal sorunları birbirinden koparamazsınız; zira aynı toplumsal-sınıfsal zemin onların hepsini paralel üretiyor, tümünün ortak kaynağını oluşturuyor ve böylece de tümünün çözümünü organik olarak birbirine bağlı hale getiriyor. Toplumsal devrim planında olduğu kadar bu düzenin kendi tabanı üzerinde de, anayasal reformlar sınırlarında da.

Bugünün Türkiye'si'nde halen kendi işçisine sendikal özgürlük bile vermeyen, anayasada tanıdığı bir hakkı fiilen kullandırtmayan, bunda büyük bir kararlılık gösteren bir düzenle karşı karşıyayız. Kapitalistler fabrikayı kapatmak, alıp bir başka bölgeye taşımak pahasına, işçilerin sendikalaşma girişimlerine katlanamıyorlar günümüz Türkiye'si'nde. Oysa en doğal, en basit, en sıradan bir demokratik hak burada söz konusu olan ve güya anayasal güvence altında. Dünyanın hemen tüm düzenlerinde de bir

ve toplumsal devrim

H. Fırat

biçimde meşru olan, yasal olarak tanınan bir hak sendikalaşma hakkı. Askeri faşist rejimler bile bu ülkede sendikal hakları ortadan kaldıramadılar, en fazla geçici olarak askıya alabildiler. Bu denli kolektif toplumsal bilince işlemiş meşru bir hak ve üstelik mevcut 12 Eylül anayasasında yer alıyor. Ama Türkiye'nin bugünkü düzeni bu hakkı fiilen kullandırmıyor milyonlarca işçiye ve çalışana. Bu düzenin böylesine bir gerici ruhu, böylesine dar sınırları var halen. Bu gerçek yerli yerinde duruyorken Kürt sorunu kendi içinde demokratik bir çözüme nasıl kavuşacak, birilerinin bu basit soruyu anlaşılır biçimde yanıtlaması gerekir.

Yakın geçmişin mücadele deneyimi

1960'lı yıllar Türkiye'de, modern sınıflaşmadaki gelişmeye de bağlı olarak, geniş çaplı bir sosyal uyanış ve sol aydınlanma dönemidir. Solun kitleselleştiği, toplumda meşrulaştığı ve etkin bir taraf haline geldiği bir tarihi evredir.

İkinci Dünya Savaşı sonrası ivmelenen kapitalist gelişme toplumda modern sınıflaşmayı hızlandırdı, kırsal ilişkilerdeki çözülme hızlandı, kırlardan kentlere geniş ölçekli göçler yaşandı. Sanayi üretimi yaygınlaştı, fabrikalar çoğaldı. İşçi sınıfı gelişti ve sayısal olarak hızla büyüdü. Toplumun okumuş, aydınlanmış kesimleri genişledi, her düzeyde okullar, üniversiteler çoğaldı. Belli sınırlarda bir sol aydınlanma, bir tür sol kültürel patlama yaşandı. Okumanın, incelemenin, tartışmanın, genel olarak bilimsel ve kültürel aydınlanmanın solun belirgin etkisi altında genişleyip serpildiği bir özel tarihi evredir bu. Bu arada Türkiye solunda devrim sorununun, devrimin niteliği ve stratejisi sorununun en ciddi biçimde ele alındığı, en hararetli tartışmalara konu edildiği bir dönemdir bu.

Bu dönemin sosyal uyanışının öncü kolu işçi sınıfıydı. 31 Aralık 1961'de 250 bin kişinin katıldığı Sarayhan Mitingi'yle başladı bu süreç. İşçi sınıfı 1962 yılına grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı talebiyle, bunu dile getirdiği o günün ölçülerine göre görkemli bir eylemle girdi. Çeşitli değerlendirmelerimizde dökümü verildi, bu dönemin işçi eylemleri silsilesinin, burada yinelemek gerekli değil. Bu ülkede Türkiye İşçi Partisi'ni bile sendikacılar, yani işçi sınıfı hareketi içerisinde gelen öğeler kurdular. Onların reformist olması bir gerçeği değiştirmiyor; sonuçta bu insanlar siyaset alanına sınıf partisi iddiasıyla çıkıyorlardı. Bu, o günün Türkiye'si ve Türkiye işçi sınıfının gelişme düzeyi üzerinden alındığında, öyle basit bir olay değildi. Böyle olmadığını, izleyen yıllarda Türkiye İşçi Partisi'nin siyasal yaşamda oynadığı rolden de biliyoruz. Hiç değilse bir süreliğine bir olaydı '60'lı yıllar Türkiye'si'nde Türkiye İşçi Partisi. Gerçekte reformculuk sınırları aşamayan sol parlamentarist bir



partiydi. Ama bu, onun bu ülkenin siyasal yaşamında oynadığı ilerici tarihi rolü, Türkiye'nin sol aydınlanmasına tarihsel katkısını hiçbir biçimde gölgelemez.

İşçilerle başlayan bu toplumsal uyanış, toplumun öteki katmanlarına da dalga dalga yayıldı. Bir geçiş dönemi olması nedeniyle köylü toprak işgalleri en çok bu dönemdedir. En etkili küçük üretici köylülük eylemleri, Ordu'da fındık eylemlerinden Ege'deki tütün eylemlerine kadar, bu dönemdedir. TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası) o dönemin ürünüydü ve kendi alanında son derece etkili bir kitle örgütü oldu. '60'lı yılların ikinci yarısındaki geniş çaplı gençlik hareketleri aynı uyanışın bir başka ögesi idi ve yankısı bugüne dek süren DEV-GENÇ örgütlenmesini yarattı. Ve nihayet, 1967 yılından itibaren kendini etkili biçimde açığa vuran Kürt ulusal uyanışı, Türkiye toplumundaki bu genel uyanışı kendi yönünden tamamladı.

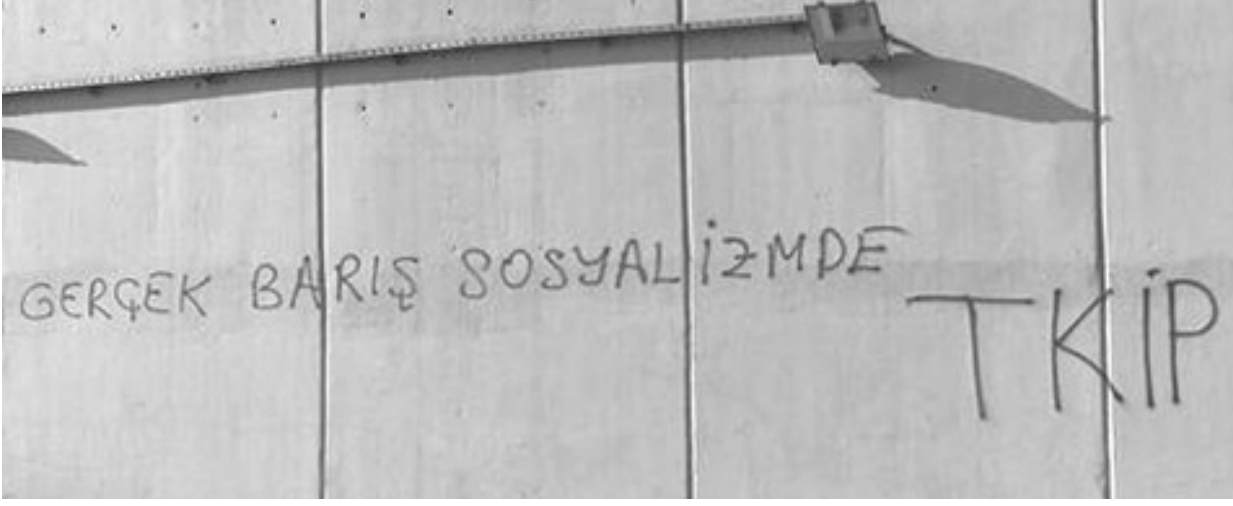
İşçi sınıfının açtığı bir mücadele çığrı içinde, toplumun bütün ezilen, sömürülen, horlanan kesim ve katmanları sosyal-siyasal yaşama gözlerini açtılar. En ileri kesimleri üzerinden de olsa, bütün bu sınıflar, katmanlar, kesimler kendi istemlerini ileri sürerek harekete geçtiler, eylemlere, mücadelelere giriştiler. Köylünün toprak talebi, işçinin sendika, ücret, daha iyi yaşam koşulları talebi, küçük üreticinin daha yüksek taban fiyatları talebi, gençliğin demokratik ve özerk üniversite talebi, kamu çalışanlarının çalışma ve yaşam koşullarına ilişkin talepleri, Kürt halkının eşitlik ve özgürlüğüne ilişkin talepleri vb... Tümünü birleştiren ortak payda olarak da emperyalizme karşı bağımsızlık, dönemin gerici sermaye iktidarına karşı demokrasi talebi. Ve bütün bunları daha sonraki bir evrede üstten sarıp sarmalayan genel bir sosyalizm

şemsiyesi. Aşık İhsani'nin o günkü türkü sözleriyle "Sosyalizm sel halinde geliyor!" ruhunun egemen olduğu bir tarihi dönemden söz ediyoruz. Solun ve sosyalizmin tarihinde ilk kez olarak kitleselleştiği ve toplum düzeyinde meşrulaştığı bir dönemden...

Türkiye'nin o görkemli sosyal uyanış döneminde, toplumun bütün ezilen, sömürülen, horlanan, eşitsizliklere tabi olan katmanları birbirine paralel, birbirini tamamlayan, birbirini besleyen, birbirine güç veren, birbirinden destek alan bir toplu sosyal uyanışın içinde idiler. Türkiye solu da bunun içinde, bu sosyal hareketlilik ekseninde yerini buluyordu.

Konumuz bakımından dikkate değer olansa, Kürt halkının bu genel sosyal uyanışla içiçe geçen ulusal uyanışıdır. Bu genel uyanışın ve mücadelelerin organik bir parçası olarak, yeni dönemin modern Kürt ulusal hareketinin doğuşudur. Kürt ulusal uyanışının temsilcisi olan güçlerin solun geriye kalanıyla birlikte Türkiye İşçi Partisi çatısı altında yerlerini almalarıdır. Ezilen ve sömürülen tüm sınıf, kesim ve katmanların birbirine paralel düşen, birbirini besleyen, birbirine yaslanan uyanışının siyasal sahnedeki yansımasıydı bu. O günün Türkiye'si'nde Kürt sorununa sahip çıkan tek parti doğal olarak Türkiye İşçi Partisi'dir. TİP 1967'deki ünlü Doğu Mitingleri'ni örgütleyen partidir. Dönemin sosyal-siyasal uyanışı, bunun ürünü olan mücadeleler bir bütündü ve bu kendini siyasette de böyle, bir bütünlük içinde gösteriyordu.

Kürt ulusal uyanışı, geçmiş Kürt isyanlarından farklı olarak, bu yeni dönemde artık alt sınıflara dayanıyordu. 1920'ler ve '30'larda isyanlara ağalar, şeyhler, aşiret reisleri, seyitlerden oluşan geleneksel üst sınıflar önderlik etmişti. Yani o günkü o geleneksel toplum düzeninin toplumsal bakımdan ayrıcalıklı üst tabakaları. Oysa 1960'lardaki Kürt uyanışı emekçi



sınıflara dayanıyordu. İşçilerden, gençlerden, aydınlanmış küçük-burjuvaziden (avukatlar, doktorlar, terziler, berberler, öteki serbest meslek sahipleri vb.) besleniyordu. Ulusal uyanışın çok belirgin bir sosyal muhtevası da vardı. Bu kesimler Türkiye’nin genel sosyal uyanışının organik bir ögesi idiler ve bu yansımasını siyasal planda da buluyordu. Doğu Mitingleri’nin TİP şemsiyesi altında örgütlenmesi bunun bir ifadesi idi. Ve nitekim ardından karşı-devrim saldırısının da ortak hedefi oldular. Faşist 12 Mart darbesi solu, sınıf hareketini, gençlik hareketini ve Kürt hareketini bir arada ezdi. Türkiye’nin büyük kentlerinde Dev-Genç, THKO, TİKKO, THKP-C davaları, Diyarbakır’da ise DDKO davaları vardı.

‘70’li yıllarda bu açıdan daha kapsamlı, daha görkemli bir yeni toplumsal uyanış, bunun ifadesi devrimci yükseliş yaşandı. Aydınlanma faktörü, kültürel patlama üzerinden baktığımızda ‘60’lı yılların gerisinde, ama kitle katılımı ve mücadele çizgisi üzerinden baktığımızda, ‘60’lı yılların çok ilerisinde bir yeni devrimci yükselişti söz konusu olan. 1974 yılında başlayan ve 1980 yılına kadar süren büyük bir devrimci yükseliş... Kürt hareketi burada da yine genel sosyal-siyasal mücadelenin içindeydi, genel devrim mücadelesinin organik bir parçası idi. Kürdistan’da kendi özgün şekillenmesini yaşıyor olsa da genel planda hala da Türkiye sol hareketinin bir parçası, daha da somut bir ifade ile Kürdistan’daki yansıması idi. Olayın mantığı da buydu.

Kopma daha sonra, 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından, devrimci yükselişin ezilmesi, yani karşı-devrim koşullarında geldi. Türkiye’deki sosyal dinamik ile Kürdistan’daki ulusal dinamiği yeniden birleşik bir güç haline getirebilecek yeni bir devrimci yükselişin yaşanmadığı koşullarda ise süreklileşti. Geçmişte sosyal mücadelelerin, bunun ifadesi devrimci yükselişlerin birleştirdiği dinamikler, sosyal durgunluk ve siyasal gericilik koşullarında birbirinden uzaklaşmış oldular.

Öte yandan ‘80’li yılların başından itibaren dünyada devrim dalgası geri çekilmiş, ‘89 çöküşünün ardından ise ifade uygunsa dibe vurmuştu. Ekim Devrimi’nin açtığı büyük tarihi çıkırın kazanımlarının kaybedildiği dünya tarihinin bu yeni karanlık evresinde, olduğu kadarıyla ulusal hareketler de hızla devrimden koptular ve bir bölümü emperyalizmin dümen suyuna girdiler. En iyi durumdakiler bile PKK örneğinde olduğu gibi onun hakemliğinden medet umar hale geldiler. Ulusal sorun ise, salt ulusal istemlere indirildiği ölçüde, devrimci bir dinamik olmak özelliğini yitirdi. Giderek emperyalizmin istismar ettiği, şu veya bu bölgeye ya da ülkeye doğrudan ya da dolaylı biçimde müdahalenin bahanesi haline getirdiği bir sorun halini almaya başladı.

Yeni tarihi koşulların bu etki ve sonuçları kendini Türkiye üzerinden de gösterdi. Kürt ulusal akımları, PKK de içinde olmak üzere, hızla devrimden koptular. Kürt sorununu salt ulusal istemler düzeyine indirgediler ve bunun bir sonucu olarak sistemle ve düzenle uzlaşma yolunu tuttular. Gelinek yerde bu

köklü konum ve kimlik değişiminin sonuçları gözler önündedir.

Toplumsal bütün ve sınıflar mücadelesi

Türkiye Cumhuriyeti, devlet sınırları ile tanımlanan bir siyasal coğrafyadır. Tarihsel olarak ya da ulusal bileşim ve kültürel özellikler üzerinden farklı coğrafyalar tanımlamak mümkün. Ama toplumsal-siyasal gerçeklik ve mücadele söz konusu olduğunda, mevcut devlet sınırları içindeki organik şekillenme esastır. Şu veya bu sınırlar üzerinden tanımladığınız Kürdistan bir tarihi-kültürel anlam taşıyabilir. Ama siyasal ilişkiler ve toplumsal mücadele yönünden toplum bir bütündür, Türkiye Cumhuriyeti denilen devletin halihazırdaki sınırları içinde.

Burada bir egemen sınıf düzeni var; bütün milliyetlerden gelme ögelerden oluşan işbirlikçi tekelleci burjuvazinin başında bulunduğu bir sınıf egemenliği sistemi var. Toplumsal ve sınıfsal şekillenme de bu sistemin toplamı içinde anlamını buluyor. Bu toplumsal bütünün içinde tüm milliyetlerden büyük burjuvazi ve büyük toprak sahipleri ile tüm milliyetlerden işçiler ve emekçiler var. Bu sosyal gerçeklik siyasal yaşamda da yansımasını buluyor. Bunu görebilmek için bugünün Türkiye’si’nin siyasal tablosuna ve düzenin dayanağı siyasal güçler bileşimine bakmak yeterlidir.

Türkiye toplumunun bir bütün olduğunu, Kürt sorununun 25 yıllık seyri bütün açıklığı ile bize ayrıca göstermektedir. Hareketin yaşadığı tıkanma, yıllardır içinden bir türlü çıkamadığı kısır döngü, bunun bir itirafından başka bir şey değildir. Cepheyi salt Kürt sorununun kendi dar sınırları üzerinden kurarak onu çözemiyorsunuz. Zira sınıfsal güç ilişkileri, milliyet farkı gözetmeksizin toplumun geneli üzerinden şekillenmiştir. Ve bu katı olgu, her türlü mücadelenin, dolayısıyla da ulusal özgürlük mücadelesinin seyri ve sonuçları üzerinde tayin edici bir etkiye sahiptir. Bugün Kürt büyük burjuvazisi, toprak sahipleri, aşiret reisleri, tarikat şefleri, olduğu gibi Türk büyük burjuvazisinin yanında, onunla organik olarak kaynaşmış durumda. Bunu her yerde her düzeyde görebilirsiniz. Egemen Başış Avrupa Birliği bakanıdır, kendisi bir Kürttür. Mehmet Şimşek ekonomi bakanıdır, kendisi bir Kürttür. Muzafer Çağlayan sanayi bakanıdır ve bir başka Kürttür. Bunlar bugünkü hükümetten ve üstelik yalnızca bazı örnekler. Bir önceki hükümet döneminde Kürt Hüseyin Çelik eğitim bakanı, Kürt Abdulkadir Aksu içişleri bakanı idi. Tayyip’in danışmanlarının hatırı sayılır bir bölümü Kürtlerden oluşuyordu, oluşmaktadır. Kürt büyük burjuvazisi, Kürt tarikatları, Kürt cemaatleri, olduğu gibi Türkiye gericiliğinin içindeler ve kurulu düzenin temel dayanağı durumundalar. Türk gericiliğinin demiyorum, Türkiye gericiliğinin!.. Her milliyetten burjuva gericiliği organik bir bütün oluşturuyor ve bu, bugünkü egemen sınıf iktidarında ifadesini buluyor. Bugün ülkedeki ilerici sosyal muhalefeti, her biçimiyle devrimci siyasal mücadeleyi ve elbette Kürt

özgürlük mücadelesini boğan güç, tüm milliyetlerden Türkiye gericiliğinin bu birleşik organik gücüdür. Bütün milliyetlerden burjuva gericiliğinin birleşik gücü, bugünün Türkiye’si’nin en açık, en katı, en tartışmasız gerçeğidir.

Bugün Kürdistan’da hala da 90 bin kişilik bir korucu ordusu var. Kime karşı peki? Kürt özgürlük mücadelesine karşı! Kimlerden oluşuyor bu ordu? Kürt aşiretlerine mensup Kürt köylülerinden. Bunu olanaklı kılan ne ya da kim? Elbette Kürt büyük burjuvazisi, Kürt aşiret reisleri, Kürt tarikat ve cemaat şeyhleri. Kısacası bütünlüğü içinde Kürt burjuva-feodal gericiliği! Bugün dünyada 90 bini aşan kaç tane ordu var peki? 90 bin kişilik bir Kürt ordusu var ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı savaşıyor! Sıradan köylüleri bu utanca sürükleyen Kürt büyük burjuvazisinin, Kürt toprak sahiplerinin, Kürt aşiret reislerinin, Kürt tarikat reislerinin çıkarları, iradesi ve tercihidir. Bu köylü yığınlarını, bu sıradan emekçileri gerici geleneksel bağlar içerisinde kendi denetimleri altında tuttukları için, onların 25 yıldır Kürt özgürlük mücadelesine karşı silahlı güç olarak kullanılmasını sağlayabiliyorlar. Demek ki toplumdaki gerçek bölünme buna göredir, bu katı olguda gizlidir. Bütün milliyetlerden büyük burjuvazi, toprak sahipleri, her biçimiyle asalaklar ve tufeyliler... Ve tersinden, bütün milliyetlerden işçi sınıfı, emekçiler, köylüler, her biçimiyle ezilenler...

Elbette ulusal özgürlük davasının kendi sınırları içinde savunulması, bu sınırlar içinde bir mücadele yürütülmesi tümüyle meşru bir haktır. Tartıştığımız bu değildir. Biz daha farklı bir olgu üzerinde duruyoruz, katı toplumsal gerçeğe ve bunun mücadelenin seyri ve sonuçları üzerindeki tayin edici etkisine işaret ediyoruz. Ulusal sorunu çözmek istiyorsanız, bunu tüm öteki sorunlardan ayırarak yapamazsınız. Bunu toplumdaki genel sınıfsal şekillenmeden, bölünmeden, kutuplaşmadan ayrı ele alamazsınız. Kendi ulusunuzdan belli bir kesim size karşı savaşıyor ve bunun açık sınıfsal bir mantığı var. Bunun gerisinde egemen sınıfların Kürtlerden oluşan kesimlerinin çıkarları, tercihi ve iradesi var. Bunun alternatifi, Türk işçisinin ve emekçisinin de kendi burjuvazisine karşı ve sizin yanınızda savaşılabilesidir. Bunun yolu da Türk emekçisi ile birleşebilecek bir mücadele stratejisi izlemekten geçmektedir. Bizi tüm öteki sorunlar ilgilendirmez, bizim kendi sorunumuz var ve biz ona kendi sınırları içinde çözüm bulmaya bakarız dersanız, bir yere varamazsınız. Kendi sorunuz da sürüncemede kalır ve bir yerden sonra da burjuvazinin elinde toplumu sersemletip çürütmenin bir aracına, bir olanağına dönüşür. Nitekim son 25 yıllık Kürt ulusal mücadelesi, bu sosyal mücadele bütünlüğünden koptuğu ya da koparıldığı için, kendi içinde bir Kürt sorunu olarak ele alınıp darlaştırıldığı için, zaman içerisinde Türkiye’nin devrimci gelişme sürecini kolaylaştırmak bir yana, tersine onu köstekleyen ve böylece toplumsal çürümeyi de kolaylaştıran bir etkide bulundu.

Yeni dönemin ulusal özgürlük mücadelesi yalnızca bir süre için, daha somut olarak da, 1989-1992 yılları arasında toplumu, onun Türk kesimini olumlu anlamda sarstı. Ulusal özgürlük mücadelesinin bu beklenmedik yeni patlaması, inkarcılığın yüzüne bir tokat gibi indi. Toplum biraz o zaman zorlandı, bir süre için vicdani bir bocalama yaşadı, koca bir gerçeği 70 yıldır inkar etmenin ezikliği içinde. Demirel’e ‘92 yılında Diyarbakır’da “Kürt realitesini artık tanıyoruz” dedirtten de buydu. Ama bu özel evre çok çabuk geride kaldı. Burjuva gericiliği hızla toparlandı, çok geçmeden inisiyatifi yeniden ele geçirdi. Kürt halkının haklı mücadelesini “terörizm” diye yaftalamayı başardı, bunu toplumun geniş kesimlerine böylece kabul ettirdi. Kürt hareketinin eylem çizgisindeki zaaflar ise bunu alabildiğine kolaylaştırdı. Sonuçta Kürt sorunu şovenizm üzerinden toplumu zehirleyen

bir etki kaynağına dönüştü. 25 yılı aşan yeni isyanın 20 yıla yaklaşan bir bölümünde yaşanan yazık ki bu oldu.

Gerçek bölünme sınıfsaldır

Abdullah Öcalan sık sık Türkiye sol hareketinin bağrında yetiştiklerini söylüyor. Kuşkusuz bu doğrudur. Nitekim bugünkü olumlu özelliklerinin önemli bir bölümünü buna, sol kültürel şekillenmeye borçlular. PKK eksenli Kürt ulusal hareketi hiçbir dönem Türk halkına herhangi bir düşmanlık çizgisi izlemedi. Bu olumlu tutum PKK'deki sol mayadan geliyor kuşkusuz. Kürt hareketinin liderleri Türkiye'nin sol kültürü içerisinde yetiştiler. Enternasyonalizm, halkların kardeşliği vb. konularda Marksizmden ciddi biçimde etkilendiler. Hala da Kandil'deki PKK yöneticileri kendilerince marksist bir terminoloji kullanırlar. Sınıflardan konuşurlar, siyasal güçlere sınıfsal anlam atfetmeye çalışırlar, ilerici amaç ve niyetlerden sözederler, Türkiye emekçi hareketine karşı sıcak duygular dile getirirler. Ama tüm bunlar yine de bugün izlenmekte olan çizginin yapısal zaafiyetini ortadan kaldırmıyor.

PKK'nin yeni dönem stratejisi, düşük yoğunluklu bir savaşla Türk devletini masaya oturmaya razı etmeye dayanıyor. Bu stratejide Türkiye işçisiyle, emekçisiyle birleşmeye dair bir şey yok ne yazık ki. Türkiye işçisinin ve emekçisinin desteğini kolaylaştıracak, harekete geçirecek, kazanıp alacak herhangi bir politik yön yok burada. Birkaç sol aydını ya da bazı sol parti başkanlarını milletvekili yapmakla olacak şey değil bu. Yedeğine aldığı reformist sola siyasette alan açmaktan ve ondan kendi çizgisinde yararlanmaktan öteye bir anlamı yok bunun.

Yapmanız gereken daha farklı bir şey, eğer gerçekten Türk emekçisinin güvenini kazanmak ve desteğini almak istiyorsanız. Newroz'da İstanbul'dan yüzbinlerce kişi topluyorsunuz. Bu kitlenin hatırı sayılır bir bölümü fabrika işçilerinden oluşuyor. İşte bunları fabrikalarda sosyal mücadeleye yöneltin. Türk emekçisiyle birlikte, öteki milliyetlerden emekçilerle birlikte örgütlenmeye, mücadele etmeye, sendikalaşmaya, greve, direnişe çıkmaya teşvik edin. Onları sosyal mücadeleye, sınıflar mücadelesine etkin biçimde katılmaya çağırın. Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerinin sorunlarıyla ilgilenin. Mecliste kürsüye her çıktığınızda salt Kürt sorunu üzerinden konuşmak zorunda mısınız? BDP neden büyük burjuvazinin birkaç onyıldır kesintisiz biçimde uyguladığı sosyal yıkım politikalarına karşı cepheden bir mücadele yürütmez? Emperyalizmin genel olarak Ortadoğu'daki ve şu sıralar da Suriye üzerindeki planlarına neden anti-emperyalist bir çizgiden karşı çıkmaz ve teşhir etmez. Kürsüye çıktığınızda neden yalnızca Kürt sorunu üzerinden konuşmakla sınırlar kendini? Bu benim hakkım, böyle istiyorum, böyle konuşurum diyebilirsiniz. Ama böylece izlediğiniz çizginin dargörüşlülüğünü de ortaya koymuş olursunuz. Bununla Türk emekçisinin ne güvenini ne de desteğini alabilirsiniz.

Oysa Türk burjuvazisi Kürtler içerisinde kendi sınıfdaşlarının tam desteğine sahip. Büyük burjuvazi, büyük toprak sahipleri, aşiret reisleri onunla birlikte. 90 bin kişilik korucu ordusu yirmi yılı aşkın bir süredir onun hizmetinde. Egemen Bağışlar, Mehmet Şimşekler, Hüseyin Çelikler onunla kol kola duruyor. Kürdistan'dan köklenen tarikatlar, cemaatler hep onun hizmetinde. Kürdistan gericiliğinden güç aldığı için AKP Kürdistan'ın en büyük partisi halen. Türk burjuvazisi Kürdistan içindeki kollarını, Kürdistan içindeki gericiliği örgütleyiyor. Ama siz Kürt hareketi olarak, Türkiye toplumu içerisinde size müttefik olacak güçlere yabancı kalıyorsunuz. Yedeğinize aldığınız kişilikten yoksun sol çevre ve gruplarla üstünüze düşeni yaptığınızı sanıyorsunuz. Oysa bunun

Türk emekçileri üzerinde olumlu bir yankısı olmaz. Tam tersine, bu kuyrukçu ve kişiliksiz tutum, Türk emekçisinin sola güvensizliğini daha da pekiştirir, ona olan mesafesini daha da büyütür.

Siz ancak Tekel direnişlerini çoğalttığınız ölçüde Türk ve Kürt işçi ve emekçilerini birleştirebilir, mücadelenin ateşi içinde kaynaştırabilirsiniz. Bunu yaptığınız sürece, siz bu düzenin içinde Kürt sorununda elde edilebilir en çok şeyi elde edersiniz. Şu an zaten elde edilen herşey, bu meselelere herşeye rağmen devrimci olarak yaklaşıldığı bir dönemin bugüne kalan mirasıdır. '80'li ve '90'lı yıllarda devrimci bayrak altında verilen mücadelenin bugüne yankısıdır. Eğer böyle davranırsanız, devrimci bir çizgide hareket ederseniz, böylece hem bu düzen içinde alabileceğiniz en çoğunu alırsınız, hem de geleceğe dönük olarak bu meselenin gerçek özgürlük ve tam eşitlik temelinde çözülebilmesini kolaylaştırır, yakınlaştırırsınız. Kürt ulusal dinamiği Türkiye devrimi için önemli bir dinamik, bunu heba etmemiş olursunuz.

Ulusal sorun ve toplumsal kapsam

Ulusal hareket içinde emek verenler, direnenler çok büyük ölçüde emekçilerdir. Kürtlerin en yoksul, en yoksun, en itilip kakılan kesimleridir. Onların gerçek çıkarları ise ulusal davayı sosyal dava ile birleştirmeyi gerektirir. Çünkü onlar sadece ulusal açıdan ezilmiyorlar; aynı zamanda sınıfsal olarak da, işçi, emekçi, yoksul insan olarak da eziliyorlar. Onlar ulusal baskıyla sınıfsal baskıyı, aynı anda iç içe yaşıyorlar. Onların çıkarları, ulusal özgürlük mücadelesinin yanısıra sınıfsal kurtuluş mücadelesini de gerektiriyor. Daha da önemlisi, ulusal kurtuluş davasının sosyal kurtuluş temelinde ele alınmasını gerektiriyor. Ve bu temel üzerinde, Türk emekçisiyle yakınlaşmayı, onunla birleşmeyi, onunla sıkı sıkıya kaynaşmayı gerektiriyor. Kapitalizm bu kaynaşmayı nesnel ilişkiler yönünden zaten yaratmış. Türk ve Kürt toplumu çok ileri düzeyde iç içe geçmiş durumda. Kürtlerin yarısı, belki daha da fazlası, Türkiye'nin metropollerinde yaşıyor. Tersinden Kürdistan'da önemli bir Türk nüfus var. Türkiye işçi sınıfı başta Türkler ve Kürtler olmak üzere bütün milliyetlerden oluşuyor ve üretim çarkı içinde organik olarak kaynaşmış durumda. Burjuvazi cephesindeki organik içiçeliğin sözünü bile etmiyorum. Bu bir realite, bunu hesaba katacaksınız. Kürt meselesini bu toplumda ulusal kimlik üzerinden izole ederek kendi içinde çözemezsiniz.

Yarı-feodal kalıntıların, aşiret yapısının, cemaatlerin, tarikatların en güçlü olduğu yer Kürdistan. Kürt sorununu devrimci temeller üzerinde çözmek aynı zamanda bütün bunların tasfiyesi

demektir. Askeri mücadele ile Türk devletini sıkıntıya sokmayı, sonra da onunla masaya oturmaya hedefliyorsunuz. Farzedelim ki bir takım tavizler kopardınız, bir parlamentonuz oldu, bir iç özerkliğe bile kavuştunuz. Bütün bu toplumsal yapı böyle bir çözümde olduğu yerde kalacak. Oysa Kürt sorununu çözmek istiyorsunuz, bunları yok etmek zorundasınız. Bunları ise ancak devrimle yokedebilirsiniz.

Kürt sorununun çözümü üzerine devrimciler olarak konuşuyoruz. Ancak Türkiye'nin sözde devrimcileri gerçekte devrimi savunamıyor, sorunlara ve bu arada Kürt sorununa devrim ölçülerıyla bakamıyorlar. Türkiye'nin sözde devrimcileriyle Kürt sorununu devrim üzerinden tartışamıyorsunuz. Kürtler devrimi beklemek zorunda mı diyorlar size. Bunu söylemek devrimi bir yana bırakmakla, devrimci kimliği bir yana atmamakla aynı anlama gelir. Devrimcinin görevi devrim yapmak, dolayısıyla bütün sorunlara da bunun üzerinden bakmaktır. Bir devrimci ulusal sorunun çözümünü Kürdistan'daki geleneksel yapının temelden tasfiyesiyle sıkı sıkıya bağ içinde ele alır. Kürt sorununun çözümü aynı zamanda köylüsünün özgür yurttaş haline gelebilmesi sorunudur. Kürt köylüsünün özgür yurttaş haline gelebilmesi, Kürt sorunun devrimci demokratik çözümü demektir. Güney Kürdistan'da artık bir devlet var, millî kimliği olan. Ama toplum halen yarı-feodal aşiret ve ortaçağ artığı dinsel cemaat yapısına dayalıdır. Öte yandan sözkonusu olan çıplak bir sınıf devletidir. Kuruluşunun ikinci yılında Süleymaniye'nin sokaklarında emekçiler iş, iyi yaşam koşulları, bir takım başka haklar için kitlesel gösteriler yapıyorlar, karşılığında baskı görüyor, hatta kurşunlanıyorlardı. Kürt sorununun çözümünü bu düzenin sınırları içine sıkıştırırsanız eğer, Türkiye Kürdistanı'nda olacak olan da budur.

Bunu anlamayanlar sınıfsal bakıştan ve gerçeklerden kopmuşlar demektir. Milli baskı ve eşitsizlikler, bir ulusu kendi kimliğinden, dilinden, kültüründen yoksun bırakmak, kapitalist toplum düzeninin rezilce bir ürünüdür. Her türden ulusal baskıya, köleliğe, eşitsizliğe, ayrıcalığa karşı çıkmak her gerçek devrimcinin görevidir. Bununla birlikte, ulusal baskı ve eşitsizliğin tüm bu sonuçlarının ortadan kalkmasını istemek ile ezilen ulus emekçilerini salt buna dayalı bir çizgiye, ulusal kimlik eksenli politikalara esir etmek iki farklı şeydir. Birincisi adına ikincisine razı olmak, devrimci konumu, devrimci sınıfsal kimliği yitirmek, en iyi durumda ezilen ulus milliyetçisi konumuna düşmektir. Bizler sorunları devrimciler olarak kendi bakışaçımızdan ortaya koymak durumundayız. Sorunlar nesnel varlığı ile aynı olabilir fakat her bir sınıfın ona yaklaşımı temelden farklıdır, bu gerçeği hep yineliyoruz. Buradaki temel farklılığı belirleyen



sınıfsal konum ve çıkardır, buna göre şekillenen sınıfsal tercihlerdir. Aynı soruna her sınıf kendi sınıf çıkarlarına ve amaçlarına uygun düşen bir perspektiften bakar.

Gerçek devrimciler emekçinin ulusal davasını sosyal davasından koparmazlar. Bir devrimci için Kürt sorununun çözümü, sosyal muhteva açısından baktığımızda, aşiretçilik, cemaatçılık, tarikatçılık vb. geleneksel ilişkiler içerisindeki Kürt köylüsünün özgür insan, özgür yurttaş haline gelebilmesi demektir aynı zamanda. Bu ise büyük devrimci demokratik dönüşümleri gerektirir. Türkiye gibi bir toplumda da büyük devrimci demokratik dönüşümler Türk burjuvazisinin iktidarına ve onun gerisindeki emperyalizme karşı mücadeleden koparılamaz. Özgürlük davası ile sosyalizm davası burada içiçedir. Bunun nesnel bir mantığı var. Sorun halen egemen güç olan burjuva gericiliğini ezmektir. Zira sorunun kaynağındaki ana etken olduğu kadar çözümünün önündeki asıl engel de odur. Bu gericilik kaynağını yıkıp tasfiye ettiğinizde, bütün bu sorunları en tam, en köklü, en özgür, en demokratik bir biçimde çözmek imkanı bulmuş olursunuz.

Reform ya da devrim!

İyi ama devrimle çözüm çok uzak diyorlar. Peki ama reformla çözüm çok mu yakın? Reform yoluyla ulusal bir sorunun çözüme bağlandığı nerede görülmüştür? Ulusal sorunlar ya devrimlerle köklü çözümlere ya da güç ilişkilerinde büyük değişimlere yolaçan emperyalist savaşların ardından gerici çözümlere kavuşmuşlardır. Bu ikinci durumda, gerçekte sorun çözülmemiş, yalnızca biçim ve mahiyeti değişmiştir. Reformlar yoluyla ise sorun hiçbir durumda çözülmemiş, yalnızca sürüncemede kalmıştır. Oysa Sosyalist Ekim Devrimi bir “halklar hapishanesi” olan Rusya’da alabildiğine kapsamlı ve karmaşık olan ulusal sorunlar yığınına bir vuruşta çözmüş, özgürleşmiş ulusların eşitliğine ve gönüllü birliğine dayalı Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ni ortaya çıkarmıştı.

Gerçekte devrim en kestirme yoldur, onu zafere ulaştırmayı başarabilmek kaydıyla. Reform sorunları çözmez sadece süründürür ve zaman içinde hep de çürütür. Sorun döne döne kendini yeniden üretir. Lenin, kapitalizm demokrasi sorununu -ki Kürt sorunu da demokrasi sorunudur- döne döne yeniden üretir, der. Kapitalist toplum temeli üzerinde demokratik siyasal kazanımlar kuşkusuz mümkündür. Ama bunlar iğretidir, geçicidir, koşullara bağlıdır ve doğası gereği sakatlanmış haldedir. Döne döne de kaybedilir, döne döne yeniden kazanılmak üzere. Hitler faşizmiyle kaybedildi, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra kazanıldı. Şimdi ‘90’lardan beri polis rejimine geçişle birlikte yeniden kaybediliyor. Kapitalizm bu, döne döne kazanır alırsınız ve döne döne yeniden kaybedersiniz.

Aynı şey emekçilerin bu düzen içindeki sosyal kazanımları için de geçerlidir. Kapitalizm bir genişleme, bir refah dönemi yaşar, o arada örgütlü işçi hareketi bir takım süreçlerden gelmektedir, sosyal hak ve kazanımlar için bastırır. Karşıda Sovyetler Birliği tehditi vardır, bunu gözetir Avrupa burjuvazisi, sonuçta işçisine belli tavizler verir. Ama gün gelir, dönem değişir, Sovyet tehlikesi ortadan kalkar, bu arada kapitalizmin yeni bir krizi kendini dayatır. Bütün bunlar parça parça geri alınır. Emekçi örgütsüz ve devrimci bir önderlikten yoksun olduğu ölçüde de bu iş nispeten kolay gerçekleşir. Bu kendini tekrarlayan bir süreçtir, sonu yok bunun. Reform budur! Reform bir şeyi çözmez, reform oyalar, bir süreliğine yatıştırır, sonu gelmez biçimde de süründürür sadece. Bu bir kısır döngüdür, kuşaklar boyu sürer gider. Devrimse en kestirme yoldur, sorunları temelden çözer. 20. yüzyılın tartışmalı sosyalizm deneyimi bile ulusal sorunda örnek

devrimci çözümler yarattı. Tarihin o güne dek görmediği türden çözümler.

Birinci emperyalist savaşın ardından bağımsız bir devlet olarak ortaya çıkan Yugoslavya’da kapsamlı bir ulusal sorun vardı. Yugoslav Devrimi Alman faşizmine ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadelede tüm Yugoslav halklarını birleştirip bütünleştirdi. Devrimin zaferi ulusal sorunun çözümünü de beraberinde getirdi. Farklı uluslar ve milliyetler, altı cumhuriyet ve iki özerk bölge halinde birleşik federal bir cumhuriyette birleştiler. Kendi sınırları, dilleri, bayrakları ve özerk yönetim yapıları vardı. Devrim mücadelesi içinde kardeşleşmenin, birleşip kaynaşmanın, böylece devrimi zafere ulaştırmanın bir ürünüydü bu. Ne zaman ki Yugoslav devrimi yozlaştı, daha doğru dürüst sosyalizmin inşasına geçilmeden yeniden kapitalist gelişme yoluna girildi, her bir ulusun bünyesinde burjuva ögeler yeniden güç kazandı. İşte o zaman milliyetçiliğin, dolayısıyla da milli baskının önü yeniden açıldı. Sırp burjuvazisi, Sloven burjuvazisi, Hırvat burjuvazisi, her biri kendi milliyetçilik bayrağını sallamaya, bundan sınıfsal yarar ummaya başladılar.

Sonrasını biliyoruz; sonrası çatışmalar, çekişmeler, gide gide de boğazlaşmalar oldu. Geçmişte, devrim süreci içinde, Alman faşizmine ve Yugoslav gericiliğine karşı birleşmiş, kaynaşmış, kardeşleşmiş Yugoslav halkları, ulusal boğazlaşmalar içinde birbirlerini tüketir hale geldiler. İlki, devrimin çözümüydü; birleştiren, özgürleştiren, eşitlik ve gönüllü birlik temelinde kaynaştıran... İkincisi, yeniden egemen hale gelen kapitalist düzenin ve ondan ayrı düşünülemeyecek olan burjuva milliyetçiliğinin tuttuğu yol oldu. Bölen, düşmanlaştıran ve kanlı boğazlaşmalar içine iten, böylece de tüketen bir yol. Bugün Türk gericiliğinin resmi temsilcileri Kosova ziyaret sonrasında, oradaki küçücük Türk kolonilerinin Türkçe’yi serbestçe kullanıyor olmalarından duydukları memnuniyeti dile getirirler. Ama işte bu da Yugoslav devriminden kalma bir kazanımdır. Devrim işte böyle bir şeydir, herkesin, her ulusun ve milliyetin hakını hukukunu tanır. Bir de kapitalizmin çözümüne, ‘90’lı yıllardaki kanlı boğazlaşmalara, o büyük Yugoslavya trajedisine bakın.

Ulusal sorun konusunda daha kapsamlı ve daha köklü çözüm örneği, biraz önce de sözünü ettim, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi oldu. Ekim Devrimi, bir “halklar hapishanesi” olan Rusya’dan, özgür ulusların gönüllü birliğine dayalı Sovyetler Birliği çıkardı. 15 ayrı cumhuriyet, sayamayacağınız kadar çok özerk bölgeden oluşan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği. Emperyalist gerici propaganda, uzun onyıllar boyunca bunu, cumhuriyetler birliği formunu, tümüyle bir görüntü, biçimsel bir aldatmaca saydı. Peki Sovyetler Birliği dağıldığında ne oldu? Herkes kendi bayrağıyla, kendi sınırlarıyla, kendi devlet örgütüyle ayrıldı. Onyıllara yayılan onca bürokratik yozlaşmanın ardından bile neredeyse kimsenin burnu kanamadan gerçekleşti bu. Dağılan Sovyetler Birliği geriye 15 ayrı bağımsız devlet bıraktı. Kendi açık seçik sınırları, dili, bayrağı, özgün kültürü ve yönetim aygıtı olan. Yeni devletlerin yaptıkları tek şey, dünün devrimci sembollerini burjuva gericiliğinin yeni sembolleri ile değiştirmek oldu. O koca Sovyetler ülkesinde yalnızca Karabağ ile Moldovya üzerinden sorunlar çıktı. İkisi de devrim

öncesi dönemden kalma sorunlardı. Ekim Devrimi bunları halkların ortak çıkarlarına uygun olarak radikal bir biçimde çözdü. Ekim Devrimi’nin kazanımları yok edilince, gerisin geri burjuva toplumuna dönülünce, o eski hesaplar kapsamında bunlar yeniden gündeme geldi. Gerici burjuva milliyetçiliğinin çekişme ve çatışma konuları olarak.

Devrimin çözümüne bir başka örnek Çekoslovakya’dır. Çekistan ve Slovakya olarak, bir tek kurşun atılmadan, bir tek kimsenin burnu kanamadan iki ülke birbirinden ayrıldı. Çünkü o kusurlu sosyalizm döneminde bu toplumlar karşılıklı olarak birbirlerinin kimliklerini, kültürlerini, dillerini sindirmişlerdi. Sınırı şurdan yoksa burdan mı çekelim sorunu da yaşanmadı, iki ülke birbirinden sorunsuzca ayrılabilirdi. Buna bu türden

bir devrim ve sosyalizm deneyiminden geçmemiş bugünün burjuva toplumlarından bir örnek gösterebilir misiniz? Siz Türkiye’nin bugünkü kurulu düzen içerisinde, tarihsel olarak Kürdistan saydığınız yerlerden sınır çekmeye kalkarsanız, böylece yalnızca kanlı boğazlaşmaların önünü açmış olursunuz. Tarihi Kürdistan dediğiniz coğrafyada Kars, Erzurum, Erzincan, Malatya, Elazığ, Maraş ve Antep de var, tamamen ya da kısmen. Ve bunların büyük bölümü halen her biçimiyle Türk gericiliğinin en sağlam kaleleridir. Salt dinsel gericilik üzerinden değil ama aynı zamanda Türk milliyetçi şovenizmi üzerinden de. Buralardan hangi sınırı nasıl çezeceksiniz, kurulu düzenin ve burjuva gericiliğinin tüm görkemiyle ayakta durduğu bir sırada?

Kapitalizm ulusal sorunu döne döne yeniden üretir, bu düzen içinde köklü ve kalıcı çözüm yoktur. Bugün çözümler gibi görünür, çok geçmeden yeniden kapışma çıkar. ‘90’lı yılların başında Filistin barışı gerçekleşmişti güya. Oysa durum bugün her zamankinden çok daha kötü. Bir dizi ülkede ulusal sorunlar kuşaklar boyu sürebiliyor. İrlanda sorunu neredeyse üçyüzelli yıllık bir geçmişe sahip. Ve 1916’da İrlanda ayaklanmasına konu olabilecek kadar da çözüme yakın bir sorun gibi görünüyordu. Oysa aradan neredeyse bir yüzyıl daha geçti ve bugün hala da bir İrlanda sorunu var. Şu sıra ortada bir uzlaşma var ama sorun nasıl çözülecek, süreç nasıl ilerleyecek, bu henüz çok belli değil. Süreçlerin yarattığı yorgunluk belli dönemlerde uzlaşmalara yolaçar, sorun biraz durulmuş gibi görünür, ama onun çözüldüğü anlamına gelmez. Nitekim İrlanda sorunu da halen belirsizliğini koruyor, ulusal hareketin silah bırakması bu sorunun bittiği anlamına gelmiyor.

İspanya’da Basklı örgüt ETA da elli yıl boyunca bir ulusal mücadele sürdürdü ve gelinen yerde silahlı mücadeleyi bıraktığını ilan etmiş bulunuyor. Ama bu hiç de Bask sorununun ortadan kalktığı anlamına gelmiyor. İspanya’da Bask, Katalonya vb. ulusal sorunlardan kaynaklı sıkıntılar sürüyor. Kaldı ki insanlık dünya ölçüsünde bunalımlar, çatışmalar ve savaşlarla dolu yeni bir tarihi evreye de girmiş bulunuyor. Bunun ağır etkileri kendini her alanda ve elbette ulusal sorunlar üzerinden de gösterecektir. Ulusal sorunlar bir dizi ülkeyi ve bu arada İspanya’yı da yormaya devam edecektir. Sorunların temeli durduğu sürece, o temel, yüzeyde kurutulmuş ya da bir parça hafiflemiş gibi görünen yarayı zamanla yeniden kanatacak, yeniden ağırlaştıracaktır.

(www.tkip.org’dan alınmıştır...)

Çekilme süreci başlarken...

Düzen içi mücadeleye ve masaya bağlanan umutlar

İmralı görüşmelerinin başladığı açıklandığından bu yana tartışılan en temel konulardan biri PKK'nin silahlı güçlerini sınır dışına çekip çekmeyeceği, çekilmenin koşullarının ne olduğu, zamanlaması vb. idi. Kürt hareketi uzun bir süre, hatta Newroz açıklaması sonrasında bile çekilmenin yasal düzenlemelere bağlı olduğu temasını işledi. Bir iki haftalık kilitlenmenin ardından Öcalan'ın devreye girdiği ve çekilmeyi öne aldığı açıklandı. Bunun için öne sürülen şartlar, tümüyle AKP'nin belirlediği şekilde atılan göstermelik adımlar üzerinden yerine getirilmiş sayıldı. Akil İnsanlar Komisyonu ve meclisin sürece katılımını sağlayacak ikinci bir komisyonun kuruluşları bir takım eleştiriler yapılsa da önemli adımlar olarak karşılandı.

Çekilmenin güvenliği için istenen idari-hukuki düzenlemeler konusunda ise AKP, TSK ile ilgili yasalarda yakın dönemde yapılmış düzenlemelerin yeterli olduğu gerekçesine sarıldı. Bu düzenlemelerde Türk ordusunun operasyon yapması valilerin yetkisine bırakılmış durumda. AKP, valiler yürütmeye bağlı oldukları ölçüde “operasyon olmayacak” sözünü yeterli bir teminat olarak dayattı.

İlk aşamanın finalinde tereddüt yok

Sonrasında doğal olarak KCK'nin atacağı adımlar beklenmeye başlandı. Kürt hareketi tümüyle AKP inisiyatifinde gerçekleşen bütün bu manevraları, bir takım eleştirilerle birlikte şartların yerine getirilmesi olarak değerlendirdi. Daha doğrusu dinci-gerici akımla kurulan “çözüm” masasına kilitlenmiş olmanın sonucu olarak, buna mecbur kaldı. Neticede Kürt hareketi sözcülerinin birbiriyle çelişen epeyce açıklama, değerlendirme, röportajdan sonra BDP milletvekili Sırrı Süreyya Önder 23 Nisan resepsiyonunda, çekilmenin 25 Nisan'da KCK'nin yapacağı açıklama ile başlayacağını duyurmuş oldu.

Böylece Kürt hareketinin üç aşamalı olduğu söylenen yol haritasındaki ilk aşamanın finaline gelmiş bulunuyoruz. Bu konuda herhangi bir kararsızlık belirtisi de yok. Öcalan'ın mektubunun ardından yürüyen tartışmaların, KCK yönetimi tarafından yükseltilen itirazların nedeni zaten başkaymış. KCK yönetiminin etkin isimlerinden Duran Kalkan, bunu olabildiğince açık bir şekilde ifade ediyor. Geçtiğimiz günlerde Ruşen Çakır'la yaptığı röportajda Kalkan; yasal güvence gibi sorunların önemli ölçüde bittiği kanaatinde olduğunu, Öcalan'ın mektubunun kendisini tatmin ettiğini, Kürt hareketinin üst düzey yöneticilerinin dile getirdiği tereddütlerin kalmadığını söyleyip sözü şuna bağlıyor: *“Aslında bizim o açıklamalarımız gerillanın ikna edilmesine dönüktü...”* Devamında gerillanın başlangıç açısından ikna edildiğini de öğreniyoruz.

Yine Kürt hareketinin açıklamalarına bakılırsa çekilme açıklamasıyla birlikte ikinci aşama da başlamış oluyor. Bu aşamanın çerçevesini ANF'deki 23 Nisan tarihli yazısında Cahit Mervan şöyle özetliyor: *"Bu aşama aslında en zor aşama. KCK yetkililerinin gerilla güçlerine çekilme startı verdiği andan itibaren başlamış olacak. Bu aşama Kürtlerin*

demokratik ve özgürce kolektif haklarının sağlanması için yasal ve anayasal adımların atılacağı bir süreç olacak. Bu süreç örneğin vatandaşlık tanımından, seçim barajının düşürülmesine, yerel yönetim özerklik şartına ilişkin Türkiye'nin çekinceleri kaldırmasından, Kürtler başta olmak üzere herkesin kendi kimliği ile siyaset yapma ve örgütlenme hakkının tanınmasına ve bunun anayasal güvenceye kavuşturulmasına kadar bir dizi reformu ön görüyor."

Emperyalist ihtiyaçlar ve temelsiz hesaplar

Buraya kadar dinci-gerici iktidarın tasfiyecii çözüm oyunu neredeyse sorunsuz ilerlemiş sayılır. AKP gerçekten de basit manevralar karşılığında istediği en hayati adımları attırmayı başardı. Kürt hareketi, AKP'nin aldatıcı manevralarını büyük bir ciddiyetle sürecin önemli adımları olarak gördüğü müddetçe de sürecin ilerlemesinin önünde herhangi bir engel bulunmuyor. Tek sorun Kürt hareketiyle birlikte sürece büyük umut bağlayan kesimlerin, ABD emperyalizmi ve tekelci Türk burjuvazisinin bölgesel ihtiyaçlarını demokratikleşmeyle karıştırmalarından çıkıyor. Kürt hareketi ve kuyrukçu-reformist eklentileri kapitalist bunalımı, emperyalist nüfuz mücadelesindeki keskinleşmeyi, bunun ateşlediği militarist saldırganlığı bir yana bırakıp, kitlelerin barışçıl mücadelesini geliştirerek emperyalizmin yerli taşeronu olan Türk sermaye devletini ehlileştirileceklerini, bunun bir parçası olarak da Kürt sorununun düzen içi bir çözüme kavuşacağını hayal ediyorlar. Batılı emperyalistler ile Türk sermaye devletinin hesabı ise silahlı Kürt hareketini tasfiye ederek Kürt sorununu kontrol edilebilir, emperyalist hesaplar çerçevesinde değerlendirilebilir bir dinamiğe dönüştürmeye dayanıyor. Bir başka deyimle Güney Kürdistan'da başarıları, Türk devletinin bütünlüğüne ve temel çıkarlarına dokunmadan, tersine onun da bölgesel aktörlük hevesleriyle çakışacak şekilde başarmak istiyorlar. Daha genel planda bunun anlamı, İran, Suriye ve Irak'taki parçaları da içeren Kürt dinamiğini bölgesel taşeronluk heveslisi Türkiye'nin denetiminde emperyalist nüfuz mücadelelerinin yedeğine almaktır. Uzun vadede misakı milli projesi de bu hesaba dayanıyor.

AKP'nin güncel ihtiyaçları önceliklidir

Oysa sermaye iktidarının dümeninde oturan dinci-gerici akımın bu kadar uzun boylu hesaplardan önceki ihtiyacı iktidar mevzilerini sağlamlaştırmak, Türkiye'nin siyasal düzenini kendi eğilimleri doğrultusunda kalıcı olarak dizayn etmektir. Bunu ise yeni anayasa ve 2014-15 seçimlerinin garantiye alınması sağlayabilir. Dolayısıyla Kürt hareketini (ve elbette yedeğinde hareket eden sol çevreleri) masada oyalayabilmesi AKP için hayati bir önem arz ediyor. Yoksa onun Kürt halkının temel taleplerini kısmen de olsa karşılayıp Kürt sorununu çözmek gibi bir yaklaşımı hiçbir zaman yoktu. Geçmişten bugüne tüm denemelerdeki temel hedef, mücadeleyle fiilen kazanılabilecek bir çözümün/çözümün olarak

göstermek, böylece Kürt hareketini zayıflatıp geri adım atmaya zorlamaktı. Bu adım ise silahlı Kürt direnişinin tasfiyesinden başka bir şey değildir. Zira Kürt sorununun kontrol altına alınıp denetlenebilir hale getirilmesinin yolu bundan geçmektedir.

11 yıllık iktidarlaşma dönemindeki aldatmaca deneyimlerine de yaslanan AKP, gelinen yerde hiç değilse bunu başarabileceğini düşünmektedir. Nitekim son 5-6 aydır yaşanan süreç bile bu türden bir yönetme biçimidir. Daha şimdiden önümüzdeki birkaç ayı da güvenceye almış sayılır. Zira çekilme sürecinin aynı zamanda anayasal-yasal bir takım düzenlemelerle paralel yürüyeceğini iddia eden Kürt hareketi, masayı devirmemek hassasiyetiyle hareket edecek, kontrol edebildiği tüm güçleri mümkün olduğunca barışçıl mücadele sınırlarında tutmaya bakacaktır. Dinci-faşist grupların gençlik alanındaki saldırganlığı karşısında KCK yöneticilerinin Kürt gençliğine yaptığı “provokasyona gelmeyin” telkinleri bunun güncel işaretleri sayılabilir.

Düzen içi mücadeleye ve masaya bağlanan umutlar

Şimdilerde AKP'nin bir çözüm planı-projesi olmadığından yakının Kürt hareketi, aslında sandığından da gerçekçi ve pragmatist bir muhatapla karşı karşıya olduğunu ısrarla bir yana bırakıyor ve aynı ısrarla ABD emperyalizmi ile tekelci Türk burjuvazisinin dönemsel ihtiyaçlarına bakıyor. Bu ihtiyaçların, savaşların tırmandığı, halklar boğazlaşmasına sahne olan bir bölgede, salt reformlar elde etmeye endeksli barışçıl kitle mücadeleleriyle bir demokratikleşmeye asla izin vermeyeceği yeterince açık. Dolayısıyla burada umutların bağlandığı asıl halka, emperyalizmin ihtiyaçlarıyla denk düşen bir devletleşme olanağının varlığı ve bunun ne pahasına olursa olsun değerlendirilmesi inancıdır. Yoksa tepeden tırnağa şiddete dayalı bir siyasal iktidarın, barışçıl mücadelelerin basıncıyla masaya oturup kimseye demokrasi, hele de isim dışında devlet olmayı sağlayan temel ulusal hakları vermeyeceğinin es geçildiği sanılmasın.

Buna rağmen kitlelerin düzen içi sınırlarda tutulacak mücadeleleriyle, ancak devrim için elde edilebilir olanı alabileceğini düşünmek, tarihsel ve bilimsel tüm gerçeklerle köprüleri atmış olmanın, uzun yıllardır döne döne açmazlar yaratan Ortadoğu'ya özgü pragmatist reel politığın sonucudur. Bu çizgi, Kürt halkına herhangi bir kazanım sağlamayacağı gibi, AKP iktidarının ömrünü uzatmaktan başka bir sonuç da yaratmaz. İşçi sınıfı devrimci çizgiye kazanılmadığı, dolayısıyla işçi ve emekçi kitleler devrimci mücadele temelinde siyaset sahnesine çıkmadıkları sürece bu yanılsamaların kendine geniş bir etkinlik alanı bulması da kaçınılmazdır. Tasfiyeci çözüm yanılsamasına etkisizleştirmek ise önümüzdeki 1 Mayıs alanları başta olmak üzere tüm mücadele mevzilerinde sınıfın devrimci çözümüne sahip çıkmaktan, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” çağrısını “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim!” temelinde yükseltmekten geçiyor.

“Suriye halkının düşmanları” İstanbul’da buluştu

ABD, İngiliz, Fransız emperyalistleri ile bölgedeki gericiliğin kaleleri olan Türkiye, Katar, Suudi Arabistan rejimlerinin açık desteğiyle sürdürülen Suriye’deki yıkıcı savaşın ağır faturasını, bu ülke halkları ödemeye devam ediyor.

Suriye’ye karşı savaş ilan eden bu karşı-devrimci koalisyon, “Suriye Halkının Dostları Grubu” adıyla toplantılar düzenleyerek iki yıldır savaşı körüklüyor. Başlangıçta 110 ülkenin katılımıyla düzenlenen bu toplantıların sonucusuna ise, sadece 11 devletin temsilcisi katıldı.

İstanbul’da yapılan toplantıya, Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun yanı sıra ABD, İngiltere, Katar, Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır, BAE, İtalya, Almanya ve Fransa’dan dışişleri bakanları ile üst düzey yetkililer katıldı. Toplantıya emperyalistler güdümündeki Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu (SMDK) temsilcileri de katıldı.

Temel amaç Baas yönetimini yıkmaktır

Bu gerici koalisyon, iki yıldır Baas yönetimini yıkmak için çalışıyor; bu amaçla çeteleri/çapulcuları silahlandırıyor, onlarca ülkeden devşirdiği tetikçileri Suriye’de topluyor, bunları CIA ve Türk devletinin görevlileri eliyle eğitiyor; eğittiği tetikçi sürülerine istihbarat sağlıyor ve Suriye’yi ortaçağ karanlığına sürükleyecek bu soysuz işbirlikçileri işbaşına getirmek istiyor.

Suriye halklarının acılarını istismar eden, ama bu yıkımın devamı için de her yola başvuran karşı devrimci koalisyon, Suriye’nin enkaza çevrilmesi pahasına da olsa, sefil kuklaları işbaşına getirmek istiyor. Özellikle bu işe en çok odaklanan ve defalarca Beşar Esad’a ömür biçen AKP şefleri, Suriye’deki yıkıcı savaşta özel bir rol oynuyorlar. Halep kentindeki sanayi işletmelerinin yağmalanmasını sağlayan AKP iktidarının, uluslararası mahkemelerde yargılanma ihtimali de var. Bundan dolayı Suriye’deki yıkım ve ölümün devam etmesi için histerik bir şekilde çırpınıp duruyor.

Başını ABD emperyalizminin çektiği bu gerici koalisyonun açmazı, dayanak yaptıkları SMDK’nın Suriye’de ciddiye alınabilecek bir halk desteğinden yoksun olmasıdır. Suriye halkları nezdinde meşruluğu bulunmayan Muaz el Hatip ve onun gibi işbirlikçi piyonların rolü, Suriye’ye karşı icra edilen savaşın devam etmesine zemin hazırlamanın ötesine geçemiyor.

Parola: Suriye’yi enkaza çevirmek!

Suriye’deki yıkıcı savaş, iki yıldır devam ediyor. 30’a yakın ülkeden on binlerce tetikçinin devşirilmesine, Suudi Arabistan ve Katar’ın akıttığı petro-dolar ve organize ettikleri mezhepçi/cihatçı medya savaşına, CIA’nın yüzlerce tetikçiye eğitmesine ve AKP iktidarının tam bir histeri ile harcadığı tüm çabalara rağmen, Baas yönetimi halen ayakta ve kendinden emin görünüyor. Devlet Başkanı Beşar Esad’ın Suriye Haber kanalında yayınlanan kapsamlı röportajında emperyalistlere, AKP iktidarına ve Körfez Şeyhleri’ne verdiği mesajlar buna işaret ediyor.



“Şam’ı Halepleştirme” taktiği izleyen Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çapulcuları ile kökten dinci çetelerin tüm girişimleri, fiyaskoyla sonuçlandı. Şam’ı hedef alan üç saldırı girişiminde bulunan çeteler, Suriye Arap Ordusu (SAO) tarafında püskürtüldüler. Bunun üzerine kente rastgele havan topu saldırıları başlatan çeteler, patlayıcı yüklü araçlarla intihar saldırılarına da giriştiler. Buna karşın son haftalarda SAO’nun uyguladığı, “çeteleri Şam çevresinden temizleme” taktiğinin büyük ölçüde başarıya ulaşabildiği, farklı kaynaklar tarafından da doğrulanıyor.

SAO’nun Şam’ın yanı sıra Hums, Hama, İdlib kentleri ile Lübnan sınırında da belli bölgeleri çetelerden temizleme taktiği izlediği ve bazı stratejik noktaları yeniden ele geçirdiği de gelen haberler arasında. İlerleyen günlerde, SAO’nun Halep kentinin denetimini ele geçirmek için de kapsamlı bir saldırıya hazırlandığı bildiriliyor.

Silahlı çetelerin çatışma alanlarında güç kaybettiğini, farklı kaynaklar teyit ediyor. Ordunun bu başarısında, mahallelerde oluşturulan “Halk Direniş Komiteleri”nin kolaylaştırıcı bir rol oynadığı bildiriliyor. Bu tablo, dört koldan devam eden silah, tetikçi ve lojistik destek akışına rağmen, silahlı çetelerin Baas yönetimini yıkmaya gücünden yoksun olduğunu gözler önüne sermiştir.

Bu gerçek aslında silahlı çetelerin arkasında duran emperyalistler ile Türkiye-Katar-Suudi Arabistan “şer üçlüsü” tarafından da biliniyor. Buna rağmen silah ve tetikçi akışının devam etmesi, Ürdün’ün savaşın içine çekilmek istenmesi ve bu ülkeye 200 Amerikan askerinin yerleştirilmesi, halen Esad sonrasına dair kurguların yapılması vb... Tüm bunlar, Suriye’yi hedef alan savaşın daha da derinleştirilmesi, insan kıyımlarının devam ettirilmesi ve bu ülkenin enkaza çevrilmesine neden olan politikanın devam ettirileceğinin ilanlarıdır.

İstanbul’da düzenlenen toplantının ardından Türk Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile Amerikalı meslektaş John Kerry tarafından yapılan açıklamalarda, emperyalistlerle suç ortaklarının Suriye’yi yakıp yıkmaya devam edecekleri bir kez daha ilan edildi.

Kerry, “Suriye’de siyasi ve barışçıl bir çözüme

öncelik verilmesinin yanı sıra tüm yardımların Suriye Muhalif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu bünyesinde faaliyet gösteren Yüksek Askeri Konsey aracılığıyla yapılması hususunda anlaştıklarını” söyleyerek, savaş derinleştirme çabasının devam edeceğini dile getirdi.

“Hep beraber özgür, bağımsız, kendi iradesine sahip yeni bir Suriye siyasi sisteminin kurulmasını ümit ediyoruz” şeklinde konuşan AKP’li Ahmet Davutoğlu ise, Baas yönetimini yıkmak için aynı histeriyle çalışmaya devam edeceklerini ilan etmiş oluyor. Bu ise, savaşın daha da körüklenmesinden başka bir anlam taşıyor. Hal böyleyken, Türk dışişleri bakanının, “...Artık yeter diyoruz. Bu katliamların süratle durdurulması için uluslararası toplumu ve bütün tarafları ortak bir mücadele vermeye çağırıyoruz” şeklindeki sözleri, ancak tiksintiyle karşılanabilir...

Petro-dolarlar çapulculara, mülteciler perişan

Körfez Şeyhleri, Ankara’daki işbirlikçiler ile ABD, İngiliz, Fransız emperyalistleri, Suriye’nin direnişinden dolayı sefil emellerine ulaşamadılar. Bundan dolayı petro-dolar ve silah akışı giderek arttırılıyor. Savaş boyunca silahlı çetelere milyarlarca dolar akıtan karşı-devrimci koalisyon, mülteci kamplarına kapatılan bir milyonu aşkın Suriyeli’nin yüzüne bile bakmıyor.

Sefaletin diz boyu olduğu, erkeklerin ucuz işgücü, kadınların ikinci-üçüncü eş olarak evlenmeye zorlandığı mülteci kamplarındaki yüzbinlerin dramı ne Muaz el Hatip gibi emperyalizmin piyonlarını ne Körfez Şeyhleri’ni ne AKP şeflerini ne emperyalistleri ilgilendiriyor.

Yüzbinlerin sefaletini yok sayan karşı-devrimci koalisyon, aynı anda yeni katliamlara yeni yıkımlara yeni mülteci akınlarına yol açan savaşa petro-dolarları akıtmaya devam ediyor.

Tüm bunlar, İstanbul’da bir araya gelenlerin Suriye halkının dostları değil, düşmanları olduğunu, bir kez daha kanıtlamıştır.

İran'dan gerici-işbirlikçi rejimlere sert eleştiri...



Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in özel temsilcisi Mihail Bogdanov'un İran ziyareti sırasında Tahran'dan yapılan açıklamalarda, ABD tetikçisi üç devlet sert bir üslupla eleştirildi. Bu üç gerici rejimin emperyalist/siyonist planla suç ortaklıklarına dikkat çeken açıklamalar, "malumun ilanı" olsa da, İran tarafından yapılmış olması önem taşıyor.

Türk devleti mezhepçi...

Suriye'ye karşı icra edilen yıkıcı savaşta AKP iktidarı ile farklı kutuplarda yer alan İran yönetimi, diplomatik yollarla Türk sermaye devletini savaşı körüklemeye çalışıyor. Ancak emperyalist/siyonist planlara endeksli bir Ortadoğu politikası izleyen dinci-Amerikancı AKP iktidarı, baştan beri Tahran'dan gelen telkinleri geçiştirmeyi tercih etti.

AKP iktidarının çeteleri silahlandırdığı, devşirme tetikçilere geçiş olanakları sunduğu ve Baas yönetiminin yıkılması için yıkıcı savaşı körüklediği kimse için bir sır değil. Tahran'dan yapılan açıklamalarda, Türk devletinin Suriye'deki savaşa mezhepçi yaklaştığı ve silahlı çetelere destek sunarak savaşı körüklediğinin vurgulanması, İran'ın diplomatik kanallar üzerinden AKP şeflerini ikna etme girişimlerinden umut kesmeye başladığına işaret ediyor.

Katar, bölgeyi kaosa sürüklemek için çalışıyor

Tahran'dan yapılan açıklamalarda, Ortaçağ kalıntısı Katar rejimi de, sert bir şekilde eleştirildi.

Elbette Katar rejiminin de emperyalist/siyonist planın tetikçisi olduğu biliniyor. Çeteleri silahlandırmak için milyar dolarlar harcayan Katar Emiri, Baas yönetiminin yıkılması ve Beşar Esad'ın görevden alınması için histerik bir şekilde çalıştığı da bir sır değildir.

İran yönetimi de, bu karşı-devrimci rejimin suç dosyasının kabarık olduğunun farkındaydı. Buna karşın şu ana kadar Katar yönetimine diplomatik dille hitap eden İran yönetimi bu defa sözünü sakınmadan söyledi.

Katar'ın hacminden büyük işlere kalkıştığının belirtildiği açıklamalarda, bu rejimin bölgenin istikrar ve güvenliği açısından bir tehdit oluşturmaya başladığı vurgulandı. Açıklamalarda bölgenin kaosa sürüklenmesi için çaba harcayan Katar'ın, bu bozguncu faaliyetleri terk etmesi gerektiği de hatırlatıldı.

Ürdün İslam'a ihanet ediyor!

En sert eleştiriye, Kral 2. Abdullah yönetimindeki Ürdün rejimi hedef oldu. Bu açık suçlamanın nedeni, Ürdün rejiminin hava sahasını İsrail insansız hava araçlarına açması ve 200 ABD askerinin ülkeye giriş yapmasına izin vermesidir.

İsrail'in insansız uçakları için iki hava koridoru açan Kral 2. Abdullah yönetiminin, Amerikan askerlerine de kapıları açması, İran tarafından İslam'a ihanetle suçlanmasına neden oldu. Bu da doğal, zira Kral 2. Abdullah'ın kararı, İsrail insansız hava uçaklarının, Ürdün hava sahasından geçerek Suriye'de belirlenmiş hedefleri bombalamasının önünü açıyor.

Her iki adımın da, Suriye'ye karşı devam eden yıkıcı savaşın daha derinleştirilmesine hizmet edeceğinin vurgulandığı açıklamalarda, Ürdün yönetiminin emperyalist/siyonist planlara hizmet eden bu tutumundan vazgeçmesi gerektiği ifade edildi.

Açıklamaların Bogdanov'un Tahran'da bulunduğu sırada yapılması ve alışılmışın dışında sert bir üslupla olması dikkat çekti. Hem askeri hem sivil yetkililer tarafından yapılan açıklamalarda benzer üslubun kullanılmış olması da, dikkat çeken bir diğer noktadır. Görünen o ki, Amerikancı rejimlerin Suriye'deki savaşı pervasızca körüklemeleri, Rusya-İran ikilisi tarafından, artık daha sert bir şekilde mahkum edilmeye başlanacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Krize, işsizliğe, yoksulluğa, ırkçılığa ve savaşa karşı, 1 Mayıs'ta alanlara!



Birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünya işçileri ve emekçileri 1 Mayıs'a, faturası her geçen gün daha da ağırlaşan bir iktisadi ve mali kriz koşullarında giriyor.

İşçiler, emekler!

Günümüzde kriz bahanesiyle sömürü daha da katmerleşmiştir. Ücretlerimize dönük kesintiler dur durak bilmiyor. Fabrika ve işyerlerimiz kapatılıyor. Geçmişte fabrika ve işyeri yatağı olan Wuppertal ve çevre bölgesi günümüzde tam bir fabrika mezarlığına dönüşmüş bulunuyor. İşsizlik hepimizin kabusu haline gelmiştir. Yokluk, yoksulluk ve açlık hepimizin ortak sorunudur. Elimizde sosyal hak kalmadı. Zira, sosyal haklarımız gündelik olarak budanıyor. Wuppertal geçmişte yerli, yabancı, sarı, siyah, beyaz, doğulu-batılı her ulustan, her renkten ve her coğrafyadan insanların kardeşçe bir arada yaşadığı bir kentti. Bugünse, yabancı düşmanlığı ve ırkçılığın gitgide tehlikeli boyutlar kazandığı bir kent yapılmak isteniyor. Neo-naziler polisin de aktif desteğini alarak ısrarla kentimize yerleşmeye çalışıyorlar.

Tüm bunları savaş hazırlıkları tamamlıyor. Savaş suçlusu aç gözlü tekellerin dünyaya hakim olma hırsı yeniden canlanmıştır. Her alanda kıyasıya bir rekabetin içindedir. Silahlanma yarışı korkunç boyutlar kazanmış bulunuyor. İşbaşındaki hükümet tam bir sosyal yıkım ve savaş hükümetidir. Öteden beri izlenen militarist politikaları daha da azdırmıştır. Militarizm okullara kadar sokulmuştur. Dünyanın pek çok ülkesinde Alman askerleri ve silahları var. Ha bire yenileri gönderiliyor. Ekonomi askerileştiriliyor. Eğitim, sağlık ve hizmet sektörü paralı hale geldi. Bunlardan yapılan kesintiler silahlanmaya ve savaşa aktarılıyor.

Kardeşler!

1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. O halde sarı, siyah- beyaz, doğulu-batılı, yerli-yabancı, tüm uluslardan, renklerden ve ülkelerden işçi ve emekçiler olarak birleşelim, sömürüye, baskıya, işsizliğe, yokluk, yoksulluk ve açlığa, yabancı düşmanlığı ve ırkçılığa, faşist saldırganlık ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek üzere 1 Mayıs yürüyüş ve mitinglerine katılalım. Gün bizim günümüzdür, duyarsız kalmayalım. Kadın-erkek, yaşlı-genç tüm alanları dolduralım. Ve hep birlikte bir kez daha haykıralım;

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni kapitalizm!

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaş!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Wuppertal BİR-KAR

İzmir’de kitlesel gençlik buluşması!

İzmir Ekim Gençliği’nin haftalarca çalışmasını yürüttüğü “Gençlik sözünü söylüyor: Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi” çalışması, gerçekleştirilen kitlesel ve coşkulu bir konser ile son buldu. ‘Özgürlük ve Eşitlik İçin Gençlik Buluşması’ şiarıyla örgütlenen etkinlik 18 Nisan akşamı Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’nde gerçekleştirildi. Coşkulu etkinliğe havanın hayli soğuk olmasına rağmen 1000’e yakın öğrenci katıldı.

Hatice Yürekli’nin anısına...

Etkinliğin başlamasından önce genç komünistler erken saatlerde etkinlik yapılacak alanda çalışmaya başladılar. Sahnenin alt kısmına “**Emperyalizme asker, kardeş halklara düşman olmamak için, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için, özerk demokratik üniversite için 1 Mayıs’ta alanlara!**” şiarlı pankart asıldı. Sağ tarafa beyannamenin yazılı olduğu, sol tarafa da Hatice Yürekli’nin resminin olduğu pankartlar asıldı. Alanın farklı yerlerinde de “**Özgürlük ve eşitlik sosyalizmde!**” şiarlı pankartlar yer aldı.

Etkinlik kitlenin selamlanması ile başladı. Denizler’den Mahirler’e İbrahimler’den Mazlumlar’a ve 22 Nisan 2001’de Büyük Zindan Direnişi’nde şehit düşen Hatice Yürekli şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi ve “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı kitle tarafından öfkeyle haykırıldı.

Hatice Yürekli’nin devrimci kimliğinden bahsedilmesiyle süren etkinliğin Hatice Yürekli’ye atfedildiği söylendi.

Halk oyunlarıyla başlayan programda halk oyunlarının ardından, “*nice katliamlara tanıklık etmiş ama bunca şeye rağmen direnmeye devam etmiş yasak bir diyarın sesi*” sözleriyle **Erdoğan Emir** sahneye davet edildi. Erdoğan Emir’in ezgileri kitle tarafından coşkuyla karşılandı. Emir, ayrıca konuşmalarında da mücadele çağrısı yapmaktan geri durmadı.

Ekim Gençliği’nden 1 Mayıs çağrısı!

Müzik dinletisini Ekim Gençliği adına yapılan konuşma izledi. Konuşmada emperyalist savaş ve ulusal sorun gündemleri öne çıkarken, bunların



üniversitelerde yaşanan saldırılardan bağımsız olmadığı dile getirildi.

“Dicle ve İstanbul Üniversiteleri’nde yaşanan faşist, dinci-gerici saldırıların püskürtülmesinin tek yolu bulunduğumuz alanlarda mücadele bayrağını yükseltmek olacaktır” denilerek öğrencilerin geleceksizliğe mahkum edildiğine ve artık Yunanistan’da, Şili’de olduğu gibi alanlara çıkılması zorunluluğuna dikkat çekildi.

Son olarak bütün bu sorunlara ve saldırılara karşı gençlik Ekim Gençliği saflarında mücadeleye etmeye ve 1 Mayıs alanlarına çıkmaya çağrıldı.

1 Mayıs’ta işçi sınıfı saflarına!

Program İzmir’de devrimci sanatın işçi ve emekçilerle buluşmasında yıllardır çaba gösteren, mücadele alanlarından eksik olmayan **Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu**’nun sahne alması ile devam etti. Topluluğun, Nazım Hikmet’in Mustafa Suphiler’in katledilmesini anlatan 28 Kanunisanî şiirinden uyarladığı oyun ilgiyle izlendi.

Ardından İzmir Mezopotamya Kültür Merkezi gruplarından **Koma Agire Zerdest** sahne aldı ve Kürtçe ağırlıklı ezgiler eşliğinde kitle tarafından halaylar çekildi.



18 Nisan 2013 | İzmir

Etkinlik, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

temsilcisi tarafından yapılan bir konuşma ile sürdü. Yapılan konuşmada bunalımlar savaşlar ve devrimler çağına girildiği hatırlatılarak Anadolu topraklarının da devrime gebe olduğu söylendi.

Gençliğin kurtuluşunun işçi sınıfının mücadelesinden geçtiğinin vurgulandığı konuşmada, mücadele etmekten, tek yumruk tek yürek olmaktan başka çarenin olmadığı belirtildi. BDSP temsilcisi son olarak gençliği işçi sınıfı saflarında 1 Mayıs’a çağırdı.

Etkinlik **Metin Kahraman**’ın müzik dinletisiyle son buldu.

Etkinlik boyunca “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yeni Ekimler için ileri!” ve “Partiyi kazandık partiyle kazanacağız!” sloganları atıldı.

Etkinlikten notlar:

- Etkinlik alanında hazırlıklar erken saatlerde başladı. Öğle saatlerinden itibaren ise alanda gözleme ve çay standı açıldı.

- Etkinlik sırasında Eksen Yayıncılık ve Ekim Gençliği standları açılırken, alanda Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği satışı yapıldı.

- Etkinlik sırasında Ekim Gençliği’nin 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı.

İstanbul Ekim Gençliği’nden 1 Mayıs pikniği

İstanbul Ekim Gençliği, 23 Nisan günü 1 Mayıs pikniği düzenledi. Pikniğin yapıldığı alana varılmasının ardından ilk olarak kahvaltı yapıldı.

Hep birlikte oynanan oyunlardan sonra 1 Mayıs gündemli tartışmalara geçildi. 22 Nisan 2001’de Büyük Zindan Direnişi’nde şehit düşen TKİP Kurucu Üyesi Hatice Yürekli anmasıyla başlayan konuşmalarda, Hatice Yürekli’nin devrimci yaşamının bugün genç komünistlere örnek teşkil ettiği ve onun bıraktığı bayrağın komünistlerin ellerinde olduğu vurgusu yapılarak hep birlikte “Bir Görüş Kabininde” adlı şarkı söylendi.

Ardından 1 Mayıs’a giderken ülkede ve dünyada yaşanan siyasal gelişmelerle birlikte üniversitelerde artan gerici-faşist saldırılar üzerine tartışmalar gerçekleştirildi. Daha sonra, yaklaşan 1 Mayıs’ın taşıdığı anlam üzerine konuşmalar yapıldı.

Kolektif olarak hazırlanan akşam yemeğinin ardından önümüzdeki dönem çalışmasına dair kısa bir konuşma yapılarak piknik sonlandırıldı.

Ekim Gençliği / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ekim Gençliği / İzmir

Devrimci liseliler 1 Mayıs şenliğinde buluştu



“Paralı, gerici eğitime, geleceksizliğe karşı Denizler’in yolunda 1 Mayıs’a” çağrısını Esenyurt bölgesindeki lise ve dersanelere taşıyan Devrimci Liseliler Birliği, bir süredir hazırlıklarını sürdürdüğü 1 Mayıs şenliğini 20 Nisan günü başarıyla gerçekleştirdi.

Esenyurt İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirilen şenliğe birçok liseden liseliler katılım sağladı. 22 Nisan 2001’de ölümsüzleşen TKİP Kurucu üyesi ve Ölüm Orucu şehidi Hatice Yürekli’nin de anıldığı etkinlikte liseli gençliğe 1 Mayıs’ta Taksim’de olma çağrısı yapıldı.

DLB 1 Mayıs’ta Taksim’de!

Etkinlikte yapılan açılış konuşmasını Hatice Yürekli şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu izledi.

DLB adına yapılan konuşmada ise, 1 Mayıs’ın işçi sınıfının kan ve can bedeliyle yarattığı bir gün olduğu belirtilerek devrimci liselilerin de kendi talepleriyle alanlarda olacağı söylendi.

Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının katledildikleri tarihin 41. yıldönümünden kısa bir süre önce 1 Mayıs alanlarında olacaklarını ifade eden DLB temsilcisi “Sizleri devrimci mücadelemizin tüm coşkusuyla selamlarken bir kez daha 1 Mayıs’ta Taksim’de Devrimci Liseliler Birliği pankartı arkasında yürümeye davet ediyorum” dedi.

Devrimci liselilerden 1 Mayıs çağrısı

Şiir dinletisi ve 1 Mayıs’ın kızıl tarihini anlatan kısa bir konuşmayla devam eden etkinliğin serbest kürsü bölümünde de devrimci liseliler söz aldı.

Bu bölümde söz alarak kürsüye gelen DLB’liler Kürt sorunu, paralı, gerici eğitim uygulamaları, staj sömürüsü gibi sorunlar üzerinde durarak tüm liselileri 1 Mayıs’ta DLB pankartı arkasına davet ettiler.

Şenlikten kısa bir süre önce hazırlık

çalışmalarının başladığı 1 Mayıs skeci ise salondakiler tarafından ilgiyle izlendi.

Etkinlikte BDSP adına yapılan konuşmada, dünyada ve Türkiye’de 1 Mayıslar’ın önemine değinildi. İşçi ve emekçi çocuklarına üniversite kapılarının kapatıldığını ifade eden BDSP temsilcisi, 1 Mayıs alanlarında liseli gençliğin de yerini alması gerektiğini sözlerine ekledi.

DLB’lilerin oluşturduğu müzik grubunun seslendirdiği devrimci türkü ve marşlar eşliğinde çekilen halaylarla sona eren etkinliğin ardından Köyiçi Meydanı’na geçilerek 1 Mayıs skeci burada da sergilendi.

Etkinlikten notlar:

-Şenliğin gerçekleştirildiği salon Hatice Yürekli’nin büyük boy fotoğrafının yanısıra kızıl bayraklar, DLB’nin 1 Mayıs afişleri ve “YGS-LYS’nin 5 seçeneğine karşı tek seçenek mücadele! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim! Sınavsız üniversite!” pankartlarıyla donatıldı. Sahnenin hemen arkasına ise “Paralı, gerici eğitime, geleceksizliğe karşı Denizler’in yolunda 1 Mayıs’ta Taksim’e!” yazılı DLB pankartı asıldı.

- Liselilerin Sesi, Ekim Gençliği, Kızıl Bayrak’ın da bulunduğu bir standın açıldığı etkinlikte DLB’nin 1 Mayıs bildirileri de yer aldı.

-1 Mayıs şenliğine 10 liseden katılım gerçekleşti.

Liselilerin Sesi / Esenyurt



20 Nisan 2013 | Esenyurt

Soruşturma-ceza terörü

AÜ’de soruşturma terörü

Ankara Üniversitesi’nde dönem başında gerçekleşen yemekhane zamlarına karşı yapılan eylemler, rektörlüğün hedefi oldu. Cebeci ve Tandoğan Kampüsleri ile DTCF’de onlarca öğrenciye soruşturma açıldı. Newroz kutlamasının gerekçe olarak gösterildiği polis müdahalesinin ardından çoğunluğu Cebeci Kampüsü’ndeki öğrenciler olmak üzere Tandoğan Kampüsü ve DTCF’den, aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu onlarca öğrenciye “izinsiz pankart açmak, öğrenci taleplerini aşan taleplerde bulunmak, fiş kesim noktalarını engelleyerek öğrencilerin fiş almasını engellemek, kamu düzeni bozmak suçlarından” soruşturma açıldı. Soruşturma tebellüğ tarihi ile savunma tarihinin aynı olması ise dikkat çekici.

Ayrıca 15 Mart’ta yine Cebeci Kampüsü’nde yapılan 16 Mart eylemi de soruşturma konusu oldu. Ekim Gençliği’nin de örgütleyici olduğu eylemde atılan sloganlar gerekçe gösterilerek bir Ekim Gençliği okuruna soruşturma açıldı.

ÇOMÜ’de “uyarı” cezası

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi’nde (ÇOMÜ) faşist saldırılara karşı eylem yapan devrimci ve ilerici öğrencilere üniversite yönetimi tarafından soruşturma açılmıştı. Hem Eğitim Fakültesi önünde yapılan oturma eylemi ve basın açıklamasını hem de Terzioğlu Fakültesi’nde gerçekleştirilen kitlesel yürüyüş ve basın açıklamasını gerekçe gösteren ÇOMÜ yönetimi, içinde Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu onlarca öğrenciye uyarı cezası verdi.

Öğrenciler son hafta boyunca bölüm sekreterleri tarafından ısrarla aranarak, deyim yerindeyse taciz edilerek, “çok gizli” ibareli zarfları almaya zorlandı. Şehir dışında bulunan öğrenciler bile ısrarla gelmeye zorlandı. Zarflar teslim alındığında ise Öğrenci Disiplin Yönetmeliği’nin ilgili maddeleri gerekçe gösterilerek uyarı/kınama cezası verildiği görüldü.

Ekim Gençliği / Ankara-Çanakkale

Taşeron işçilerden 1 Mayıs çağrısı:

1 Mayıs alanları

Taşeron cumhuriyetine yanıt olsun!

Ali Rıza Yardımcı (Uludağ Üniversitesi Sosyal-İş işyeri temsilcisi): 13 yıldır üniversitede muhasebe bölümündeyim. Taşeronda çalışıyorum. Bugüne kadar değişik taşeron firmalarda çalıştık. Bizim kendi içimizdeki tabirimizle biz aslında alınıp satılan işçileriz. Tamamen güvencesiz, asgari ücrete mahkum, bir çok haktan yoksun çalışanlarız. Üniversitede eğitim işkolu itibarıyla bizim 700 çalışanımız var. Dev Sağlık-İş'te örgütlü arkadaşlarımız da var. Bunların sayısı da yaklaşık 1200. Hepimiz DİSK çatısı altında örgütlüyüz ve omuz omuza mücadele veriyoruz. 1 Mayıs yaklaşırken, bizim herkese çağrımız kötü gidişata dur demenin zamanı geldiğidir. Yani tepkimizi gösterme zamanı geldi.

Hükümetin hazırladığı yeni istihdam paketi basında da yer aldı zaten. Buna göre güya taşerondaki işçilerin hakları iyileştirilecek. Taşeron işçilerin kıdem tazminatı, yıllık izin gibi hakları verilecek gibi söylemler var. Bunlar bana çok komik geliyor. Şöyle söyleyeyim: Yıllık izin hakkımız bizim zaten var. Fakat bu hakkımız taşeron tarafından gaspediliyor. İşlerine öyle geliyor. Bakanlık bizim zaten var olan haklarımızı yeni düzenlemelerle bize vereceğini iddia ediyor. Bu haklar zaten mevcut, sen bize vermiyorsun.

Ender Akyıldız (Uludağ Üniversitesi Dev Sağlık-İş işyeri temsilcisi): Bu haklar zaten mevcut. Bunları allayıp pullayıp sanki yeniymiş gibi sunuyorlar. Yandaş basın da bu yönlü yayınlar yapıyor. İşçinin kafasını karıştırmaya çalışıyorlar. Zaten bu senenin 1 Mayısı'na "taşeron cumhuriyetine hayır" şiarıyla hazırlanıyoruz. Şu anki hükümetin, kapitalist sistemin yarattıkları tamamen bizleri köleleştirmeye dönük adımlar. Biz de buna karşı gelmek için birleşerek sokaklara çıkıyoruz. Onların yasaları varsa bizlerin de sokaklarımız var. Sokakta mücadelemizi sürdüreceğiz.

Ali Rıza Yardımcı: Yıllardır kıdem tazminatını alamayan işçilerimiz var. Emeklilikleri geldiğinde ya da işten ayrıldıklarında bunları mahkeme yoluyla asıl işverenden alabiliyorlar. Hükümetin yapmak istediği kıdem tazminatı fonunu kurarak bu hakkı tırpanlamak. Kıdem tazminatını hakeden bir işçi brüt ücreti üzerinden yıllık kıdem tazminatı alması gerekirken bunu fondan almaya kalktığı zaman bu oran üçte birine kadar düşüyor. Mesela 900 lira alacağımız varsa bu rakam 300 liraya düşüyor. Bunlar söylenmiyor. Göz boyuyorlar. Yıllık izin meselesi de öyle. Mesela geçmişte yıllık izin haklarımız gaspedildi. Yeniden işe girmiş gibi kabul edildik, 16 gün izin verildi. Kıdem yılı üzerinden kullanmamız gereken izinlerimiz kullandırılmadı. Bununla ilgili Çalışma Bakanlığı müfettişlerine şikayette bulunduk. Bundan sonra herkes yıllık iznini kıdem yılına göre kullanmaya başladı. Oysa ki bunun yolunun bu olmaması lazımdı. Yıllardan beri hizmet verdiğimiz üniversite bize bunu sağlamalıydı. Ya da zaten devlet eliyle bu hak güvenceye alınmalıydı.

Bizim istediğimiz eşit işe eşit ücret. Biz aynı işi yaptığımız kadrolu personelle aynı haklara sahip olmak istiyoruz. Sağlık ya da eğitim kolunda olsun kadrolu çalışanlarla aynı performansı sergilememize, hatta daha iyisini yapmamıza rağmen aldığımız ücret asgari ücret. Asgari ücrete mahkum olmak istemiyoruz. Haklarımızın iyileştirilmesini, eşit işe eşit ücret



istiyoruz. Mesela maaşınızı gününde alamıyorsunuz. Kamuda çalışan bir memur ayın 15'inden 15'ine maaşını alır. Biz de insanca yaşamak istiyoruz. Binlerce taşeron çalışan var bu ülkede. Bizlerin aldığı üç kuruş neden bankalarda 3-5 gün repoya yatırılıyor? Neden buna kimse dur demiyor?

Ender Akyıldız: Şöyle bir katkıda bulunmak istiyorum. Üniversitede taşeron işçisi olan bir arkadaşımız birkaç gün önce vefat etti. İki iş yaptığı için bünyesi kaldırmadı. 4-12 hastanede çalışıyor, sabahta 8'den 4'e kadar başka bir yerde ek iş yapıyor. Bünyesi iş yükünü kaldıramadı, vefat etti. Taşeron işçilerin çalışma koşulları böyle.

Ali Rıza Yardımcı: Basında çıkan açıklamalar, kıdem tazminatı, yıllık izin, hakların iyileştirilmesi gibi meseleler artık bana inandırıcı gelmiyor. Bu oyunu bozmak lazım. Ne zaman işçi sınıfının haklarına yönelik yeni bir saldırı gündeme gelse, hükümet aynı senaryo eşliğinde hep aynı oyunu oynuyor. Sendikalar ve diğer emek örgütleri, bir şey yapılmadığında nasıl sonuçlanacağı bugünden belli olan bu oyunun bir kez daha sahnelenmesine izin vermemek gibi önemli bir sorumlulukla karşı karşıyalar. Buna duyarsız kalmamalıyız.

İşsizliğin yoğun olduğu ve vasıflı işgücünün sayısının düşük olduğu Türkiye gibi ülkelerde taşeronlaştırma, çok sayıda vasıfsız işgücünün bulunması nedeniyle işçi ücretlerinin çok düşük düzeylerde belirlenmesinin ve işyerlerinde yaşanan hak ihlallerinin temel tetikleyicisi durumunda. Bunun yanı sıra sosyal hakların tasfiyesi sürecinde taşeronlaşma hem son derece etkili bir araç, hem de bu tasfiye sürecinden beslenen tehlikeli bir sistem olarak karşımıza çıkıyor. Biz bu sisteme karşıyız. Bu sistemi yok etmek lazım. Çünkü istihdam yarattık diyorlar insanları asgari ücrete mahkum ediyorlar. Bu insanca bir yaşam değildir. Bundan sonra Çalışma Bakanı Faruk Çelik çıkıyor asgari ücret ile insanlar geçinebilir diyor. Hayır açlık sınırının dahi altındaki asgari ücretle insanlar geçinemez. 800 lira gibi bir rakamla buyursunlar kendileri geçinsinler.

Bu yıl dünyada ve Türkiye'nin dört bir yanında işçiler-emekçiler alanlara çıkacak. Biz de DİSK'e bağlı sendikalar olarak alanlarda olacağız. El ele, yürek

yüreğe, güvenceli iş için, insanca yaşam, eşitlik, özgürlük, barış ve demokrasi taleplerimiz için meydanlara çıkacağız. Bizim öncelikli talebimiz şu: Biz güvenceli iş istiyoruz. İşsizlik ülkemizin kanayan yarası. Dolayısıyla asgari ücrete mahkum olmuş işçilerin sırf ekmeğinden olurum kaygısıyla meydanlara çıkıp sesini duyuramaması gibi sıkıntıları var. Ben buradan bütün işçi kardeşlerime sesleniyorum. Onlara diyorum ki, korkulacak ve endişe edilecek bir şey yok. Esas endişe edilmesi gereken yarınlarımız. İnsanca yaşamak istiyorsak alanlarda olmalıyız.

Taşeron çalışma modern köleliktir. Buna son vermek adına biz meydanlarda olacağız. Hayat pahalılığı her geçen gün artıyor. Biz de insanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz. Kıdem tazminatımıza dokunulmasını istemiyoruz. Bunların tırpanlanmasını ya da örselenmesini istemiyoruz. Hakkımız neyse onu istiyoruz. Örgütlenme özgürlüğü istiyoruz. Örgütlü olmamıza rağmen bakanlık tarafından yetkimiz verilmedi. Oysa ki bakanlığın müfettişlerinin ve yargıtayın söylediği gibi biz asıl işin işçileriyiz. Elimizde Yargıtay kararları var. Bizler kadrolu işçiler olmak istiyoruz. Üniversitenin asıl işçileri olduğumuz mahkeme kararıyla tescil edildi. Bu hakkın bize verilmesini istiyoruz. Sesimizin güçlü bir şekilde duyurulması için bütün işçiler ele ele olmak zorunda. Yaşamı var eden işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta alanlarda olmalı. Taşeron işçilerin büyük bir bölümü her türlü haktan yoksun olarak insanlık dışı koşullarda çalıştırılıyor. Dışlanıyor, aşağılanıyor, ikinci sınıf insan muamelesi görüyor. Kadrolu ve taşeron işçi olarak ayrılıyorsunuz ve esas işi siz yapmanıza rağmen siz aşağılanıyorsunuz. Her koşulda patronların ekmeğine yağ süren taşeron sistemi aynı zamanda işçi sınıfının kendi içindeki rekabetini arttıran bir rol oynuyor, kadrolu ya da taşeron işçilerin sorunlarının esas kaynağı olan patrona karşı birlikte hareket etmelerini engelliyor. Biz bunlara karşı duracağız. 1 Mayıs işçi bayramıdır. Bu bizim bayramımız. Coşkuyla tek yürek olarak kutlamalıyız. Alanlarda sesimizi çok gür şekilde duyurmalıyız. Bütün işçi kardeşlerimin 1 Mayıs'ı'nı yürekten kutluyorum. 1 Mayıs'ı tatil günü olarak değerlendirmesinler. Herkes alanlara çıksın.

Kızıl Bayrak / Bursa

Metal işçisinden 1 Mayıs çağrısı:

“1 Mayıslar benim için hep umut olmuştur”

-Türk Metal üyesi bir işçi olarak yaşadığınız sorunlar nelerdir?

Türk Metal sendikasına üye bir fabrikada çalışıyorum. Orada genel merkezden gelirler bizlere “Fabrikayla, çalışma şartlarıyla vs. ile ilgili sorunlarınız var mı?” diye sorarlar. Soru sizi yanıltmasın bu sözde sorulan soru aslında “sizlerin bir sorunu olamaz” demekle eş değerdir. Bir sorun var dersiniz eğer bu da işten çıkarılmanızla eş değer olur. Fabrikada böyle bir olay yaşandı; sendikaya karşı eleştiri yapan bir arkadaşımız işten çıkarıldı.

Türk Metal zaten işçi sınıfının önünde büyük bir engel olarak duruyor fakat diğer sendikalarda da suç var. Ben Sultanbeyli’de bulunan VİKO fabrikasında yaşananları biliyorum; kendilerine devrimciyim diyen sendikaların da çok hataları oluyor. Sendika dediğin kağıt üzerine yazıp çizdiğin, düzenli aidatların yatırıldığı bir yer olmamalı. Sendikalar bunların dışına çıkmalı, işçileri mücadeleye sevk etmeli.

- 1 Mayısın güncel plandaki anlam ve önemine dair ne düşünüyorsunuz?

Suriye’de devam

eden savaş emperyalist ve gerici bir savaştır. Bizlerin çıkarına hiçbir şey yok bu savaşta, aksine bugün tüm işçi sınıfının hakları bir bir elinden alınıyor, gasp ediliyor bu gerici savaş için. Sağ olsun ülkemizdeki devlet, emperyalistlere maddi manevi her yardımda bulunuyor. Savaşa yaptığı maddi yardım biz işçilerin üzerinden gerçekleştiriliyor, haklarımız çalınarak emperyalistlerin kullanacağı silahlara akıyor. Bunu yaparken de dini kullanıyorlar, hep dine yöneliyorlar, şükredin diyorlar. 770 lira alan işçi şükrediyor, böyle bir toplum yaratmışlar. 770 lira alıp şükreden işçinin de bakanların, milletvekillerin bizlere şükredin diyenlerin aldığı milyarları bildiği, gördüğü yok, maalesef.

Bunlar hep örgütsüzlükten kaynaklanıyor. 1 Mayıs bunun için çok önemli bir gündür; 1 Mayısta her mezhepten, her ulustan işçiler bir araya gelir ve hakları için mücadele eder. Benim 1 Mayıstan anladığım, önümüzdeki sorunlar ne kadar zor olursa olsun, bu sorunları çözmenin imkânsız olmadığıdır. 1 Mayısın tarihi, 1 Mayıslar benim için hep umut olmuştur.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Ezilenler olarak birleşelim!”



Emekçi kadınlara çalışma koşulları ve 1 Mayıs üzerine düşüncelerini sorduk...

- Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

1. emekçi kadın: Aylık olarak ev işine gidiyorum. Zengin insanlar fakirlere karşı ayrımcılık yapıyorlar. Sigortam yok, hiç bir hakkımız yok. Eziliyoruz. Aldığımız asgari ücreti bile çok görüyorlar. Bizim bir aylığımızı onlar bir günde harcıyor. Emir vermeyi seviyorlar, bu şekilde insanı eziyorlar.

Bir bardağını bile mutfağa koymuyorlar, çamaşırlarını kirli sepetine atmazlar, yataklarını bile toplamazlar. Evde bir şey kaybolursa bizden biliyorlar. Fakiriz diye hırsız sanıyorlar. İftira atıyorlar. Senelerdir çalışsan bile en ufak kaybolan eşyada bizi sorumlu tutuyorlar. Bir de şöyle bir örnek yaşanmıştı. Çalıştığım apartmanın önünde bir seyyar satıcı tatlı satıyordu. Patron onu “görüntüyü bozuyor” diye attırdı. Onun ekmeğiyle oynadı.

2. emekçi kadın: Çalıştığım yerde asgari ücretin bile yeteceğini söylüyorlar. Aşağılama, hakaret gibi uygulamalara çokça maruz kalıyoruz. İş olmadığı halde her işi yaptırıyorlar, köle gibi. Evinde çalıştığım patron yırtık-pırtık pantolonları “işçiler giyer” diye attırmıyor. İşçileri hayvan gibi görüyor, insan yerine koymuyorlar. Yanında çalıştırdıkları işçinin iyi giyinmesini bile istemiyorlar. Biz iyi olalım, onlar kötü olsun istiyorlar ki bizi köle gibi kullanabilsinler. Fakir insanı her zaman düşük görüyorlar. Ayrıca kendi sorunlarının hıncını hep işçiden çıkarıyorlar.

Sağlık emekçisi bir kadın: Özel hastanede çalışıyorum. Öncelikle iş sözleşmemiz olmasına rağmen en ufak bir hatada hemen işten atabiliyorlar. İş güvencemiz yok. AKP hükümetinin çıkardığı yasaların, sağlıkta özelleştirmenin sonucu olarak hasta yakınları tepkilerini bize gösteriyor. Her gün hasta yakınlarının tehditleriyle baş başayız. Sonrasında performansla dayalı çalışma olduğu için iş arkadaşlıklarının hepsi sona erdi, herkes birbirinin kuyusunu kazma peşinde. Dostluk falan kalmadı. Bunu da bilinçli yapıyorlar. Birlik olmanın önüne geçmek için. Devletin özelleştirme politikaları sonucu doktorlarda gereksiz ameliyat yapıyor, böylece fazlasıyla sorun yaşanıyor.

Ayrıca gece nöbetleri bir kadın için daha zor oluyor. Yeterli dinlenme saatleri yok.

- 1 Mayıs’ın öngünlerindeyiz. İşçi ve emekçilere ne söylemek istersiniz?

Sağlık emekçisi: Birlikten kuvvet doğar. Tüm işçilerin birlik içinde olup, haksızlıkları eylemlerle önlemesi gerekir. 1 Mayıslar’ı unutmayalım, yeni dönemde eski 1 Mayıslar’ı yaşatalım.

Emekçi kadın: Birlik olalım. İnsan birlik olunca her şey çözüm bulur. Ezilenler olarak birleşelim.

Kızıl Bayrak / Adana

Geleceğimiz ve haklarımız için 1 Mayıs’ta Taksim’e!

5 Nisan sabah saatlerinde sömürü cehennemlerinde yerlerini almaya çalışan yüzlerce insanın balık istifi doldurduğu 19E otobüsü, işe gitmeye çalışan bir kadına çarparak kan revan içinde yerde bıraktı. Bölge hastanesi olaya 5 dakikalık bir mesafede olmasına rağmen ambulans gelmedi.

19E otobüsü aslında DES Sanayi’de, İMES’te veya herhangi bir fabrikada çalışan ücretli köleler için cehennemin ilk başlangıç noktasıdır. İnsanların kapılara asılarak seyahat ettiği otobüsler çalıştığımız atölyedeki, fabrikadaki koşulların bir yansıması olarak, “değersiz varlıklar” yaratmanın bir aracı olarak bizlere sunuluyor.

Fabrikada patronun, ustabaşının ve şefin bizi değersizleştirmek için sarf ettiği sözler, hakaretlerin yanı sıra uygulamalı olarak otobüslerde, verilen yemeklerde, aldığımız ücretlerde “değersiz varlıklarsınız” vurgusu her defasında beyinlerimize kazınmaya çalışıyor. Öte yandan iş güvenliği önlemleri alınmadığı için fabrikalarda, tersanelerde, madenlerde, inşaatlarda ölen, sermayenin sefil çıkarları için emperyalist savaşlarda ölen yine biz işçi ve emekçiler oluyoruz.

Sermayedarların her türlü dayatmalarına ve zorbalıklarına karşı üretimden gelen gücümüze, emeğimize sahip çıkarak insanca çalışma ve yaşama koşulları için, savaşıp, sömürsüz bir dünya özlemimizi haykırmak için, nitelikli sağlık, ulaşım, eğitim haklarımızı istiyoruz demek için, 1 Mayıs’ta Taksim’de olmalıyız.

DES Sanayi’den bir işçi

Hatice Yürekli anıldı!



Kurşun kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında Hatice yoldaşın Ölüm Orucu sürecindeki tutumu ve yiğitliğine dair aktarımlarda bulundu.

Anma programı Avusturya işçi marşı ve Çav Bella marşlarıyla sona erdi. Anma programının ardından Hatice yoldaşın mezarı kızıl karanfillerle donatıldı.

Yürüyüş ve anma boyunca “Hatice Yürekli ölümsüzdür!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!” sloganları öfkeli ve coşkulu bir şekilde atıldı.

Esenyurt

Esenyurt'ta da Hatice Yürekli'nin anıldığı ve ölüm oruçları sürecinin tartışıldığı bir toplantı gerçekleşti.

Toplantı Hatice Yürekli'nin yaşamına dair yapılan kısa bir sunum ile başladı. Yürekli şahsında devrimci kimliğin mücadele içerisinde nasıl filizlendiğine ve savaşçı kimliğin önemine değinildi. Ve devrimcilerin zindanlarda sermaye devletinin tecrit dayatmasına karşı sergilediği direniş bir kez daha hatırlatıldı.

Toplantı ölüm orucu direnişinin öncesi ve sonrası üzerine canlı bir tartışma ile devam etti. Yaklaşmakta olan 1 Mayıs hazırlıkları üzerine konuşuldu.

Ümraniye

Ümraniye'de gerçekleştirilen 1 Mayıs etkinliğinde Hatice Yürekli için bir anma düzenlendi.

Hatice Yürekli anısına gerçekleştirilen konuşmada, yaşamını işçi sınıfının kurtuluş davasına adanmış Yürekli'nin bu büyük dava için tereddüt etmeden bedenini Ölüm Orucu'na yatırdığı ifade edildi. Yürekli'nin mücadele kararlılığının ve adanmışlığının işçi ve emekçilere yol gösterdiği vurgulanarak, “Hatice Yürekli yoldaşın yolundan giderek sermaye iktidarından hesap sormak için 1 Mayıs'ta alanlarda olalım” ifadeleri kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir-Esenyurt-Ümraniye
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÇHD Genel Kurulu'nda mücadele kararlılığı

ÇHD İstanbul Şubesi 11. Genel Kurulu 21 Nisan günü Mimarlar Odası Konferans Salonu'nda toplandı. Yüzü aşkın avukatın katıldığı genel kurul, gerek yollanan mesajlar, gerek yapılan konuşmalarla mücadele kürsüsü oldu.

Genel Kurul, ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek'in açılış konuşması ve divanı çağırmasıyla başladı. Şimşek, kolektif emek ve iradeyle saldırıları aşip bugünlere geldiklerini ifade etti.

Divanda eski şube başkanı Av. Murat Çelik, Av. Neziha Eken ve Av. Nilgün Şahinkaya yer aldı. Av. Murat Çelik, divan adına yaptığı konuşmada uygulanan olağanüstü hallerin artık olağanlaştığını ifade etti. Çelik, ÇHD'nin 1. Genel Kurul kararından bir alıntı yaparak derneğin hukuk alanında emperyalizm ve faşizme karşı mücadele odağı olduğunu ifade etti.

Genel kurul konuşmaları ÇHD Genel Merkez yöneticilerinden başkan yardımcısı Münip Ermiş ve genel sekreter Hüseyin Aslan ile başladı. Av. Münip Ermiş, konuşmasında yaşanan baskı ve tutuklama teröründe ÇHD'nin de hedefe konmasına dikkat çekerken operasyon sürecinden ÇHD'nin daha güçlü çıktığını ifade etti. 7 hakim ve 30 savcı tarafından alınan kararla avukatlara yönelik operasyonun başladığına dikkat çeken Ermiş, bunun Türkiye'de ilk kez uygulanan bir durum olduğunu ve bu yanı sıra yargının tek elden yönetilmesine dikkat çekti.

ÇHD Genel Sekreteri Hüseyin Aslan ise toplumsal muhalefetin hem savunucusu hem de parçası olduklarını ifade ederken “yargılanan devrimci avukatlık pratiğidir” dedi.

Kurulda ayrıca ÇHD Antalya Şube Başkanı Nusret Gürgöz, Diyarbakır Baro Başkanı Tahir Elçi, Ankara Şube Başkanı Murat Yılmaz, İstanbul Hukuk ve Evrak Takip Elemanları Derneği'nden Sefa Toraman, TUAV'dan Hüseyin Taşlı, Yıldız İmren, TİHV İstanbul temsilcisi Şükran İrençin, Halkın Hukuk Bürosu'ndan Behiç Aşçı, CHP İstanbul Milletvekili Melda Onur, Av. Several Balıkaya, Av. Gökmen Yeşil, ÖHD Başkanı Fırat Epözdemir konuşma ve mesajları ile mücadele çağrısı yaptılar.

Tüm konuşma ve mesajların ortak vurgusu savunma hakkına yapılan saldırılardı.

Ayrıca Kandıra F Tipi Hapishanesi'nden Selçuk Kozağaçlı, Taylan Tanay, Güçlü Sevimli, KCK tutuklusu Cengiz Çiçek ve Bakırköy Hapishanesi'ndeki tutsak kadın avukatların mesajları da okundu.

Selçuk Kozağaçlı genel kurula seslenerek baskı ve hukuksuzluğa karşı mücadele için “Savaş kabinesi seçin” derken, Av. Cengiz Çiçek her alanda birleşik mücadele ile saldırıların aşılabileceğini söyledi.

Genel kurula Avrupa'da Avukatlar Derneği'nden Atinalı Hukukçuların Alternatif Müdahalesi'ne kadar çok sayıda uluslararası hukuk örgütünden mesaj geldi.

Kurul verilen aranın ardından Mali, Denetleme, Kentsel Dönüşüm Komisyonu, Çalışma Yaşamı Komisyonu sunumlarıyla sürdü.

Komisyon raporlarından sonra faaliyet raporu için Av. Güray Dağ bir konuşma gerçekleştirdi.

Kurula tutuklu ÇHD yöneticilerinin de aralarında olduğu tek listeye girildi.

Yönetim kurulu üyeleri şöyle:

Av. Taylan Tanay, Av. Güçlü Sevimli, Av. Aycan Çiçek, Av. Süleyman Gökten, Av. Şerife Ceren Uysal, Av. Güray Dağ, Av. Gülvin Aydın

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir

Anma için Buca Kaynaklar Mezarlığı girişinde buluşularak Hatice Yürekli'nin mezarına doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi. En önde Hatice Yürekli, Habip Gül, Ümit Altıntaş yoldaşların resimlerinin olduğu “Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!” pankartı açıldı ve flamalar taşındı. Yürüyüş esnasında yapılan ajitasyon konuşmaları ile Ölüm Orucu sürecine değinilerek F tipi saldırısına karşı mücadelede yola çıkan ve şehit düşen 122 devrim şehidi selamlandı.

Mezar başına gelindiğinde Hatice yoldaşın ölümünün 12. yıldönümü vesilesi ile toplanıldığı vurgulanarak, Hatice yoldaş şahsında devrim şehitleri için saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından BDSP adına bir konuşma yapıldı.

Konuşmada, Hatice yoldaşın partili kimliğine, mücadelesine değinildi. Zor dönemlerden geçildiği ama bu zor dönemleri aşmanın Hatice ve diğer şehit yoldaşlardan örnek alınarak, onların açtıkları mücadele bayrağının yükseltilmesinden geçtiği ifade edildi. Partili kimliğin önemine vurgu yapıldı. Şehit yoldaşların mücadele bayrağına leke düşürmeden tereddütsüzce ölümü kucakladıklarına dikkat çekildi. Konuşmanın ardından Hatice yoldaşın devrim davasına adanmış yaşamı okundu ve anma için hazırlanmış şiir dinletisi sunuldu.

Anmada ayrıca Ölüm Orucu gazisi Muharrem

1915 soykırımı unutulmuyor!



24 Nisan 1915'in yıldönümünde başta Ermeni emekçiler olmak üzere soykırımı unutturmamak için mücadele edenler yine sokaklarda, katliamın tarihinin yaşandığı alanlarda, katledilenlerin mezar başlarında idi.

“Burası suç mahallerinden biri”

Günün ilk anması 24 Nisan soykırımını uygulamayan Kütahya Mutasarrıfı'nın mezarı başında gerçekleştirildi. Ermeni halkını koruma altına alıp merkezi yönetime uymayan Faik Ali (Ozansoy) Bey anılarak soykırımı karşı duranlarında olduğu hatırlatıldı.

İkinci anmaysa Sultanahmet Meydanı'ndaki Türk-İslam Eserleri Müzesi önünde gerçekleştirildi. 1915 yılında hapishane olarak kullanılan bina, Ermeni sanatçı ve aydınların tehcir öncesi tutsak tutulduğu yer olduğu için anma eylemlerinde özel bir yere sahip.

Müze önündeki anmada soykırım sonucu tamamen boşaltılan, binaları tahrip edilen ve tarihten silinen Ermeni köylerin yer ve isim bilgilerinin yer aldığı panolar sergilendi. Eyleme “Burası suç mahallerinden biri” denilerek neden müze önünde olduğu aktararak başladı.

Eylemde Gomitas Enstitüsü Direktörü Ara Sarafyan, İsveç Asuri Gençlik Federasyonu temsilcisi Şabo Boyacı, BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ali Rıza Bilgili, Peri Yayınları Sahibi Ahmet Önal, Avrupa Çapında Irkçılığa Karşı Sivil Toplum Ağı (EGAM) Başkanı Benjamin Abtan konuştular.

“Soykırım zihniyeti sürüyor!”

Gomitas Enstitüsü Direktörü Ara Sarafyan, Ermeni aydınların buradan soykırımı gönderildiklerini ifade ederek devlet eliyle yok edildiklerini söyledi. Sarafyan'ın konuşması sırasında bir faşist provokasyon yaratmaya çalıştı. Eylem alanından uzaklaştırılırken “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganı atıldı. Sarafyan konuşmasında provokasyona değinerek “*Biraz önce gördük ki bu ülkede faşistler var. Fakat anti-faşistler de var ve bu anmalarda sayımız her yıl daha da artıyor*” dedi.

İsveç Asuri Gençlik Federasyonu temsilcisi Şabo Boyacı ise bir Süryani olarak soykırım acısını paylaştığını ifade etti. Süryanilerin de yaşadığı asimilasyona dikkat çeken Boyacı cumhuriyetle

birlikte Süryanilerin ellerindeki hakların da alındığını söyledi. Boyacı, Mor Gabriel Manastırı'nı anımsatarak Süryaniler için önemli bu tarihi yerin hukuk eliyle gasp edildiğini ifade etti.

“Geçmişte Anadolu'nun kadim halklarına karşı işlenen katliamlar inkar edilerek barış tahsis edilemez” diyen Boyacı, yaşanan “barış süreci”ne de değinerek geçmişe dair adım atmadıkça bunun inandırıcı olmayacağını söyledi. Boyacı'nın konuşması ayrıca Süryanice okundu.

BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Ali Rıza Bilgili ise Kürtleri temsil ederek konuştuğunu ifade edip yaşanan katliamlarla yüzleşilmesi gerektiğine vurgu yaptı. Kürtler olarak katliamların bir parçası olduklarını söyleyen Bilgili, Ermenilerden ve Süryanilerden Kürtler adına özür diledi.

Nor Zartonk adına Arno Kalaycı, “*Ermeni Soykırımı, günümüz Türkiye burjuvazisinin sermaye birikiminin ana kaynaklarından birini oluşturup, Ermeniler'den kalan mallar kurulacak olan ulus devletin sermayesini oluşturdu*” diyerek açıkladığı soykırım için “Cumhuriyetin tarihi asimilasyonun tarihidir” dedi.

Sultanahmet'teki anma boyunca tarihe karışan ve bilgilerine ulaşılabilen 2300 Ermeni köyünün isimleri dinletildi.

Son kurban: Sevag Balıkcı

24 Nisan anmalarından biri de 24 Nisan 2011 günü askerde katledilen Ermeni Sevag Şahin Balıkcı'nın mezarı başındaydı. Ermeni Gregoryen Mezarlığı'ndaki anmaya Sevag'ın ailesi ve yakınları katılırken ENAR Başkanı Benjamin Abtan burada da bir konuşma gerçekleştirdi. Abtan, Sevag Balıkcı'nın nefret yüzünden öldürüldüğünü, yapılabilecek tek şeyin ırkçılığa karşı mücadele etmek, soykırımın kabul edilmesi için çabayı sürdürmek olduğunu söyledi.

Burada Sevag Şahin Balıkcı'nın anne ve babası da kendilerini kısaca ifade ettiler. Sevag Şahin Balıkcı'nın babası Garabet Balıkcı, oğlunun hem soykırımın yıldönümü hem de paskalya bayramına denk gelen bir tarihte öldürülmesine dikkat çekti.

Burada anmaya katılan İnsan Hakları Derneği İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe ise şüpheli asker ölümlerine değindi. Efe, Kürt, Ermeni askerlerin hep hayatını kaybedenler olduğunu söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Eşit yurttaşlık için, geçmişle yüzleşilmeli”

Taksim Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi “Unutmadık, unutturmayacağız! 98 yıl oldu. Soykırımın kurbanlarını saygıyla anıyoruz!” pankartını yere sererek oturma eylemi yaptı. Sürekli olarak müzik yayını yapılan anmada, Ermeni ağıtları çalındı, aralarında Hrant Dink ve Sevag Balıkcı'nın da olduğu 1915'ten beri katledilen Ermenilerin resimleri taşındı.

Anmaya, katledilen Ermeni gazeteci Hrant Dink'in eşi Rakel Dink, kardeşi Hosrof Dink, askerde öldürülen Sevag Balıkcı'nın ailesi, BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder, Avrupa'dan gelen aralarında EGAM ve Ermeni diaspora örgütü (UGAB) temsilcilerinin de olduğu heyet de katıldı.

Ağıtlar eşliğinde sürdürülen anmada Ermeni aydınların yaşam hikayeleri anlatıldı, katliamdan kurtulanların vahşeti anlattıkları mektuplar okundu. Saat 19.15'i gösterdiğinde sessizlik çağrısı yapılarak, katliam protesto edildi. Protesto sırasında katledilenlerin resimleri havaya kaldırıldı.

Protestonun ardından Prof. Gençay Gürsoy, katılımcılar adına açıklama yaptı. Katliam sürecinin aktarıldığı açıklamada, Ermenilerin “beyni” olarak nitelendirilebilecek aydınların katledilmesinin soykırımı başlattığını belirtti.

Katliamın 20. yüzyılın ilk soykırımı olduğu ifade edildi

Katliam sırasında Ermenileri sahiplenip korumaya çalışan ülke insanlarının da olduğuna dikkat çekilen açıklamada, eşit yurttaşlık ilişkisi içerisinde birlikte yaşayabilmenin acıları paylaşmakla, geçmişle yüzleşmekle gerçekleşebileceği ifade edildi.

Açıklamanın ardından anma sona erdi.

Halkın Kurtuluş Partisi, anmanın yapıldığı alanın önünde toplanarak, “protesto” gerçekleştirdi. Soykırımın yalan olduğunu savunan HKP, anma etkinliğini provoke etmeye çalıştı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Soykırım tanınsın!”

İnsan Haklar Derneği (İHD) Çanakkale Şubesi, 24 Nisan günü Saat Kulesi alanında Ermeni Soykırımı ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Önünde toplandığımız bu saat kulesi, 1915'te Çanakkale'de yaşayan Ermenilerin evlerinden zorla, yaka paça çıkarılıp burada tutulduktan sonra ölüm yolculuğuna çıkarıldıkları yer. Burası Çanakkale'deki suç mahallerinden birisi. Bunu unutturmamak ve yerinde anmak için artık 24 Nisan'larda burada toplanıyoruz” denilerek başlayan basın açıklamasında, yakın zamanda Samatya'da yaşananlar da hatırlatıldı. Açıklamada “Soykırım sürüyor. Soykırımın inkarıyla sürüyor” denildi. Sevag Şahin Balıkcı'nın TSK'da zorunlu askerliğini yaptığı sırada öldürülmesi ve mahkemenin bunun bir “kaza” olduğu kararını vermesi de hatırlatılan açıklama “Soykırımın tanınmaması, yeni soykırımların olabileceğinin teyididir. Bu yüzden bir kez daha ‘Soykırım'ın İnkârına Son’ diyoruz! Adalet istiyoruz!” sözleriyle bitirildi.

Kızıl Bayrak / Çanakkale

Çernobil felaketi 27. yılında...

Sermayenin “pişkin zihniyeti” devam ediyor!



26 Nisan 1986’da yaşanan Çernobil felaketinin üzerinden 27 yıl geçti. 20. yüzyılın ilk büyük nükleer kazası olan Çernobil felaketi Ukrayna’nın Kiev kentinde bulunan Nükleer Güç Reaktörü’nde yapılan bir deney sırasında yaşanmıştı. Kazadan dünyanın haberi ancak dört gün sonra, 30 Nisan 1986’da olmuştu.

Felaketin ardından başta sayıları bini bulan acil durum çalışanları ve Çernobil personeli etkilenmiş, çalışanların bazıları için maruz kaldıkları radyasyon öldürücü olmuştu. Yayılan radyasyon başta tiroit kanseri olmak üzere pek çok ciddi sağlık sorununa sebep oldu. Felaketin ardından Türkiye’de ciddi bilimsel araştırmalar yapılmamış ve radyasyon seviyesini gösteren sayısal verilerin açıklanmamış olması, patlamanın Türkiye’ye etkilerinin tam olarak anlaşılmasını imkansızlaştırmıştır. Ancak felaketin Avrupa üzerindeki etkilerini gösteren harita ve çizelgeler, kanser vakalarının artış nedeninin Çernobil felaketi olduğuna işaret etmektedir.

Çernobil’de halkı ikna (!) etmişti...

Felaketin ardından o dönemde Anavatan Partisi hükümetinde Sanayi Bakanlığı yapan Cahit Aral kameraların önünde demli bir bardak çay içmiş ve şöyle demişti: *“Bu Karadeniz’de değil bir, 17 tane Çernobil’i eritseniz, ancak radyasyon burada etkili olabilir denilebilir. İnsan vücudu radyasyonsuz yaşayamaz. Bunun azı faydalı, çoğu zararlıdır. Bir de çaydaki radyasyonun suya geçmemesi Allah’ın bir vergisi. Çok düşük oranda geçiyor.”* Cahit Aral’ın bu arsız “pişkin zihniyet”i, bugün Tayyip Erdoğan’ın nükleer santrali evdeki tüp gaza indirgeyen, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız’ın “bekarlık nükleerden daha risklidir” diyen zihniyetinde devam etmektedir. Kuşkusuz ki bu “pişkin zihniyet” için

aslolan insan sağlığı ve doğal çevre değil sermayenin ihtiyaçları ve elde edeceği kârdır.

Sermaye iktidarı rant uğruna kentsel mekânı “kentsel dönüşüm” projeleri ile, doğal çevreyi de HES, termik santral projeleri ile sermayenin talanına açmakta, bu uğurda bir gecede meclisten yasalar çıkarmaktadır. Sermaye iktidarı için iştah kabartan bir başka rant alanını da nükleer santral projeleri oluşturmaktadır.

Sinop’ta nükleer santrali kimin inşa edeceği belli oldu

Çernobil’in ve sonrasında Fukushima’nın etkileri tüm dünyada sürerken ve bunlara yenileri eklenirken sermaye iktidarı, bilim insanlarının, çevreci örgütlerin tüm karşı koyuşlarına rağmen Türkiye’de nükleer santral projelerini hayata geçirmek için kararlı adımlar atmaktadır. “Enerji ihtiyacının karşılanması”, “kalkınma” söylemleri eşliğinde Akdeniz ve Karadeniz nükleer atık çöplüğüne

dönüştürülmek istenmektedir.

Mersin Narlıkuyu’da inşa edilmesi planlanan nükleer santralin ardından Sinop İnceburun’da inşa edilmesi planlanan nükleer santralin ihalesini kazanan firma da belli oldu. Yüzde yüzü ormanlarla kaplı, balıkların üretim alanı ve doğal SİT alanı olan İnceburun için doğal ve ekolojik dengenin bozulması anlamına gelen nükleer santral projesi ihalesi için Çin, Japon, Güney Kore ve Kanadalı nükleer reaktör üreticileri rekabet ediyordu. Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yansıyan haberlerde ihaleyi emperyalist tekellerden Fransız Areva SA ile Japon Mitsubishi’nin kazandığı açıklandı. Böylece Japon sermayesi Fukushima felaketinin ardından denizaşırı ülkelerdeki ilk nükleer santral projesini kazanmış oldu.

Nükleer santral projeleri için de “Hedef 2023”

Yapılan açıklamalara göre İnceburun’a dört nükleer santral inşa edilecek. Nükleer santral inşasına 2017 yılında başlanması ve ilk reaktörün de 2023 yılında faaliyete geçmesi hedefleniyor. Reaktörün 2023 yılında faaliyete geçmesinin planlanması, nükleer santral projesinin AKP iktidarının yerli ve yabancı sermayeyle el ele yağma ve talan için başlattığı “Hedef 2023” seferberliğinin içerisindeki “çılgın projeler”den birisi olduğunu göstermektedir.

Çernobil felaketinin 27. yılında yarattığı tahribat insanlar ve doğal çevre üzerinde halen devam ederken, sermaye iktidarı ve onun sözcüsü AKP hükümeti büyük bir arsızlıkla bunları görmezden gelmeye ve yok saymaya devam etmektedir. Bir yandan da Mersin’de, Sinop’ta olduğu gibi insanlık ve doğal yaşam için yeni felaketlere sebep verecek nükleer projelere imza atılmaktadır. Rant uğruna atılan bu imzaların insan yaşamı ve doğal çevre için ciddi tehditler içerdiği ortadadır. Sermaye iktidarının bu pervasızlığı karşısında hem nükleer santral projelerine hem de diğer yağma ve talan projelerine karşı insan sağlığı ve yaşanabilir çevre için mücadeleyi büyütmekten başka seçenek bulunmamaktadır.

HES şirketi Bağbaşı’nı terketti

Direnişin sembol ismi 17 yaşındaki Leyla Karakaya’ya verilen garip cezalarla hafızalara kazınan Bağbaşı HES projesinde, geçtiğimiz gün taşeron Paldet AŞ bölgeyi terk etti. Taşınması çok zor olan birkaç ağır iş makinesi dışında alandaki tüm ekipmanını toplayan şirket, şantiyesini söktü ve bekçi de bırakmadan alanı boşalttı. İşçilerin son 5 aylık ücretlerini de ödemedi kayıplara karışan şirket, bir açıklama yapmadı.

Bağbaşı HES’te Paldet AŞ’yi taşeron olarak çalıştıran esas lisans sahibi olan Kayı İnşaat AŞ, geçtiğimiz yıl 11 işçinin feci şekilde ölümüne yol açan Marmarapark AVM inşaatının da yüklenici firmasıydı.

Öte yandan HES projesini protesto eden köylülerden Leyla Karakaya’ya karşı, iki askere açtırılmış olan davada, askerler terhis olduktan sonra, talimatla alınan ifadelerinde şikayetlerinden vazgeçtiklerini belirttiler. Leyla Karakaya iki davasından birinden geçtiğimiz Çarşamba günü beraat etti ve son duruşması Haziran ayında görülecek ikinci davasından da beraat etmesi bekleniyor.

Mücadele Postası

Sınıfın genç kuşaklarını kazanmalıyız!

Gençlik çalışmamız açısından altı çizilmesi gereken önemli bir nokta, çalışmamızı Meslek Yüksek Okulları'na (MYO) ve Meslek Liseleri'ne taşıyabilme gerekliliğidir. Bu önemini sık sık belirttiğimiz ama çalışmamızı tam anlamıyla oturtamadığımız bir alandır. Dikkatimizi MYO'lara vermeliyiz. Bunun nedeni ise açıktır; bu okullardan mezun olan öğrencilerin büyük bir kısmı, hatta tamamına yakını işçi ve emekçi olarak yaşamlarını sürdürmektedir. Yetersiz de olsa burjuva düzen içerisinde eğitim alan bu insanlar, işçi sınıfının siyasetini daha kolay kavrarlar.

Artık yeni işçi kuşağı meslek liseleri ve meslek yüksek okullarında yetiştiriliyor. Bizim bu alandaki çalışmalarımızın güçlenmesi aynı zamanda ileriye dönük sınıf çalışmasına büyük katkılar sunacaktır. İşçi havzalarında çalışacak bu öğrenciler, sınıfın içerisine daha bilinçli, daha politik gitmiş ve sınıfın siyasetini sınıfa taşımış olacaktır.

Örgütsüz ve dağınık olan işçi sınıfının bilinci de geri olur. İşçi sınıfına, politik bilinç, dışarıdan daha kolay verilir. Lenin, bunu şu şekilde açıklar: *"İşçilere politik sınıf bilinci ancak dışarıdan, yani ekonomik mücadelenin dışından, işverenle işçiler arasındaki ilişki alanının dışından götürülebilir. Bu bilginin edinilebileceği biricik alan, bütün sınıf ve katmanların devlet ve hükümetle ilişki alanı, bütün sınıflar arası karşılıklı ilişkiler alanıdır. Bu nedenle, işçilere politik bilinç götürmek için ne yapmalı sorusuna, tek başına ve sadece, çoğu durumlarda pratisyenlerin yetindiği yanıt, yani işçilerin arasına gidilmeli, yanıt verilmemelidir. İşçilere politik bilinç götürmek için nüfusun bütün sınıfları arasına gidilmelidir"* (V. İ. Lenin, Ne Yapmalı, sf. 87)

Sözü bağlamak istediğim nokta şudur; biz genç komünistler tek başına fakültelerde çalışma yürütmenin dışında, aynı zamanda bahsettiğim meslek liseleri ve iki yıllık eğitim veren, meslek yüksek



okullarında da çalışmayı taşıyabilmeliyiz.

Bizler, bugün genç proleter kitlelere ulaştığımız taktirde geleceğe dönük önemli kazanımlar elde etmiş oluruz. Tek devrimci sınıf olan proletarya ile bütünleştirdiğimiz taktirde, bugün içinde olduğumuz güçsüzlüğümüzü bir adım aşmış oluruz. Genç işçi kitlelerinin önemini döne döne vurgulamak gerekir. Bugün fabrikalardaki haksızlıklara en fazla tepki gösterenler onlardır. Ufku en fazla açık olanlar onlardır. Belli yaş grubunun üzerindeki işçilere ulaşmak daha zorlu olabiliyor. Bir takım sıradan kaygıları genç proleterlere kıyasla daha fazla oluyor. Genç proleterlerin de kaygıları var. Lakin, onların kaygıları geleceğe daha emin ve istikrarlı yürümektir. Sürekli daha iyi için mücadele etmektir. Enerjisi bunun için uygundur. Genç işçilere yönelik güçlü ve disiplinli bir çalışma yürütüldüğü taktirde muhakkak sonuç alınacaktır.

O zaman enerjimizi bunun üzerine yoğunlaştırmamız ve mesleki anlamda daha öne çıkan okullara yönelik çalışma yürütmemiz gerekmektedir.

Kocaeli'den bir Ekim Gençliği okuru

Emek'i savunmaya 6 yıl hapis

7 Nisan'da, aralarında sinema sanatçılarının da bulunduğu çok sayıda insan, Emek Sineması'nın yıkımının durdurulması için İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yapmıştı. Eyleme biber gazı ve tazyikli su ile saldıran polis, 4 kişiyi gözaltına almıştı.

Savcılık talimatıyla serbest bırakılan gözaltıların ardından İstanbul Cumhuriyet Savcılığı tarafından açılan soruşturma tamamlandı. Sinema Yazarları Derneği üyesi Berke Göl ve diğer üç kişi hakkında "görevi yaptırmamak için direnme" ve "Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na muhalefet" nedeniyle 2 yıldan 6 yıla kadar hapis cezası istendi.

Cumhuriyet Savcısı Gökalp Kökçü tarafından hazırlanan iddianamede, "şüphelilerin" eski Emek Sineması'na girmek isteyen kitle içerisinde yer aldığı, kolluk güçlerinin megafonla yaptığı basın açıklamasının ardından uyarılara uymayarak ellerinde bulunan soda şişelerini ve etraftaki saksıları kolluk güçlerine fırlattıkları, ardından zor kullanılarak yakalandıkları iddia edildi.

30 Nisan'da Çağlayan'a!

KESK üyesi sendikaların İstanbul Şubeleri tarafından yapılan Cumartesi eylemleri 20 Nisan'da da devam etti. Taksim Tramvay Durağı'ndan başlayan yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde pankart yere serilerek oturma eylemi başlatıldı. Burada ilk olarak Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde kalan tutsak kamu emekçilerinden Yusuf Demir'in yolladığı mektup okundu.

Eğitim Sen 1 No'lu Şube Kadın Sekreteri Evrim Doğan tarafından okunan mektupta KESK'in kamu emekçilerinin ve toplumun sorunlarına duyarlı olduğu, yanıt üretmeye çalıştığı için saldırıyla karşılaştığı vurgulandı.

Yusuf Demir'in annesi Kumru Demir ise operasyon sürecine değinerek bir gün içinde iki oğlunun gözaltına alındığını ifade etti. Kumru Demir, "Evet oğlum devrimcidir ve ben bundan gurur duyuyorum" dedi.

Tutuklu KESK'li yakınlarından ayrıca Aşır Emir'in eşi Sevim Eşir de bir konuşma yaptı. Sevim Eşir, eşinin parasız eğitimi savunduğu için tutuklandığını söyledi.

Eşir, konuşmasında ayrıca tutsaklardan BES 1 No'lu Şube Başkanı Dursun Doğan'ın babasının vefat ettiğini, hapishaneden cenaze için istenen izne ise 10 bin TL masraf şartı koşulduğunu aktardı. Eşir bu paranın bulunmasına rağmen idarenin izin vermeyerek tutumunu bir kez daha gösterdiğini ifade etti.

Eylemde basın açıklamasını okuyan Tüm Bel Sen 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı şu an 94 KESK'linin tutuklu olduğunu ifade etti. Kılıcı, açıklamada KESK'in kamu emekçilerinin en dinamik örgütü olduğu için operasyonlarla itibarsızlaştırılmasının hedeflendiğini söyledi. Kılıcı açıklamaya şöyle devam etti:

Konuşmalarda KESK'lilerin yargılandığı ve 30 Nisan'da İstanbul Adliyesi'nde görülecek davaya da çağrı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi Kültür Evi Derneği genel kurul yapacak!

Ankara'da bulunan 06-104-118 Kütük Numaralı İşçi Kültür Evi Derneği'nin 1. Olağan Genel Kurulu 28.04.2013 tarihinde Dernek Toplantı Salonu'nda gerçekleştirilecektir.

Tüm üyelerimiz davetlidir.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

BASKI VE YASAKLAR SÖKMEDİ, SÖKMEYECEK 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

